

El «germà universal» va ser beatificat juntament amb dues religioses italianes

Carles de Foucauld, elevat als altars

El diumenge 13 de novembre el prefecte de la Congregació per a les Causes dels Sants, el cardenal José Saraiva Martins, en nom del Papa beatificava Carles de Foucauld, l'apòstol dels tuaregs del Sàhara. Juntament amb ell van ser elevades a la glòria dels altars dues religioses italianes: Maria Pia Pastena, fundadora de les Germanes del Sant Rostre, i Maria Crocifissa Curcio, fundadora de la congregació de les Germanes Carmelites Missioneres de Santa Teresa de l'Infant Jesús. Després de la celebració eucarística, on el cardenal Saraiva Martins va llegir la carta apostòlica papal en la qual inscrivia aquests tres servents de Déu en el catàleg dels beats, el Pontífex va baixar a la basílica per venerar-ne les relíquies.

Benet XVI va adreçar unes paraules de salutació als pelegrins que omplien el temple, entre els quals hi havia alguns tuaregs del desert, amb els seus vestits blaus i el turbant blanc. Parlant en francès, va donar gràcies a Déu pel testimoni del pare De Foucauld: «A través de la seva vida contemplativa i amagada a Natzaret va trobar la veritat de la humanitat de Jesús, i ens convida a contemplar el misteri de l'Encarnació.»

Pàg. 7, 20 i 21

Una vida en ceràmica

Amb motiu de la beatificació de Carles de Foucauld, es pot visitar una exposició de 18 relleus ceràmics sobre la seva vida. La col·lecció és obra de l'escultor Antonio Oteiza, frare caputxí. Amb aquesta exposició, Oteiza, en col·laboració amb la Família Espiritual de Carles de Foucauld, ha volgut donar expressió artística al missatge del nou beat.

en primer pla

Any jubilar de Xavier

El 3 de desembre s'obre un Any Jubilar per commemorar els cinc-cents anys del naixement de sant Francesc Xavier, un dels fundadors de la Companyia de Jesús i missioner a les Índies orientals. Durant tot un any, fins al 3 de desembre del 2006, el castell de Xavier (Navarra) acollirà diferents activitats per acostar-nos aquest sant navarrès. A més d'aquest cinquè centenari, la Companyia de Jesús també celebra, en aquest Any Jubilar, dues dates destacades: els 450 anys de la mort de sant Ignasi de Loiola i els 500 anys del naixement del beat Pere Fabro. En aquest número ens apropem al santuari de Xavier, que espera l'arribada d'un milió de pelegrins, i us oferim alguns materials per a joves sobre la figura del sant. També us proposem una entrevista al P. Pere Borràs, provincial de la Companyia de Jesús a Catalunya, que ens parla sobre aquest Any Jubilar i que ens comenta, entre altres coses, que «Francesc Xavier ens diu que les utopies són possibles».

Pàg. 3, 4 i 5

Manifestació multitudinària en contra de la LOE

La manifestació contra el projecte de Llei Orgànica d'Educació (LOE), promogut pel govern de José Luis Rodríguez Zapatero, va aplegar el 12 de novembre centenars de milers de persones al centre de Madrid. Els convocants exigien la retirada de la LOE i reclamaven llibertat d'ensenyament, alhora que demanaven poder consensuar un pacte educatiu. Diverses entitats catòliques van donar suport a la marxa amb l'assistència de sis bisbes. Una pancarta gegantina, en què es llegia «L'educació també importa», va acompanyar els manifestants. El text del manifest *Per una educació de qualitat en llibertat*,

llegit al final de l'acte, assegura que la reforma educativa que promou l'Executiu socialista, «desconeix els drets i llibertats que en matèria educativa reconeix la nostra Constitució».

Pàg. 28

50 anys de la coronació de la Mare de Déu del Miracle de Balaguer

La Mare de Déu del Miracle de Balaguer ha celebrat enguany el cinquantè aniversari de la seva coronació canònica. Ho ha fet amb una gran festa i amb una celebració especial: la restauració de la imatge del segle XVI i la renovació de l'església del Miracle. La celebració va ser presidida pel bisbe d'Urgell, Mons. Joan Enric Vives, acompanyat de l'arquebisbe emèrit Mons. Joan Martí, commemorant les magnes festes que van tenir lloc ara fa cinquanta anys i que van ser presidides pel nunci a Espanya, Mons. Antoniutti, i pels bisbes d'Urgell i de Solsona.

Pàg. 17

Sumari

Pàg. 19 Sant Feliu presenta l'objectiu pastoral 2005-2007

Pàg. 22 Girona: missa solemne per Sant Narcís

Pàg. 23 Festa de la Reserva Eucarística al Seminari de Tortosa

Pàg. 30 Romano Prodi parla d'Europa a la Fundació Poblet

Pàg. 32 Es consolida la Setmana de Cinema Espiritual de Barcelona

Editorial

La LOE

Centenars de milers de manifestants es van concentrar a Madrid el 12 de novembre passat per protestar contra el projecte de Llei Orgànica de l'Educació (LOE) impulsat pel govern socialista. Encara que les xifres són molt disperses, segons les fonts, cosa ja habitual en aquests casos, ningú no s'atreveix a negar l'èxit numèric de la manifestació. Fins i tot el president del govern, José Luis Rodríguez Zapatero, que es troba en hores baixes segons diverses enquestes, s'ha prestat a escoltar els convocants de la manifestació, cosa que no ha fet en ocasions anteriors, o en el moment en què va rebre més d'un milió de signatures contra el mateix projecte educatiu.

Alguna cosa deu anar malament quan el líder socialista, que tant va alçar la bandera del diàleg i del tarannà, es troba amb manifestacions continuades contra la seva política. I és que, normalment, la manifestació ciutadana als carrers sol ser l'últim recurs quan una part de la societat no se sent escoltada o tinguda en compte per part dels seus governants. Sense entrar a valorar altres manifestacions anteriors, en el cas que ara ens ocupa, és cert que hi va haver diàleg amb els bisbes sobre el tema de l'educació, però no es va arribar a cap acord. I és que el «tarannà» ha d'anar més enllà de les formes, perquè si no hi ha voluntat de cedir en res per trobar l'acord, el diàleg és buit i inútil.

Per això, els bisbes espanyols van donar suport majoritàriament a la manifestació, encara que, a l'hora de la veritat, van ser pocs els que van sortir al carrer. Els prelats catalans, per la seva banda, poc propicis a animar aquest tipus de manifestacions públiques, es van limitar a expressar la seva veu crítica amb el projecte educatiu de la LOE.

És normal que els bisbes i la comunitat catòlica expressin la seva preocupació per una llei que, a més de plantejar seriosos problemes constitucionals sobre la llibertat d'ensenyament i sobre el dret dels pares per

a l'elecció del model d'educació per als seus fills, margina la religió, deixant-la com una formació sense cap importància, sense possibilitat d'avaluació, sense alternativa real i fora de l'horari escolar. Mentrestant, s'afavoreix una nova assignatura, d'educació per a la ciutadania, que alguns ja han comparat amb aquella «formació de l'esperit nacional», en què probablement es donaran consignes que estaran en contradicció amb la doctrina de l'Església.

Però, seria perillós reduir els errors de la LOE a aquestes dues qüestions, d'altra banda tan importants per als creients. Probablement, el principal problema de l'educació rau en el fracàs que s'està produint al nostre país a nivell educatiu, amb continus canvis de plans, sense que cap hagi demostrat resultats positius en l'alumnat. Contrasta aquesta realitat amb la d'altres països que mantenen durant força dècades el seu model educatiu, malgrat els canvis de color polític dels governs, i que obtenen com a premi uns resultats educatius enormement superiors als del nostre país. Mentre cada partit governant es mantingui inflexible amb la seva llei educativa, com ara passa amb la LOE del Partit Socialista o, anteriorment, amb la LOE del Partit Popular, no podrem avançar de cap manera. Fins que no hi hagi un gran pacte educatiu que uneixi una àmplia majoria del Parlament espanyol, i que inclogui, com a mínim, les dues principals forces polítiques estatals, no hi podrà haver estabilitat educativa. I mentre els polítics es barallen al crit de «jo ara derogo la llei educativa que tu vas fer i imposo la meua», els grans perjudicats són els estudiants, amb uns nivells culturals molt baixos i amb un fracàs escolar tremendament preocupant.

Finalment cal dir que una educació que no tingui en compte els valors més intrínsecs de la persona, com per exemple, tot el seu sentit transcendent, quedarà coixa. Les lleis laïcistes que volen excloure qualsevol element religiós de la vida pública, com les que s'apliquen a França, ja veiem quines reaccions comporten.

CATALUNYA CRISTIANA

Director: Mn. R. Octavi Sánchez
Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Samuel Gutiérrez, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Consuelo Chaves, BARCELONA; Guillem Farré, CASTELLÓ; Carles Sánchez, GIRONA; Jordi Curcó, LLEIDA; Cristina Sánchez, MALLORCA; Guillem Ferrer, MENORCA; Miriam Díez, ROMA; Antoni Mirabet i Cristina Orduña, SEUD'URGELL; Ramon Estany, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Víctor M. Cardona, TORTOSA; Jordi Castellet, VIC

Col·laboradors externs: Gmà. Adrià, Pilarín Bayés, Joan Carrera, Francesc Gamissans, Enric Graupera, Joan Guiteiras, Dani Majà, Joan Antoni Mateo, Francesc Nicolau, Cristóbal Sàrrias, Lluís Serra, Pere Tena, Ferran L. Tognetta, P-J Ynaraja

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA
Tel. 934 092 810, Fax 934 092 820

a/e: redaccio@catcrist.com (Redacció)

a/e: administracio@catcrist.com (Administració i subscripcions)

a/e: publicitat@catcrist.com (Publicitat)

Pàgina web: www.catalunyacristiana.com

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa
Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Gerent: Jaume Vinyals

Publicitat: Josep Harris

Promoció: Alfons Miralles

Administració: Isabel Giralt (comptabilitat), Eduard Maslorens (subscripcions)

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la UCIP
International Catholic Union of Press

Membre de l'APPEC
Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol i Andorra: 90,70 €
Gibraltar i Portugal: 94,32 €
Resta d'Europa: 157,24 €
Amèrica i Àfrica: 188,80 €
Àsia i Oceania: 254,32 €

La Frase / Rogelio Garrido Montañana

«On hi ha guerra no hi ha mai Déu»

(Sant Bernardí de Siena. Apòstol d'Itàlia. 1380-1444)

Les guerres, per molt que els seus partidaris les hagin idealitzat fins a la categoria d'«èpiques glòries», són l'exponent d'una doble frustració: la de no entendre's els humans i la llei cruel del més fort. En el Dia de la Pàtria que celebren anualment els estats, en comptes d'homenatjar les entitats humanitàries, missioneres, científiques i artístiques de cada país, amb actes i desfilades festives impregnades de mans unides i cors plens d'amor, es ret homenatge a l'armament: tancs, canons, obusos, avions i vaixells de guerra, i exèrcits entrenats per enfrontar-se amb altres exèrcits i matar-se mútuament. Tot i que això passi per legal, en el fons és el més gran menyspreu, burla i sarcasme a allò que tenien

molt clar i assumit els primers cristians: que «Déu és amor». Les dues armes més poderoses i incruentes que tenim els éssers humans són la intel·ligència i el cor, les úniques amb les quals ens va dotar el Creador per, pacíficament i progressivament, assolir la civilització més bonica. Però no ha estat així per la nostra miopia espiritual; els genocidis, la fam i les fàbriques d'armaments són la vergonya de la humanitat. Per a molts, són dures i antipàtiques les paraules de sant Bernardí: «On hi ha guerra no hi ha mai Déu.» Com tampoc no hi és en aquelles altres guerres «petites», les familiars, «en les quals les discòrdies maten el fervor i l'alegria, crispant els nervis i provoquen llàgrimes».

LA TIRA DEL PRIMER PLA

Per Pilarín

en primer pla

Un any per descobrir la figura de Francesc Xavier

■ Els jesuïtes celebren els 500 anys del seu naixement

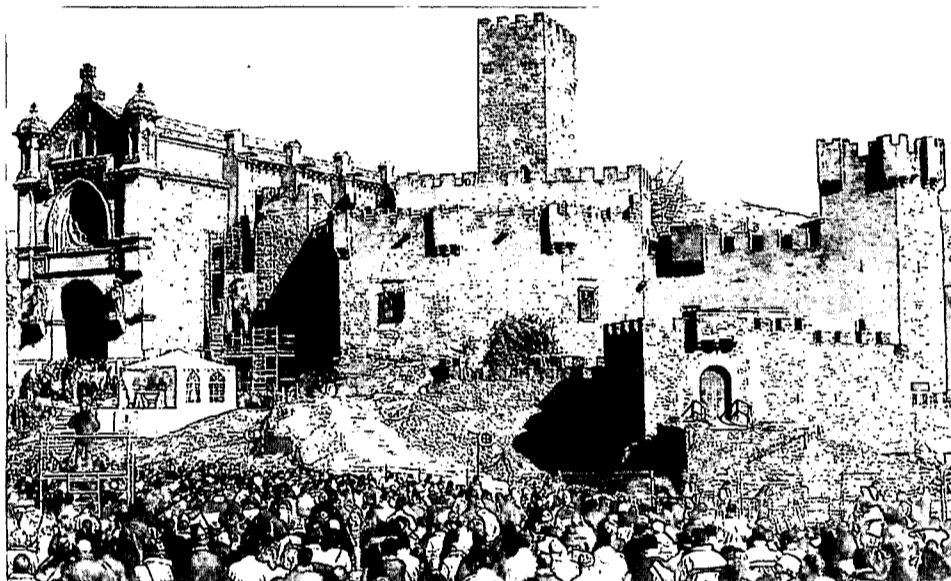
El 7 d'abril del 2006 es compliran 500 anys del naixement del navarrès Francesc Xavier, un dels fundadors de la Companyia de Jesús i missioner a les Índies orientals. Amb motiu d'aquesta efemèride, a partir del 3 de desembre vinent, festivitat de sant Francesc

Xavier, s'obre un Any Jubilar declarat per la Santa Seu. Fins al 3 de desembre del 2006 el castell de Xavier, a Navarra, rebrà més d'un milió de pelegrins d'arreu del món i acollirà un seguit d'esdeveniments per celebrar aquest any de gràcia.

A més del cinquè centenari del naixement de Francesc Xavier, en aquest Any Jubilar la Companyia de Jesús també celebra dues dates destacades: els 450 anys de la mort de sant Ignasi de Loiola i els 500 anys del naixement del beat Pere Fabro.

El rector del santuari de Xavier, el P. Ricardo Sada, explica que aquest Any Jubilar implica «per als jesuïtes una nova oportunitat de carregar les piles, de recuperar el nostre patrimoni espiritual, de reflexionar, de pregar sobre ell i de mirar de posar-lo en pràctica actualitzat personalment i pastoralment». Però no únicament és un any important per als jesuïtes, també per als mateixos navarresos: «Francesc Xavier és el nostre paísà més popular i universal, amb el qual els navarresos ens identifiquem (potser una mica ingènuament) amb gran facilitat. Hi veiem el jove generós, impulsiu, radical en la seva decisió de seguir i de perseguir allò que ha descobert com l'única cosa important: la predicació de Jesús, del qual s'ha enamorat.»

Al llarg d'aquest any, l'arquebisbat de Pamplona, el Govern de Navarra i la Companyia de Jesús han programat diferents activitats per acostar-nos la figura de

Xavier espera aplegar un milió de visitants al llarg de l'Any Jubilar.

lloc la novena de Gràcia, «celebració tradicional i plena de sentit per a tots els navarresos», comenta el P. Sada, que enguany tindrà un relleu especial amb les seves dues xavierades els dies 5 i 11. El 7 d'abril, quan es compleixen els cinc-cents anys del naixement de Javier, hi ha prevista l'assistència de la Casa Reial i es

d'octubre, organitzada per la diòcesi de Pamplona-Tudela. A més de les peregrinacions d'alumnes dels centres educatius dels jesuïtes de diferents ciutats espanyoles, que van assenyalant i reservant dates.»

Tota la informació sobre aquests esdeveniments es pot consultar a la pàgina web www.javier2006.com

Un santuari renovat

El castell de Xavier, on va viure Francesc Xavier fins als 19 anys, ha tornat a obrir les portes després d'unes obres de restauració i de remodelació que han durat més de dos anys. Amb el santuari renovat, el P. Sada assegura que «s'ha aconseguit que el bressol de sant Francesc Xavier sigui, a més d'un museu de la seva empremta, un santuari que ens parla del sant i que possibilita parlar al sant: s'ha habilitat un espai oracional, a tocar de la petita capella del Sant Crist, que permet aquesta possibilitat i la fa compatible amb les visites turístiques».

A més, s'ha millorat la basílica amb la instal·lació de calefacció radiant i la renovació de la il·luminació. D'altra banda, informa el rector del santuari, «s'està construint un auditori, anomenat Francesc de Jasso, amb capacitat per a unes 1.250 persones, que facilitarà celebracions tant litúrgiques i religioses com culturals. Una necessitat imperiosa donat el context climatològic generalment advers en les dates de les principals celebracions a Xavier, com són desembre i març». La parròquia, que conté la pila on va ser batejat el sant, també està sent rejuvenida per fer-la més

acollidora. Segons el rector del santuari, Xavier «continua semblant una pedrera», per les obres encara en marxa, que vessa il·lusió per tots cantons davant de l'arribada dels pelegrins: «Espero que els visitants trobin en Xavier l'ambient adient i propici que els ajudi a créixer en les seves aspiracions pregonas. Si aconseguim crear un indret de trobada, respectuós i agradable, Déu no deixarà de comunicar-se amb els qui el cerquen. Seria fantàstic que això passés a Xavier tots els dies de l'any 2006.»

A punt d'iniciar aquest Any Jubilar, el P. Ricardo Sada subratlla que «a mi el que veritablement m'importa és saber transmetre i contagiar l'esperit i el missatge de Xavier a la gent d'avui. Xavier va saber discernir quins valors valien la pena, va tenir el coratge de ser conseqüent amb el seu seguiment i de donar la vida fins a l'extenuació per aconseguir-ho». Una vida que continua sent exemplar en els nostres dies: «Sigui quina sigui la vivència religiosa de

El carisma d'un sant

«L'empremta universal de sant Francesc Xavier» és una exposició itinerant que promou el Govern de Navarra i la Fundació Caja de Navarra, en col·laboració amb les entitats navarreses d'altres regions espanyoles. Es tracta d'una mostra formada per 12 panells que recullen textos i fotografies, maquetes i elements audiovisuals i interactius que reflecteixen l'empremta que Francesc Xavier va deixar en el seu treball missional. A més, també s'ofereix material de consulta sobre Navarra i sobre l'obra i la vida del patró navarrès. Aquesta exposició ha recorregut Saragossa, Logronyo, Burgos, Valladolid, Vitòria, Madrid, Baracaldo, Santander, Bilbao, València, Barcelona i Sevilla.

Patró de les missions

Francesc Xavier va néixer l'any 1506 al si d'una família noble a Xavier (Navarra). El 1525 viatja a París per estudiar-hi Filosofia. Allí coneix Ignasi de Loiola, una trobada que el marca per a la resta de la vida. És ordenat prevere a Venècia i participa en la fundació de la Companyia de Jesús. A Itàlia es dedica a les obres de caritat en diferents ciutats. És enviat a Orient l'any 1541 i arriba a Goa el 1542, després de passar mig any a Moçambic. Treballa en l'atenció als malalts i es dedica a la conversió dels nadius. Després es dirigeix a l'Índia (1542-1551), a les Moluques (1545-1547) i al Japó (1549-1551). El seu somni és evangelitzar la Xina, però mor a causa d'una pulmonia, sol, damunt de la roca de Sãnzao, davant de la Xina, el 3 de desembre del 1552. El 12 de març del 1622 és canonitzat per Gregori XV. Francesc Xavier, el primer europeu que va establir llaços d'ajuda i de comprensió entre Orient i Occident, és patró i protector de les missions des del 1904.

Francesc Xavier: congressos, trobades, exposicions, peregrinacions, etc. La primera data a destacar és el 3 de desembre, obertura de l'Any Jubilar amb un acte a Xavier que comptarà amb la presència de l'arquebisbe de Pamplona i bisbe de Tudela, Mons. Fernando Sebastián, el Govern de Navarra i el P. Provincial de la Companyia de Jesús, Peter-Hans Kolvenbach, acompanyat per tots els provincials.

Del 4 al 12 de març del 2006 tindrà

comptarà novament amb la presència del P. General, un llegat pontifici, l'arquebisbe de Pamplona, el Govern de Navarra i els membres de la Conferència Episcopal Espanyola.

Entre els actes en preparació, n'hi ha diversos de protagonitzats per i per a joves, apunta el P. Ricardo Sada: «La trobada missionera de joves, del 21 al 23 d'abril. La xavierada escolar que tindrà lloc el 20 de maig. La Jornada de la Joventut, el 29

cadascú, Francesc Xavier és una figura que inspira il·lusió i que convida a caminar. Va saber sortir d'ell mateix i dedicar-se als altres per portar-los allò que ell va viure com el «tresor amagat». Ple d'amor, va entendre que Jesucrist era l'única garantia de la felicitat pregonas de l'ésser humà, i ja no va voler dedicar-se a res més que a donar-lo a conèixer i viure'l.»

Xavier respira ja un ambient de festa per l'any tan especial que viurà. Així ho reflecteix aquesta afirmació del P. Sada: «Estic il·lusionat i content d'haver tingut la sort de viure aquest moment a Xavier, on tinc arrels pregonas ja que hi vaig venir de petit, vaig créixer en el que aleshores era el Col·legi Seminari i aquí va madurar la meva vocació religiosa a la Companyia. Il·lusionat i agraït. Li dec molt a Xavier, i estic content de poder ajudar ara una mica els altres, des de Xavier.» La cita serà el 3 de desembre vinent, a les 10.30, quan es farà l'acte d'obertura del cinquè centenari del naixement de sant Francesc Xavier, a l'Aula Francesc de Jasso, a la localitat navarresa de Xavier. (R.M.J.)

Rere les passes d'un sant

■ Projecte educatiu de l'arxidiòcesi de Pamplona per als joves

La Delegació diocesana d'Ensenyament de l'arquebisbat de Pamplona i Tudela ha publicat un material educatiu sobre sant Francesc Xavier, editat per Cenlit. A través de nou publicacions, que van des de l'educació infantil (a partir de 3 anys) fins al batxillerat, els més joves poden conèixer aquest gran sant navarrès, referent viu i actual.

Javier Segura, delegat d'Ensenyament de l'arquebisbat de Pamplona, es mostra molt satisfet en presentar aquesta proposta educativa sobre Francesc Xavier, editada en castellà i en euskera: «El projecte *Rere les empremtes de Xavier* és el resultat de tres anys de treball intens, molt fort, en el qual han estat implicats cinquanta professors de diferents assignatures. En aquesta celebració del cinquè centenari ens vam plantejar, com a educadors, de fer un pla coherent i profund. Vam creure que era important donar una cohesió a tot el que s'havia fet sobre sant Francesc Xavier.»

L'equip que ha preparat aquest material ha tingut en ment tres objectius clars a l'hora d'elaborar les publicacions. Així, Segura assenyala que un primer punt d'interès és «donar a conèixer Xavier. Ens hem adonat de la gran incultura que hi ha i que són poques les persones que poden donar dades sobre la figura de Francesc Xavier. Cal un coneixement real». Una altra meta que es marca l'equip educatiu és «que no volem que sant Francesc sigui percebut com un personatge del passat, sinó que volem presentar-lo com a model i referent d'avui».

Tot i que potser el que més crida l'aten-

El cranc Rodolfo ajuda Xavier a recuperar la creu.

ció d'aquest material és que s'ha dissenyat per mostrar la figura de sant Francesc Xavier de manera interdisciplinària, de forma que l'aproximació a la seva persona es fa des de diferents àrees i no únicament des de l'assignatura de Religió. En aquest sentit, el delegat d'Ensenyament indica que «un altre aspecte que volem potenciar és la transversalitat. No volem limitar el coneixement de Francesc Xavier únicament a l'àrea de Religió, sinó que volem que estigui present en Tecnologia, en Plàstica, en Matemàtiques, en Llengua... volem incentivar el diàleg fe-cultura».

Aquestes propostes es tradueixen en nou publicacions adaptades a les diferents etapes formatives: educació infantil (3), educació primària (3), educació secundària (2) i batxillerat (1).

Per als menuts, tres personatges, a través del format conte, introdueixen els in-

fants en la vida i el missatge de Xavier: Txiki, el gos del castell, un mico que roba la campana al missioner, i el cranc Rodolfo, que li torna a Xavier el seu crucifix perdut al mar. A primària es presenta el Xavier missioner, la seva vida, el seu recorregut, les xavierades, els seus viatges, les religions que coneix. «També compta amb una obra de teatre musical amb el suport d'un CD editat per Trovador, amb els millors cantautors de música cristiana jove en llengua espanyola com Migueli o Martín Valverde», explica Javier Segura. I afegeix: «Les cançons ressegueixen les diferents etapes de la vida de sant Francesc Xavier.»

Els alumnes de l'ESO, mitjançant una biografia interactiva sobre Xavier, poden reflexionar sobre el tema de la llibertat i conèixer el testimoni dels missioners, «cosa que porta els joves a entrar en el

món de la missió, de l'entrega, del diàleg interreligiós i a conrear valors com la pau, la solidaritat, l'amistat, la interioritat o la reflexió». Per a Batxillerat «es presenta Xavier a cavall de l'edat mitjana i de la modernitat i s'estableix un paral·lelisme amb el nostre temps. Es plantegen grans temes actuals (Internet, xoc de civilitzacions, cultura de la mort...) en què Xavier ens diu una paraula», apunta Segura, «Xavier es presenta com a universitari apassionat per cercar la veritat, per lluitar pel bé, cosa que permet introduir el jove en l'encíclica *Novo millennio ineunte* i en el programa per als cristians del segle XXI».

A més d'aquest projecte educatiu, la Delegació d'Ensenyament ofereix altres activitats complementàries. «Des de fa tres anys duem a terme un treball directe amb joves als instituts públics, amb 200 joves i 30 educadors implicats. Es treballa per trimestres, dedicant-los a un aspecte de la vida de Xavier. Els joves han experimentat la vivència de ser cristià enmig dels seus companys i hem pogut constatar que els joves d'avui tenen inquietuds. Des del punt de vista pastoral i educatiu, és molt enriquidor.»

Per sol·licitar el material: tel. 948 302 677, a/e: cenlit@teleline.es i educacion@iglesianavarra.org, web: www.cenlit.com

Segons Javier Segura, aquest Any Jubilar és una molt bona ocasió perquè els més joves coneguin Francesc Xavier: «Esperem que el centenari no es quedi només en unes celebracions vistoses, sinó que es visqui en clau d'evangelització. La figura de Xavier té una tirada forta, com tots els sants. Hem de perdre la por i presentar als joves que els sants són models de plenitud.» (R.M.J.)

Itineraris missioners

Les Obres Missionals Pontificies, en col·laboració amb la Comissió Episcopal de Missions, han preparat un itinerari missioner per a joves. Aquest curs l'itinerari se centra en el gran apòstol de les Índies: *Francesc Xavier, missioner avui*. Aquest itinerari mostra als joves la figura i l'obra del sant com a «model encara vàlid per continuar en l'evangelització del nostre món pels joves».

«Aquest material està pensat per a grups juvenils, a partir de 16 o 17 anys», diu Juan Martínez Sáez, membre de l'equip que ha dissenyat el material. «És una proposta que fem des de les Obres Missionals Pontificies no com una alternativa a allò que es treballa en els grups, sinó com una proposta per incloure la dimensió formativa, per aprofundir en la dimensió missionera de l'Església.»

El material es divideix en sis etapes, adients als temps litúrgics: *Perfil humà de sant Francesc Xavier*, *L'encontre amb Jesús*, *El seguiment de Jesús*, *Un home per als altres*, *L'amor universal* i *Sant Francesc Xavier, apòstol de les Índies*.

Cada material consta de diferents apartats per aprofundir en el tema. El primer punt és la presentació, que ofereix una panoràmica al voltant del tema de l'etapa, síntesi dels objectius dels continguts. Continua la secció «Des de la vida de sant Francesc Xavier», que posa en relleu la qualitat del sant que es tracta en l'etapa. En l'apartat «Des de la Paraula de Déu», es parteix d'un text de sant Pau «i s'estableix un paral·lelisme entre Fran-

ITINERARIO MISIONERO PARA JÓVENES 2005-2006

"Francisco Javier, misionero, hoy"

Primera Etapa (Octubre Misionero):
Perfil Humano De Francisco Javier

cisc Xavier i sant Pau, per il·luminar la dimensió evangèlica del sant», explica Juan Martínez.

La secció «Des de la nostra realitat» convida els joves a personalitzar els continguts des de la realitat de l'evangelització en la nostra realitat. «Volem que els joves descobreixin quina dimensió té la seva figura per a la nostra realitat actual», constata Martínez. En la «Celebració de la Fe» es proposen celebracions per interioritzar el tema tractat en l'etapa. És de la celebració d'on parteix la missió i el compromís missioner. Així, a «Vers la Missió» es presenta un fragment de l'exhortació apostòlica *Ecclesia in Asia*, que acosta la realitat d'aquest continent i desvetlla inquietuds missioneres. El darrer apartat, «Vers el compromís», ofereix activitats complementàries.

Per a Juan Martínez, «als joves els pot arribar Francesc per la seva personalitat, la seva inquietud, els seus valors, el seu camí personal, la seva recerca, la seva etapa rebel... el jove d'avui s'hi pot sentir molt identificat». I afegeix: «La seva conversió la va viure en clau de servei. Això és una cosa que toca molt la inquietud dels joves, que volen viure la solidaritat. Francesc Xavier tenia una disponibilitat, amor i entrega als altres enormes. És un gran testimoni per als joves d'avui que no es resignen a la mediocritat.»

Els itineraris es poden sol·licitar a les delegacions diocesanes de Missions o descarregant-los directament des de la pàgina web de les Obres Missionals Pontificies (www.omp.es). (R.M.J.)

L'ENTREVISTA

Pere Borràs és el provincial de la Companyia de Jesús a Catalunya

—Quins temes es tractaran en la reunió?

—Els temes que es tractaran són els grans reptes que tenim: la col·laboració amb els laics, adaptar les estructures de la Companyia a la missió que demana avui un món globalitzat, la immigració, el treball intel·lectual, la presència a la Xina i la solidaritat amb Àfrica. És un continent oblidat pel qual tenim una certa prioritat i preocupació. És un continent marginat, pobre, explotat... amb Esglésies naixents molt vives, i un dels temes que hem de revisar és com la Companyia potencia la seva presència a l'Àfrica. A Loiola ens trobarem representants de 80 províncies jesuïtes d'arreu del món, i per tant, serà una trobada molt rica amb un fons comú molt interessant i amb visions àmplies i diverses de la realitat del món.

—Què hi poden aportar els jesuïtes de Catalunya?

—Al món hi ha uns 300 jesuïtes catalans, dels quals un centenar són fora de Catalunya. Això vol dir que hi ha hagut, històricament, molta generositat en la tradició missionera. A Europa tenim una tradició missionera molt important, que podem aportar. Un altre aspecte és la tradició, en el bon sentit de la paraula, el bagatge de tants anys de treball. Nosaltres tenim una varietat d'institucions molt notable que potser no tenen en altres llocs del món. Som presents en institucions teològiques, culturals, socials, etc. A Catalunya també tenim molt desenvolupat el treball amb els laics, que és molt important, i en podem aportar l'experiència. Finalment, voldria destacar la vitalitat de la vida comunitària. Treballem amb molta il·lusió i amb molta esperança.

—La trobada d'enguany coincideix amb l'Any Jubilar de la Companyia...

—La trobada acaba el 3 de desembre, que és quan comença l'Any Jubilar. En aquest any es fa memòria de tres persones: Francesc Xavier, Ignasi de Loiola i Pere Fabro. Celebrem sobretot Xavier, que és un personatge força conegut, però potser no prou a fons.

—Com es viurà aquest període jubilar?

—Aquest tipus d'esdeveniments són l'«excusa» per renovar-se i per donar a conèixer figures emblemàtiques. Per exemple, Xavier és l'home missioner. En criteris d'avui seria la persona compromesa amb el Tercer Món, que gasta la seva vida en favor dels altres, que comunica la fe amb joia. És un home que viatja, que porta molt a dintre la Companyia, els companys... També crec que en el fons és un homenatge, un reconeixement a tots els Francesc Xavier d'avui: tota la gent solidària, que té desig de comunicar l'Evangeli, que es dona infatigablement a una causa... Francesc Xavier era un triomfador, un líder, era brillant... i descobreix una cosa més important que els estudis, l'esport o la fama: Jesucrist. I li lliura la vida. En el món actual on sembla que no hi ha utopies ni il·lusions, Francesc Xavier ens diu el contrari. Ell va ser una persona conseqüent i és una figura actual. Ell va

El pare general de la Companyia de Jesús, Peter-Hans Kolvenbach, ha convocat a Loiola, del 26 de novembre al 3 de desembre, una reunió de provincials d'arreu del món. Aquesta trobada, que té lloc cada quatre o cinc anys, enguany coincideix amb l'inici de l'Any Jubilar de la Companyia. De l'Estat espanyol hi assistiran cinc provincials, entre ells el provincial dels jesuïtes de Catalunya, el P. Pere Borràs. El dia 3 els participants es traslladaran a Xavier per celebrar la festa de sant Francesc Xavier i participar en la inauguració de l'Any Jubilar.

descobrir la riquesa cultural, humana i espiritual de l'Orient. Des d'una cultura occidental, que es pensa que és el centre del món, es troba una gent amb una cultura altíssima, amb uns valors que s'assemblen molt a l'Evangeli, amb gent que vol dialogar...

—A exemple de Francesc Xavier, com afronten els jesuïtes els reptes del dia a dia?

—Nosaltres no som una institució que tingui una activitat única, sinó que més aviat hem d'estar pendents de què ens demana l'Església o la societat en cada moment històric. Aquí, a Catalunya, tenim tres prioritats. Una d'elles és el món dels pobres, cada cop més centrat en els immigrants. Pensem que no només és un tema social, sinó que també demana diàleg cultural: volem veïllar per la cohesió social, perquè no hi hagi racisme, perquè hi hagi comprensió... Un altre repte

P. Pere Borràs.

«Francesc Xavier ens diu que les utopies són possibles»

és la joventut, com ajudar-la a créixer, a madurar, anunciar-li la fe i que la visqui en plenitud. La tercera realitat és la reflexió teològica però amb relació amb les ciències humanes: fe i justícia, fe i cultura, fe i marginació, fe i immigració... Aquestes són les prioritats que intentem subratllar. Present a tots aquests compromisos hi ha una voluntat de fons:

ajudar les persones a trobar Déu en el seu interior, i això també ho fem a través dels Exercicis Espirituals.

—Quina és la realitat de la Companyia a Catalunya?

—A Catalunya som uns 200 jesuïtes amb una gran varietat de presències: en el món

educatiu, en el món de la immigració, en el món universitari, en el món dels barris, a les parròquies, als exercicis... Hi ha molt bona relació entre nosaltres. Estem molt centrats, i crec que massa, a l'entorn de Barcelona, encara que tenim comunitats a Girona, Lleida, Tarragona, Manresa,

Roquetes-Tortosa i Sant Cugat. Jo desitjaria que fóssim més presents en altres zones de Catalunya, però no sempre és possible. També vull destacar que la feina que duem a terme no la podríem fer sols. Hi ha molts laics que col·laboren amb nosaltres. Jo no entenc la Companyia de Jesús, a Catalunya, sense laics. Tots, jesuïtes i laics, compartim la mateixa missió, des de vocacions diverses. I també ens sentim molt propers als altres religiosos i religioses de Catalunya. Jo sóc, en aquests moments, president de la Unió de Religiosos de Catalunya, i vivim una comunió molt profunda amb els altres superiors i superiors. Amb fraternitat, treballem junts en obres comunes. Fa uns anys tots teníem més vocacions, més recursos... ara som més pobres i, per tant, ens ajudem més i ens necessitem més.

—Fins a quin punt el preocupa la manca de vocacions?

—Jo, abans de ser provincial, era mestre de novicis. El tema de les vocacions em preocupa, però no tant en el sentit de ser més o menys. El que importa és la qualitat de les persones, és a dir, ser una persona d'avui, equilibrada, que sàpiga treballar

en equip, que tingui una vivència de la fe forta, perquè sigui capaç de lliurar-se a Jesucrist totalment. Amb els laics col·laborem estretament però hi ha tasques que necessiten persones que lliurin tot el seu temps i tinguin una gran disponibilitat. A mi em dol que no sempre sabem mostrar la nostra vocació. La vocació és de Déu, com tot, però jo tinc la impressió que la nostra vida és millor del que la gent s'imagina.

—Per què aquesta falsa imatge, doncs?

—El nostre error és que no l'encertem a l'hora de mostrar amb claredat la nostra vida. La gent es fa les seves pel·lícules i no ens coneix, fins i tot gent propera. Hi ha una mala percepció del que som, cosa que indica que alguna cosa fem malament. També és veritat que ens trobem en una societat materialista, on la gent té por del compromís, on no es treballen els valors espirituals... La meua experiència, com a mestre de novicis, és que la gent que entra a la vida religiosa, quan els mostrem el nostre carisma i veuen què és el que Déu els demana, s'hi senten molt a gust. Crec que perquè hi hagi gent que entri a la vida religiosa el que fa falta és que hi hagi una

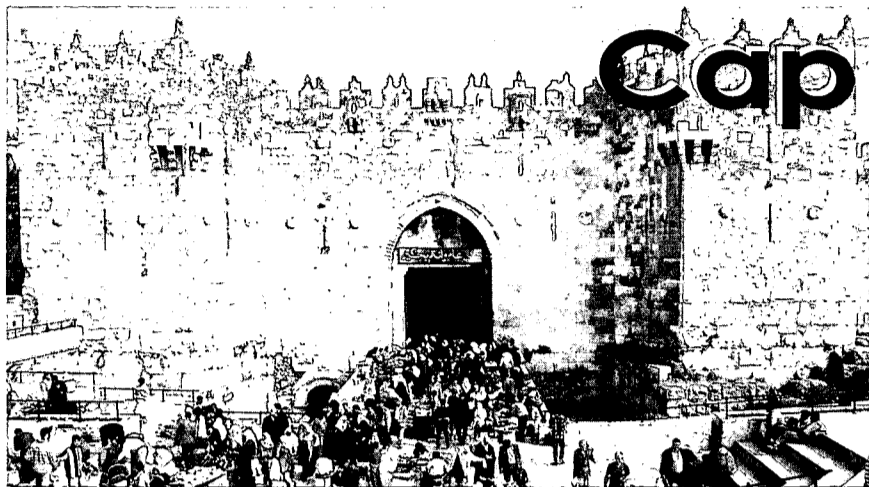
massa crítica de joves cristians. La gent jove nostra, sobretot la que té entre 25 i 30 anys, és molt bona, il·lusionada, treballadora... jo n'aprenc molt, d'ells. Anem fent camí plegats.

—A Europa es manté la xifra de jesuïtes?

—Com la majoria de congregacions religioses, ens trobem amb una tendència a la baixa quant al nombre de vocacions. Tot i això, la Companyia de Jesús continua sent l'orde masculí amb més membres al món, i cada any hi entren uns 500 novicis. A Europa, jo crec que el nombre de jesuïtes no baixa, però sí que es manté en xifres baixes. Concretament, aquest any ja han entrat 79 nous novicis, un nombre lleugerament superior als que van entrar l'any passat. A banda de les xifres, els jesuïtes europeus estem reflexionant sobre Europa com a territori de missió. Europa és un repte: cal fer-la més solidària, més oberta a l'Àfrica, al Tercer Món, amb valors democràtics, que sigui una alternativa occidental més humana... Avui, en la societat europea, qualsevol espai és frontera, amb això vull dir que és punt de trobada de diverses sensibilitats i punts de vista a l'entorn del fet religiós. Per això hem d'anar veient què és el que ens demana Déu cada dia, i hem d'anar acompanyant les persones. Per fer front a tots aquests reptes, crec que a la nostra Església li falta vitalitat de la fe i compromís, hem de pregar més, ser més coherents, que les comunitats siguin més vives, més obertes, més alegres, més comunicatives... potser estem una mica adormits.

Rosa María Jané Chueca

De 27 de desembre al 3 de gener del 2006

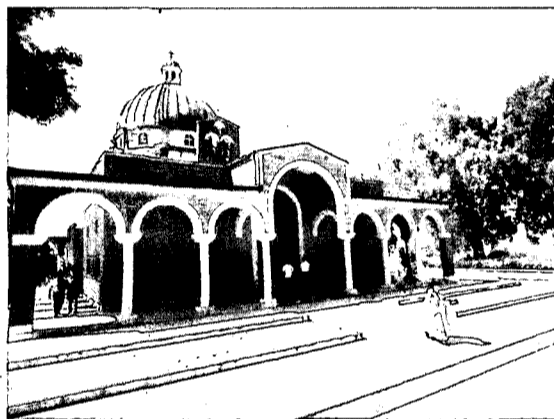

Cap d'Any

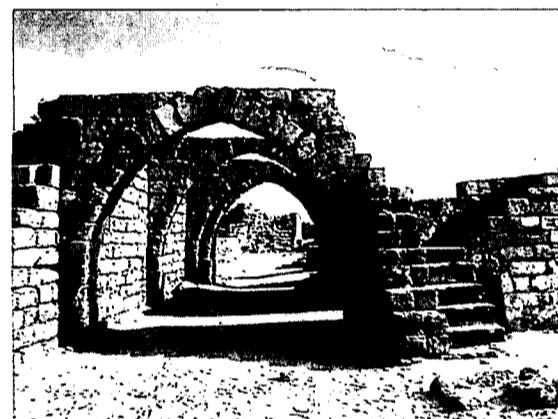
a

TERRA SANTA

*Especial solidaritat
 amb els nostres
 germans*

Oberta la inscripció.

DEMANEU informació.

CAMPANYA DE NADAL:

solidaritat amb els nostres germans de Terra Santa

De la nostra visita a Terra Santa del passat mes d'octubre, encara ens en ressonen les paraules que ens adreçà Mons. Mtarios Haddad, vicari patriarcal de Jerusalem dels grecs melquites:

«Les comunitats religioses cristianes estem endeutades fins al coll, i angoixades pels recursos que no ens arriben com esperàvem d'Europa.

Som nosaltres qui ajudem la població palestinenca sotmesa a la pobresa més estricta.

Fem el que no fa l'Estat: assistim els orfes, les mares vídues, els pares sense feina que no poden pagar els lloguers, els joves sense esperança, etc. Estem esgotats davant d'un futur molt incert... Si us plau, veniu i ajudeu-nos!»

A *Catalunya Cristiana* ens en sentim responsables. Sabem per experiència que entre tots, sumant, podem fer-hi molt! I us preguem, que un cop més, ens ajudeu i col·laboreu en la campanya d'enguany.

Us proposem 3 euros, o el que us sigui possible en la mesura de les vostres possibilitats.

Ens podeu enviar el donatiu per mitjà de gir postal o bé per transferència bancària al compte següent: Caixa Penedès: compte especial TS: número: 2081 - 0100 - 12 - 3300010800. Indiqueu-hi clarament el nom i l'adreça.

Perquè us puguem lliurar el rebut corresponent, feu-nos arribar el comprovant de la caixa, i indiqueu-hi clarament el vostre nom, l'adreça, el codi postal i la població. Moltes gràcies, i que Déu us beneeixi.

AMB L'ASSISTÈNCIA TÈCNICA DE

MERCATRAVEL S.A.

Amics de Catalunya Cristiana

Per a més informació:

(per telèfon, per correu o bé personalment):

Vaticà

església en el món

Carles de Foucauld, nou beat de l'Església

■ Dues fundadores italianes també puguen als altars

CIUTAT DEL VATICÀ.— Des del diumenge 13 de novembre l'Església compta amb tres nous beats, entre els quals, Carles de Foucauld (1858-1916), l'apòstol dels tuaregs del Sàhara. Juntament amb ell van ser elevats a la glòria dels altars, en una cerimònia presidida a la basílica vaticana en nom del Papa pel cardenal José Saraiva Martins, dues religioses italianes: Maria Pia Pastena (1881-1951), fundadora de les Germanes del Sant Rostre, i Maria Crocifissa Curcio (1877-1957), fundadora de la congregació de les Germanes Carmelites Missioneres de Santa Teresa de l'Infant Jesús.

Després de la celebració eucarística, en la qual el prefecte de la Congregació per a les Causes dels Sants, el cardenal Saraiva Martins, va llegir la carta apostòlica papal en la qual inscrivía aquests tres servents de Déu en el catàleg dels beats, el Pontífex va baixar a la basílica per venerar-ne les relíquies:

Tot seguit va adreçar unes paraules de salutació als pelegrins que omplien el temple, entre els quals hi havia alguns tuaregs del desert, amb els seus vestits blaus i el turbant blanc. Parlant en francès, va donar gràcies a Déu pel testimoni del pare De Foucauld: «A través de la seva vida contemplativa i amagada a Natzaret va trobar la veritat de la humanitat de Jesús, i ens convida a contemplar el misteri de l'Encarnació.» En paraules de Benet XVI, el nou beat «va descobrir que Jesús, vingut per unir-se a nosaltres en la nostra huma-

nitat, ens convida a la fraternitat universal, que va viure més tard al Sàhara, a l'amor que Crist ens ha donat com a exemple». I va afegir: «Com a sacerdot, va posar l'Eucaristia i l'Evangelí en el centre de la seva existència.»

Els nous beats van ser proclamats a les 10 del matí, mentre els milers de pelegrins presents a la basílica de Sant Pere del Vaticà aplaudien amb intensitat. El Papa també va destacar l'actualitat del carisma de Maria Pia Pastena, la qual, «conquerida pel rostre de Crist», va assimilar els seus sentiments «per la humanitat desfigurada pel pecat», i va fundar una congregació femenina per «propagar, reparar i restituir la imatge del dolç Jesús a les ànimes». Finalment, el Papa va recordar

El Papa va saludar alguns tuaregs presents a la beatificació.

Maria Crocifissa Curcio, l'existència de la qual «va ser una pregària contínua, fins i tot quan anava a servir les persones, en particular les noies pobres i necessitades».

La missa de beatificació va ser concelebrada per 65 cardenals i bisbes, entre ells el cardenal Camillo Ruini, bisbe vicari de Roma; el cardenal Polycarp Pengo; l'arquebisbe de Dar es Salaam; Mons. André Vingtros, arquebisbe de París; Mons. Vicent Landel, arquebisbe de Rabat (Marroc), i Mons. Maroun Elias Nimeh Lahham, bisbe de Tunis.

Benet XVI també es va referir als nous beats en la pregària mariana de l'Àngelus, dels quals va dir que les seves vides recor-

Una festa universal

Es pot dir que la celebració de la beatificació de Carles de Foucauld celebrada el 13 de novembre passat a Roma va ser una «festa universal!». D'arreu del món vam fer via cap a Roma per festejar la proclamació com a beat del germà Carles, com normalment diem els qui hem estat captivats per l'exemple de la seva vida.

La força de l'home que va voler desaparèixer enmig de la immensitat del desert del Sàhara és tan gran, que al cap de més de noranta anys de la seva mort, de totes les parts del món surten homes i dones captivats pel seu estil de vida. Penso que sols hi ha una explicació per a aquest miracle: la força de l'amor que arriba a tot arreu i traspasa qualsevol barrera que els homes puguem construir amb les nostres febleses.

Quan en la trobada de pregària que la vigília vam fer a la basílica de Tre Fontane, on viu una comunitat trapenca, va arribar un grup de tuaregs de Tamanrasset, dos membres d'un petit grup de sacerdots que viuen una vida contemplativa al servei dels presos a Sibèria, germanetes de Jesús filles de tots els continents del món, sacerdots xinesos, grups familiars de diferents països... I quan la basílica i la plaça de Sant Pere es van omplir de gom a gom el diumenge al matí, vaig comprendre fins on pot arribar un home que diu: «El meu apostolat hauria de ser la bondat.»

den que «tots els batejats són cridats a la perfecció de la vida cristiana: sacerdots, religiosos i laics, cadascú segons el seu propi carisma i la seva vocació específica». (Zenit)

Jesús, el mestre de l'impossible

Els testimonis que es van donar en la festa de la vigília van ser colpidors: El marit de la dona curada miraculosament de càncer fa 21 anys, a prop de Milà, va manifestar com la seva pregària confiada en el germà Carles va permetre la seva sanació contra tota esperança.

La jove tuareg va recordar el testimoni dels seus antecessors que van viure la història d'una extraordinària amistat amb l'ermità de l'Hoggar i van superar la desconfiança inicial davant d'un europeu nouvingut al seu territori. La presència dels germanets de Jesús i les germanetes del Sagrat Cor a Tamanrasset manifesta una fidelitat a la presència silenciosa i amagada de Jesús amb els seus pares durant trenta anys a Natzaret.

El testimoni de la germaneta Geneviève de la fraternitat de Bangui va ser un clam de l'Àfrica que vol viure en pau, sense demanar caritat a la porta dels països rics i valorant la seva gran riquesa espiritual i cultural davant de tantes pobreses morals dels països rics i vells d'Europa. Les cançons i les danses que les germanes de la seva fraternitat van aportar a la celebració són signe d'esperança d'un món nou on tots som germans i fills d'un mateix pare, el Pare del cel, el Mestre de l'impossible!

La plaça de Sant Pere va aplegar gent d'arreu del món.

El germà Carles avui

Aquesta presència plural i diversa de tants homes i dones atrets per Carles de Foucauld, em fa pensar que el seu carisma i la seva crida tenen molt a dir a la nostra

Església dels inicis del segle XXI, malgrat haver passat cent anys des que ell va viure la seva recerca constant, sempre canviant i desconcertant de l'absolut de Déu i el bé dels homes sense tenir el goig de compartir la seva vida amb ningú.

Avui ens ha aplegat a tantes persones a viure l'esperit missioner que ell va somniar, que el fa presència profètica en la nostra Església, també desconcertada davant dels reptes i les grans qüestions que planteja la societat. Sembla com si les seves paraules siguin dites per l'home d'avui que viu immers en la globalitat i multiculturalitat, signes dels temps que m'omplen d'esperança i em fan créixer en la vida de fe. És el que sento quan tornen a ressonar en el meu cor les seves paraules:

«No sé pas a què us crida Déu especialment, sé molt bé, però, a què crida tots els cristians, homes i dones, sacerdots i laics, celibataris i casats: a ser apòstols, apòstols per l'exemple, per la bondat, per un contacte benevolent, per un afecte que demana retorn

i que porta a Déu, apòstols ja sigui com Pau, ja sigui com Priscil·la i Aquila però sempre apòstols "fent-se tot a tots, per donar-los tots a Jesús.»

Joan Figuerola
Comunitat de Jesús

EL JESUÏTA SANTIAGO MADRIGAL ÉS DEGÀ DE LA FACULTAT DE TEOLOGIA I DE LA FACULTAT DE DRET CANÒNIC DE COMILLAS

«Benet XVI ha contrarestat des del primer moment el tòpic de gran inquisidor»

—El papa Benet XVI ja ha deixat enre la seva imatge d'inquisidor, com es va augurar en el moment de la seva elecció?

—Als mitjans de comunicació es deu en gran mesura aquesta imatge i aquest tòpic que altres personatges eclesials han ajudat a consolidar, com H. Küng, que parla textualment en el seu llibre de memòries del «teòleg progressista a Tübingen» i del «gran inquisidor a Roma». Personalment, penso que tots dos extrems són simplificacions. Ara bé, com es desmunta una imatge d'aquest gènere i quan de temps requereix aquest procés... és difícil de mesurar. Però sí, efectivament, la imatge del papa Benet XVI, des dels primers moments, des dels primers discursos, amb una imatge molt més amable, ha desautoritzat i, en bona part, contrarestat aquell tòpic.

—La seva trobada amb H. Küng, el 24 de setembre passat, és significativa en aquest sentit?

—És clar que és significativa la trobada amb el teòleg que personifica la dissidència del temps postconciliar, com és significativa la seva entrevista amb el bisbe cismàtic Bernard Fellay, successor de monseñor Lefebvre, el 29 d'agost passat. Són signes que, a parer meu, caldria situar en allò que el cardenal J. Ratzinger, en els seus temps de prefecte de la Congregació per a la Doctrina de la Fe, anomenava la recerca de nous equilibris. I allò tenia a veure —aquí es reflecteix el seu veritable sentiment, caràcter, tarannà— amb el que considera excessos en un extrem i en un altre, entre un tradicionalisme sense tradició i un progressisme que és propens a la ruptura simple amb el passat recent eclesial. No es poden oblidar aquestes dades del passat: la primera trobada amistosa entre tots dos, Ratzinger i Küng, va tenir lloc amb motiu de la tesi del teòleg suís dedicada a la teologia de la justificació del gran teòleg calvinista K. Barth. El seu primer desencontre és gairebé contemporani: discrepen a fons sobre la teologia del concili, el seu abast i significat. Estem parlant de fa quaranta anys... Després va venir la gran ofensiva de Küng, als anys setanta, a propòsit del tema de la infal·libilitat, que va provocar un gran enrenou i debat intracatòlic, en el qual no el van secundar els grans teòlegs del moment (ni Rahner, ni Congar, ni Grillmeier, etc.)... Des del punt de vista biogràfic, aquest retrobament de dos veterans del Concili Vaticà II al cap dels anys, també té el seu què...

—Quines són les assignatures pendents que el nou Papa té sobre la taula i que són qüestions candents per al catolicisme actual?

—Ja fa uns quants anys el periodista francès H. Tincq, especialista en temes religiosos, va fer una llista àmplia dels desafiaments per al Papa del tercer mil·lenni que continua gaudint de força actualitat. Podem recordar-ne uns quants: un exercici més modest i més col·legial del primat, conjunta amb una descentralització efectiva del govern de l'Església; el lloc del laicat en l'Església; la regulació de l'ordenació sacerdotal d'homes casats per atenuar la crisi

Un dels convidats més rellevants a participar en el cicle de conferències *Qüestions candents en el catolicisme actual*, organitzat per la Fundació Joan Maragall, va ser el Dr. Santiago Madrigal, s.j., degà de la Facultat de Teologia i de la Facultat de Dret Canònic de la Universitat Pontificia Comillas de Madrid. Juntament amb el teòleg Josep M. Rovira Belloso, el Dr. Madrigal va abordar el tema de la *Col·legialitat, corresponsabilitat, laicat com un dels reptes del pontificat de Benet XVI*.

de vocacions; el plantejament de l'accés de la dona a nous ministeris; l'avanç conseqüent en el desenvolupament del diàleg ecumènic; una mirada oberta i atenta al repte que planteja el diàleg interreligiós; la inserció de la fe en les diferents cultures; la reflexió sempre inacabada amb la societat moderna, amb la cultura de la llibertat...

El Dr. Santiago Madrigal va ser recentment a Barcelona.

Alguns d'aquests temes van ser els mateixos que va assenyalar el cardenal Martini al Sínode per a Europa del 1999. Fa no gaire temps, però, que el cardenal Ratzinger va expressar en una fórmula abreujada, que va prendre de J. B. Metz, el pare de la teologia política, un diagnòstic per a aquest temps: «La crisi de Déu s'ha xifrat eclesiològicament.» La meua impressió és que són més del gust del nou Papa aquestes anàlisis de tipus omninoent, d'àmplia visió cultural i religiosa, que les qüestions particulars d'organització eclesial.

—L'elecció d'un Papa provinent d'aquesta Europa caracteritzada per un fort secularisme i per la manca de vocacions ja és simptomàtica del que serà el seu pontificat?

—Deixo al marge les condicions i l'ocasió (el *kairós*, diríem en llenguatge teològic), de l'elecció concreta com a Papa d'una personalitat concreta. Cap dels humans disposem dels fils d'aquesta història en la qual creiem que actua l'Esperit de Déu. Per això, permetin-me que prengui distància de les bones explicacions —en termes més o menys seriosos i fiables— dels aventurers i cronistes que han explicat en els seus llibres el resultat del darrer conclave. Prefereixo dei-

Apunt biogràfic

Santiago Madrigal, nascut el 1960, va ingressar a la Companyia de Jesús el 1978. És llicenciat en Teologia per la Philosophisch-Theologische Hochschule de Sankt Georgen, Frankfurt (1991), i doctor en Teologia per la Universitat Pontificia Comillas de Madrid (1994). A partir de la seva tesi doctoral sobre els orígens del tractat teològic sobre l'Església a mitjans del segle XV, ha publicat diferents monografies d'eclesiologia històrica centrades en la problemàtica del conciliarisme. També ha publicat nombrosos articles sobre qüestions eclesials del present, i dedica una atenció especial a l'estudi del Concili Vaticà II i la seva recepció: *Vaticano II: remembranza y actualización. Esquemas para una eclesiología* (Santander, 2002); *Memoria del Concilio. Diez evocaciones del Vaticano II* (Bilbao-Madrid 2005); *K. Rahner i J. Ratzinger, tras las huellas del Concilio* (en premsa).

Actualment el Dr. Santiago Madrigal és degà de la Facultat de Teologia i de la Facultat de Dret Canònic de la Universitat Pontificia Comillas de Madrid. També és membre consultor de la Comissió Episcopal de Relacions Interconfessionals de la Conferència Episcopal Espanyola.

xar-ho en la disponibilitat dels esdeveniments històrics, que resta en mans de Déu. Dit això, efectivament, simptomàtic del que serà el seu pontificat és el seu passat biogràfic de teòleg, pastor, arquebisbe, cardenal. Aquesta preocupació pel secularisme i la manca de vocacions li ve de molt enrere, com en altres teòlegs. Podem llegir textos seus en els quals anuncia el procés intern de secularització intraeclesial (textos previs al Vaticà II) i podem llegir conferències dels anys setanta en les quals percep el procés de reducció numèrica de l'Església amb gran preocupació. Després del Concili, als vint anys, fa un balanç molt negatiu de l'experiència postconciliar en el famós *Informe sobre la fe*. No s'hauria produït la Pentecosta esperada per Joan XXIII, sinó que l'Església estaria en una situació de minoria com mai a la seva història. Són preocupacions molt profundes del nou Papa; ara bé, com serà el seu pontificat forma part d'això que he anomenat l'indisponible de la història humana sempre en mans de Déu.

—La col·legialitat, la corresponsabilitat i el laicat són reptes importants?

—Col·legialitat i laicat, considerats cadascú per la seva banda, formen part dels continguts doctrinals nuclears del Concili Vaticà II. La doctrina de la col·legialitat, del capítol III de la constitució sobre l'Església, amb la seva concreció en el decret sobre el ministeri pastoral dels bisbes, forma part del nucli dur del Vaticà II, com a contrapès a l'eclesiologia unilateral del Vaticà I. El capítol IV, de la mateixa constitució sobre l'Església, i el seu desenvolupament en el decret sobre l'apostolat seglar, és una de les peces més innovadores del Concili. Mai en la història dels concilis s'havia abordat aquest tema. De totes dues idees es pot dir que formen part de les *idees recuperades* pel darrer Concili, i adquirir el seu màxim relleu i esplendor, en la recerca de la nova imatge —i més conciliar— d'Església, quan es posen en connexió gràcies a la idea de corresponsabilitat o sinodalitat. Sínode, escriu sant Joan Crisòstom, és nom d'Església; és a dir: fer plegats un camí comú, de forma que en els diferents nivells de responsabilitat eclesial, una persona es pugui sentir actor de l'única missió de l'Església que és l'anunci de l'Evangelí.

—Hi ha indicis que el pontificat de Benet XVI no estarà marcat per una simple continuïtat pel que fa al de Joan Pau II?

—De moment, és clar que són dues personalitats ben diferents. A Joan Pau II li agradava presentar-se contínuament davant dels mitjans, davant de les multituds; aquesta és la imatge més peremptòria a la retina dels nostres contemporanis. Aquesta actitud i aquest tarannà irreflexible i imperiós contrasten amb la discreció i timidesa de J. Ratzinger. Benet XVI ha estat un pensador, un teòleg, un home de gabinet, dotat d'una gran intel·ligència i d'una sensibilitat exquisida. Per ara, el que coneixem del nou pontificat són excel·lents discursos, reflexions, com les de la seva entrada al càrrec o davant dels joves a Colònia.

No disposem de gaires dades i gestos per saber per on anirà el seu pontificat: ha manifestat gran preocupació pel tema interreligiós, en particular, amb el món jueu; la seva preocupació ecumènica, amb les Esglésies orientals bizantines i esclaves, o amb el món protestant, és fora de dubte. Cal esperar la seva primera encíclica, la seva declaració programàtica, la presentació de la qual està prevista per al 8 de desembre, és a dir, la data del quaranta aniversari de la cloenda oficial del Concili; en aquest text, que s'anuncia de fort contingut cristològic, no mancarà la preocupació eclesiològica i eclesial, perquè el Vaticà II va ser, segons K. Rahner, «un concili de l'Església sobre l'Església». El postconcili no ha deixat apartat cap tema del Concili Vaticà II, però sí que queden moltes qüestions, com les indicades anteriorment, de manera més concreta la col·legialitat, la corresponsabilitat i el laicat, perquè la nostra Església, sota el guiatge de Benet XVI, sigui una mica més l'Església del Concili Vaticà II.

Carme Munté

Espanya

La vida religiosa aposta per la intercongregacionalitat

■ Més de 650 religiosos i religioses reflexionen sobre la seva realitat

MADRID.— La Conferència Espanyola de Religiosos, Confer, ha celebrat del 12 al 14 de novembre la Trobada Nacional de Vida Religiosa amb el tema *Una vida religiosa apassionada pel Regne*. En aquesta trobada s'ha reflexionat sobre com aplicar a la realitat social i eclesial del nostre país el Congrés Mundial de Vida Consagrada, celebrat a Roma el novembre del 2004.

La trobada es va tancar amb una pregària preparada pels Missioners de l'Esperit Sant de la parròquia Nostra Senyora de Guadalupe de Madrid, després d'assistir a la posada en comú de tot el treball fet al llarg de setze tallers: com se situa la vida religiosa en l'era de la comunicació, com viure i entendre les relacions dins del Poble de Déu amb la resta de membres de l'Església, el lloc de l'Eucaristia, com plantejar-se l'envelliment en la vida consagrada, l'exclusió social, el món de la salut, l'educació o la vida de fraternitat i de relació en les comunitats són alguns dels temes que es van desenvolupar als tallers. La tònica general d'aquests treballs en grup va ser l'aposta decidida per la intercongregacionalitat.

En la inauguració de la trobada, el nunci apostòlic a Espanya, Mons. Manuel

Monteiro de Castro, va destacar el desig dels religiosos i religioses espanyols de «néixer de nou en la vivència de l'experiència de Déu, el compliment generós dels vots, en l'amor a l'Església i en la vida de fraternitat per dur a terme la missió» en un context de dificultat. El nunci va assenyalar també alguns suggeriments del document final del Congrés de Roma del 2004. En aquest sentit va apuntar la importància de la «primacia de la Paraula de Déu» per a la renovació de la vida religiosa i promoure la presència de la vida consagrada als llocs «on la vida estigui amenaçada».

Després de la salutació del nunci, va intervenir la salesiana Enrica Rosanna, sotssecretària de la Congregació per a la

Els religiosos i religioses van participar en diversos tallers.

Vida Consagrada del Vaticà, que va assenyalar que les congregacions «som cridades a viure situacions inèdites, problemàtiques, impensables, doloroses» i va convidar a «no tenir por», ja que va dir que «no tenim el do i la força de la fe» que ens ajuda a descobrir que «Déu vol fecundar la nostra petita història». Rosanna va fer una crida a la unitat, a ser testimonis d'esperança i no caure mai més en el pessimisme.

Pedro Belderrain, religiós claretà, va

ser l'encarregat de presentar un marc de referència del que es va tractar al Congrés de Roma. Per al claretà, aquell congrés va representar «una meta volant» en el procés de renovació i canvi de la vida religiosa. Segons el religiós, vivim un «moment crucial, delicat» i la vida consagrada «necessita una revitalització radical que li atorgui una nova fesomia». Podrà néixer una nova vida consagrada, va indicar, «si posem la Paraula en el centre de la vida personal i comunitària». La clau rau a «secundar l'acció de l'Esperit», a construir una vida religiosa que escolti més, sense angoixes pel fer, «deixant de fer moltes coses per fer-ne millor algunes de les que ja fem». Entre els reptes que va marcar per a la vida religiosa va subratllar fer «un sobreesforç per conrear la comunicació per estrènyer llaços amb la comunitat eclesial», no oblidar el servei als més pobres perquè «si ens separem dels pobres, perdem nosaltres», i tendir ponts «amb el món de la cultura i la gestació de valors».

Al llarg de la trobada, diversos religiosos i religioses que van participar en el Congrés de Roma van compartir l'experiència del que van viure en aquella ocasió i van presentar pistes de renovació de la vida consagrada. Així, per exemple, Gabino Uribarri, jesuïta, va resumir la seva experiència al congrés com un temps d'«impuls i encant», mentre que Maria del Mar Albajar, benedictina de Montserrat, va assenyalar la necessitat d'«aprendre a viure sense respostes i amb molts interrogants». (Ivicon)

Canvis al capdavant de la Confer

En el decurs de la XII Assemblea General de Superiors i Superiores Majors, celebrada del 14 al 16 de novembre, es va renovar la direcció de la Confer. El mercedari Alejandro Fernández Barrajón, de 45 anys, és el nou president de la Conferència Espanyola de Religiosos, que accepta el càrrec com a «servei a la vida religiosa que és la meua vida i la meua passió». Va néixer a Fuente el Fresno (Ciudad Real), va fer la seva professió solemne als mercedaris el 1984 i va ser ordenat capellà el 1985. És llicenciat en Ciències Eclesiàstiques i en Psicologia. Al seu orde ha estat formador de postulants durant 12 anys i l'any 2000 va ser escollit superior de la província de Castella, càrrec que exerceix en l'actualitat. Entre els seus escrits cal destacar *Caminos y encrucijadas* i *Mecha y candil*.

Com a vicepresidenta es va escollir Cecilia Barreda Merino, superiora general de les religioses Carmelites Tereses de Sant Josep. Després d'acceptar el càrrec, Barreda ha dit que «amb l'ajuda de Déu i la vostra intentaré aportar el meu granet de sorra amb senzillesa de cor». Va néixer a Báscones de Ojeda (Palència) el 1949. Va fer la professió solemne el 1973 i és llicenciada en Psicologia Educativa. En la seva congregació ha estat mestre de novícies i consellera general, i ha dut a terme tasques de gestió educativa i de docència.

ITALIA

Nova superiora general de les germanes de la Consolació

Gna. Emilia Sebastián Llorens.

ROMA.— El 14 de novembre les germanes de Nostra Senyora de la Consolació, congregades a Roma en Capítol General, van escollir com a nova superiora general la Gna. Emilia Sebastián Llorens. La nova superiora general, de 43 anys, és natural de Vila-real (Castelló). Actualment prestava el servei de superiora provincial d'Espanya Nord. Llicenciada en Ciències Físiques, s'ha dedicat a la docència als col·legis de Madrid, Onda i Castelló, i n'ha assumit en els dos últims la direcció pedagògica. (C.C.)

Saps què sent un missioner quan rep notícies de casa?

ASIA APADRINA UN MISSIONER

Amb la teua aportació, ells o elles i encara més persones llegiran CATALUNYA CRISTIANA cada setmana

Marqueu amb una "x" les vostres preferències:

Preu d'una subscripció missionera: **Amèrica i Àfrica:** 188,80 €
Àsia i Oceania: 254,32 €
Missioner **Missionera**
 (Es pot mantenir correspondència)

Nom i cognoms .....
 Adreça .....
 Població ..... Província ..... C.P. ....

FORMA DE PAGAMENT:

Adjunto xec nominatiu Domiciliació bancària
 Titular ..... Data .....
 Entitat ..... Oficina ..... DC ..... Compte .....

Envieu aquesta butlleta a: CATALUNYA CRISTIANA
 Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona - Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

Espanya

Més de 2.000 persones al I Congrés Eucarístic Internacional Universitari

■ El cardenal Tomko constata la crisi dels cristians a Occident

MÚRCIA.— El cardenal Jozef Tomko, president del Comitè Pontifici per als Congressos Eucarístics Internacionals, va presidir el 13 de novembre a la catedral de Múrcia la missa de cloenda del I Congrés Eucarístic Internacional Universitari, en presència de

més de dues mil persones, segons van confirmar fonts de l'organització. Entre els ponents va destacar la presència catalana amb l'arquebisbe de Barcelona, Mons. Lluís Martínez Sistach, i el bisbe de Terrassa, Mons. Josep Àngel Saiz.

L'acte va començar cap a les 8 del matí amb el trasllat solemne de la imatge de la Mare de Déu Dolorosa de Salzillo i del Crist del Refugi, des de les esglésies de Jesús i de Sant Llorenç respectivament. En aquest moment, la pluja va interrompre els actes, que van prosseguir a l'interior de la catedral, en lloc de la plaça del Cardenal Belluga, com inicialment estava previst.

Durant l'homilia, el cardenal Tomko va destacar la «greu situació» que viuen els cristians a Europa i Occident: «En els nostres ambients es viu una gran crisi de fe, progressa la descristianització, es qüestiona la mil·lenària civilització cristiana, s'ataca la religió.» Entre d'altres qüestions, va assenyalar la «destrucció de la família», les «lleis iníquies imposades per parlaments o governs», que «violen els

drets humans, fonamentalment el dret a la vida».

Per al purpurat, la resposta dels cristians ha de ser la de promoure «una cultura eucarística» de la qual parteixi «la nova evangelització d'Europa», ja que «la humanitat actual i futura necessiten una cultura basada en la vida i en la pau, no en la mort ni en l'odi». Després de la celebració es van llegir les conclusions del Congrés

Eucarístic Internacional Universitari, que va tenir lloc des del 9 de novembre a la Universitat Catòlica Sant Antoni de Múrcia.

El document destaca el paper central que ha de tenir l'Eucaristia en les universitats catòliques. Les conclusions van recollir també la idea expressada pel cardenal Tomko sobre la necessitat d'una «cultura eucarística», cultura «que posa Déu al centre de l'existència i el reconeix amb gratitud com a principi i fi de totes les coses. Aquesta cultura engendra el respecte de la vida humana, el reconeixement de la dignitat inalienable de cadascun dels nostres pròxims i l'atenció a la creació». (Zenit)

Les conclusions

1. Confessem que en el Misteri de l'Eucaristia, que ens sorprèn, ens commou i ens convida a l'acció de gràcies, se'ns ofereix el do immens i gratuït de l'amor de la Santíssima Trinitat, Pare Fill i Esperit Sant.

2. La Persona viva de Jesucrist, el Fill de Déu Crucificat i Ressuscitat, que va donar la vida per nosaltres, es fa real i veritablement present en l'Eucaristia, amb el seu Cos i amb la seva Sang, i s'ofereix a nosaltres per fer-nos la seva Església.

3. En l'adoració de l'Eucaristia reconeixem la presència del qui es lliura per nosaltres, ens comunica la seva vida i ens convida a identificar-nos amb els seus sentiments. Contemplant el rostre de Crist en l'Eucaristia aprenem a servir-lo també en els nostres germans.

4. Per a l'home i la dona del nostre temps, afamats conscientment o inconscientment de felicitat imperible, el Congrés ha destacat que Jesucrist, en l'Eucaristia, és Pa viu baixat del cel que suscita i sacia els nostres desitjos de veritat i de vida, de bellesa i de joia.

5. Per això, no podem deixar de celebrar l'Eucaristia, Misteri per excel·lència de la nostra fe, memorial de la Pasqua del Senyor, banquet de comunió, sagrament de pietat, signe d'unitat i vincle de caritat. El manament del Senyor als apòstols «feu això

en commemoració meua» es realitza per mitjà dels bisbes i dels preveres, que actuen en el nom i en la persona de Crist. D'aquí que, en un moment en què l'escassetat de vocacions al ministeri sacerdotal fa patir no poques Esglésies, li demanem a l'Amo dels sembrats que hi envii obrers i susciti en els joves la fidelitat a la vocació sacerdotal rebuda.

6. Expressió eloqüent d'aquesta presència eucarística de Crist en la seva Església per a la salvació del món és la seva celebració en el diumenge, dia del Senyor. L'Eucaristia, Pasqua setmanal, en assumir el treball, el patiment, la joia i les esperances de cada dia, els converteix en sacrifici espiritual agradable al Pare.

7. L'Eucaristia, Memorial del Pas del Senyor de la mort a la vida, de l'esclavatge a la llibertat, de la tristesa a l'alegria, és font i força de transformació de la vida dels cristians, del món i de les realitats socials.

8. Tal com aquest Congrés ha posat en relleu, les tasques pròpies d'una Universitat Catòlica troben el seu centre il·luminador i propulsor en Crist, Saviesa del Pare, Alfa i Omega de la Creació. La llum, la veritat i la vida que brollen de la presència real del Senyor en l'Eucaristia, guareixen i eleven la ment, el cor i l'activitat dels cristians que viuen i treballen enmig de les realitats temporals.

9. L'Eucaristia, donació total, amorosa i gratuïta de Jesucrist, que desterra l'odi, l'egoisme i la violència, origina una nova cultura, una «cultura eucarística», que posa Déu al centre de l'existència i el reconeix amb gratitud com a principi i fi de totes les coses. Aquesta cultura engendra el respecte de la vida humana, el reconeixement de la dignitat inalienable de cadascun dels nostres pròxims i l'atenció a la creació. La nostra vida es torna així donació i entrega, manifestades en un sincer amor fratern i en un compromís seriós per la pau, la justícia i la reconciliació universal en Crist.

10. El Congrés ha recordat una vegada més que la santedat de l'Eucaristia exigeix prèviament la reconciliació amb Déu i amb els germans. Aquesta reconciliació s'obté de manera ordinària en el sagrament de la Penitència, que ens prepara per rebre la santa comunió de forma digna i fructuosa.

11. La celebració de l'Eucaristia, en fer-nos participants de la vida i de la missió de Crist mort i ressuscitat, ens insta a tots, pastors i fidels, com als deixebles d'Emaús, a ser testimonis i apòstols del seu Regne.

12. Davant d'un món tancat sobre ell mateix, atent només a allò immediat i efímer, que fàcilment sucumbeix davant del patiment i de la mort, l'Eucaristia és promesa de resurrecció i penyora de felicitat plena i eterna.

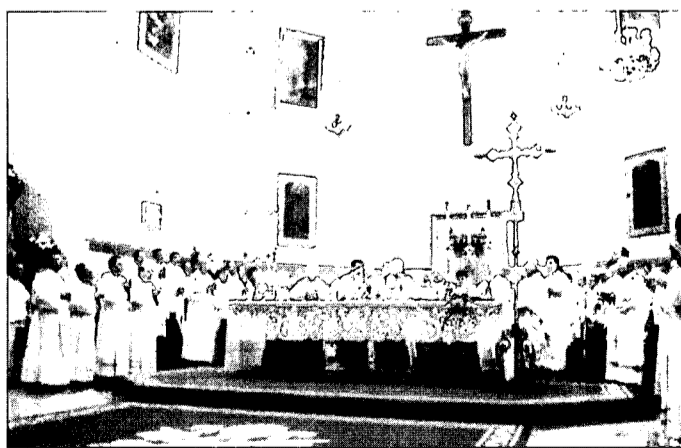
Segorb-Castelló s'acomiada del seu bisbe

CASTELLÓ.— Amb la presa de possessió de Mons. Juan Antonio Reig Pla de la seu de Cartagena el 19 de novembre amb una solemne eucaristia a la catedral de Múrcia, s'han acabat els actes de comiat i de reconeixement del qui ha estat durant nou anys i mig pastor de la diòcesi de Segorb-Castelló. Al marge dels signes d'afecte rebuts pels feligresos i moviments des de el 24 de setembre es va anunciar el nomenament, es van organitzar dos actes oficials.

El primer va ser a la seu de Segorb el 6 de novembre. La missa a la catedral de l'Assumpció va estar precedida pel lliurament de la medalla de plata de la ciutat al bisbe en reconeixement a la seva tasca. Els regidors van manifestar com Mons. Juan Antonio Reig s'ha compromès a revaloritzar la capital de l'Alt Palància, per exemple organitzant l'exposició d'art

sacre *La llum de les imatges*. L'alcalde, Rafael Calvo, va assegurar que a més d'acomiadar-se del bisbe, també ho feia d'un amic.

El diumenge següent va ser el torn de Castelló, on la conca-catedral de Santa Maria era plena de representants de la majoria de congregacions, moviments, comunitats i realitats eclesials que configuren el panorama diocesà, a més de l'alcalde de la capital de la Plana, Alberto Fabra. Diverses entitats diocesanes, com el Seminari o el Centre d'Orientació Familiar, van dir unes paraules d'agraïment

El comiat a Mons. Reig va ser molt participat.

i van oferir un obsequi de comiat al bisbe.

Durant l'homilia, Mons. Reig va agrair als diferents estaments la seva col·laboració i va donar un últim consell. Als laics els va demanar que es lliurin a fons

amb la seguretat que, amb amor, com més es dona més es rep. Als consagrats els va exhortar a ser «els traços de Crist», i així donar testimoni de llibertat davant de la societat. Els capellans van rebre una consideració especial ja que, segons va manifestar el mateix Reig Pla, té una alegria especial perquè no n'hi ha cap «que s'hagi perdut en aquests nou anys, malgrat les dificultats per les quals alguns han passat». El bisbe va acabar l'homilia amb dues frases que va qualificar de testament espiritual per a la diòcesi: «Res sense Pere», en referència a la fidelitat al Papa, i «tot amb la Verge Santíssima». També va declarar que sempre duria al cor i en les seves oracions els diocesans de Segorb-Castelló i que, tot i les diferents missions encomanades, «continuarem plegats perquè en l'Església no continuïn les separacions». (G.F.)

Paraula i vida

Lluís Martínez Sistach
Arquebisbe de Barcelona**Advent, font d'esperança**

L'Església comença a celebrar el temps litúrgic d'Advent. L'escalfor de la festa familiar i entra-nyable de Nadal manté un clima de renovada esperança en el nostre món.

En la societat, avui, l'esperança resulta rara. Es respira més aviat resignació, desencís i fins i tot frustració. Si parlem de la veritable esperança, hem de dir que té les arrels en la fe i que s'alimenta de l'amor.

En la civilització occidental, l'organització econòmica se centra en la producció de béns. El consumisme empeny més aviat a tenir que no pas a ser. Llavors comprem el gran atractiu que els diners, el confort i el luxe exerceixen en totes les persones. Així és com el materialisme pràctic s'ha apoderat de la societat. Es tracta d'un materialisme que desemboca en l'indiferentisme religiós i en l'agnosticisme. En una paraula: fa persones no creients.

Tanmateix, aquesta civilització no porta a gaudir autènticament de la vida. Seguint els seus postulats, cada dia augmenta la buidor interior i el desencís en les persones. Hi ha avui una reacció per part de grups contra el materialisme de la nostra societat, tot cercant construir i gaudir la civilització de la vida i de l'amor.

Advent és temps d'esperança avui i enmig del nostre món. El Senyor Jesús ve contínuament. L'Advent ens fa viure diverses vingudes del Senyor. La primera fou la que succeí allà a Betlem, el Naixement del Salvador, de la qual el 25 de desembre celebrarem un nou aniversari. És un fet històric, puix la nostra fe cristiana està immersa en la història de la humanitat.

L'Advent ens prepara per a la vinguda definitiva del Senyor Jesús. Aquell que prengué la nostra carn, es féu home i nasqué pobre i humil en una cova, se'ns mani-

festarà en la glòria i majestat de la fi dels temps per instaurar el cel nou i la terra nova, l'eternitat amb Déu en la glòria del cel.

El Jesús de la cova de Betlem neix cada dia en cadascun dels homes i dones que ens envolten, en els seus sofriments i en les seves alegries. La pobresa del naixement i la glòria de la parusia estan íntimament relacionades en el Crist. Ens hem de preparar per a aquestes dues vingudes del Salvador. Per això els cristians hem de mirar el present i viure'l amb l'amor que ens despulla de l'egoisme, ens fa solidaris i omple la nostra vida de la glòria de Déu que un dia posseïrem amb plenitud.

Fonamentats en la fe d'un Salvador que va venir, ara vivim l'esperança del mateix Salvador que vindrà. Per això, les pregàries de l'Església estan amarades d'espera, i en l'eucaristia, quan Jesús torna a néixer a l'altar, li diem: «Esperem el vostre retorn.»

Als quatre vents

Jaume Pujol Balcells
Arquebisbe de Tarragona i Primat**L'Església, casa i escola de comunió**

L'Església és una. Aquesta és la primera de les quatre notes clàssiques, recollides en el credo de Nicea-Constantinoble i confessades de manera constant pels cristians de tots els segles. L'Església és una perquè és un de sol el nostre Redemptor, és una la fe i són únics els sacraments que ens vinculen a Crist i entre nosaltres.

L'Església és una, però en el decurs de la història els cristians no hem sabut mantenir la manifestació externa i visible d'aquesta unitat. Sobretot en dues ocasions hem esquinçat la túnica sense costura de l'Església: al segle XI, amb la separació de l'Orient cristià, que va donar lloc a les Esglésies ortodoxes, i al segle XVI, amb l'escissió de les comunitats que es van adherir a la reforma luterana. I és tasca de tots recompondre la unitat: tots hi estem implicats —no només els especialistes en el diàleg ecumènic—, sobretot amb la nostra pregària.

Però el nostre compromís per la unitat de l'Església

ens és encara més proper. Com podríem aspirar a la unitat amb els altres cristians si primer no procuréssim fer créixer sincerament la unitat entre nosaltres, els qui formem l'Església catòlica? Joan Pau II parlava de la necessitat de «fer de l'Església la casa i l'escola de la comunió: aquest és» —deia— «el gran desafiament que tenim davant nostre en el mil·lenni que comença, si volem ser fidels al disseny de Déu i respondre també a les profundes esperances del món».

Espiritualitat de la comunió suposa, en la pràctica, sentir tots els cristians com a germans, com «un que em pertany», i això no pot quedar-se en una simple frase feta, sinó que ha de ser un programa de vida cristiana: un programa de respecte a les opinions i diversitats legítimes, un gran tema per a l'oració i per a l'autoreflexió, una meta per orientar les nostres paraules i les nostres accions de cada dia.

Podem preguntar-nos, per exemple, quina capacitat

tenim de veure abans que res allò que hi ha de positiu en l'altre, per acollir-lo i valorar-lo com a regal de Déu. Podem interrogar-nos sobre quin espai real donem als altres dins la nostra ment, en el nostre interès, en el nostre temps.

No és veritat que quan fem un examen sincer de la nostra consciència de seguida ens adonem que tanquem contínuament les nostres portes, que busquem la seguretat i no volem que ens molestin ni els altres ni Déu? No és cert que hauríem de rebutjar més ràpidament les temptacions egoistes que contínuament ens assetgen i engendren competitivitat, ganes de fer carrera, desconfiança i enveges? «No ens fem il·lusions» —advertia sàviament Joan Pau II—, «sense aquest camí espiritual, de poc servirien els instruments externs de la comunió. Es convertirien en mitjans sense ànima, màscares de comunió més que les seves formes d'expressió i creixement.»

Missatgers de la Bona Notícia

www.catalunyacristiana.com

Més de 25 anys al teu costat

opinió

Punt de vista

Ferran Blasi
Capellà i escriptor

Vells

M'ha agradat sentir un home de mitjana edat que recordava amb ponderació que el seu pare deia: «A la casa on no hi ha cap vell, se n'hauria de comprar un.»

Algunes vegades la necessitat de tenir cura d'una persona gran i suplir les seves deficiències, sovint moltes, físiques i àdhuc mentals, dona ocasió de ser generosos en l'atenció que requereix. Amb això, també els qui el cuiden es preparen i arrangen el camí, per quan els toqui.

No acostuma a presentar problemes l'ancià que està en bones condicions, procura no interferir, i més si té una bona pensió, i un poc —o molt— de patrimoni, cosa que no deixa ningú indiferent.

Són apreciats els qui estan en condicions de fer algun servei: acompanyar la mainada a l'escola, fer reparacions a casa, i no és poca cosa el sol fet de vigilar la casa quan els altres no hi són. Més problemàtiques poden ser les situacions amb els qui tenen el cap clar però que no sempre estan en sintonia amb els més joves, ni aquests amb ells. Volen parlar en les reunions i els altres es cansen i els tallen. I estan convençuts que poden contribuir a conservar o a recuperar la memòria històrica, i no els manca raó. Però, no rarament donaran ocasió a dir que expliquen les seves petites batalles, com les de la guerra d'Espanya, igual que els de les generacions anteriors contaven episodis de les guerres carlistes o de les de Cuba o les Filipines.

És clar que han de ser especialment prudents a l'hora d'intervenir en les converses i, si pot ser, que els ho demanin, i que no esgotin el temps que es podrien prendre. És ideal que els altres es quedin amb ganes de tornar-los a sentir, i pot ser bo que ells els facin esperar

una mica. No considerem aquí els casos en què els avis, per comoditat, se'n van a viure en una residència. I tampoc els que hi van per conveniències dels fills, o perquè necessiten una assistència o unes cures especialitzades que únicament poden rebre en determinats centres. O aquells que, amb una pensió minsa no tenen prou ingressos per mantenir una casa.

I queden també fora d'aquest resum els casos que hom voldria considerar com a normals, dels avis que

continuen vivint a l'habitatge de sempre, però amb les assistències professionals que necessiten, sols, o perquè no tenen família o cada un dels fills té la seva pròpia llar. Viuen independents, però amb una relació adequada amb els parents i amics que, si cal, els ajuden.

És una problemàtica, la de l'actitud a tenir amb els grans, en què val, sens dubte, el conegut aforisme d'aplicació general: «Tal faràs, tal trobaràs.»

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova

Per què he de confessar els meus pecats a un sacerdot?

Heus aquí una pregunta que he hagut de contestar en diverses ocasions. Avui, en navegar per Internet, he trobat una notícia, a l'agència informativa Zenit, sobre una carta pastoral que, referida al sagrament de la penitència, ha publicat Mons. Bruno Forte. Aquest arquebisbe de Chieti-Vasto (Itàlia) titula així el seu escrit: «La reconciliació i la bellesa de Déu.» Un títol suggeridor, que fa venir ganes de poder llegir tot el text. De fet, Forte és un dels grans teòlegs catòlics dels nostres dies. Els seus estudis i la seva tasca divulgadora són notables i actuals.

El professor es pregunta: «Per què he de confessar els meus pecats a un sacerdot i no puc fer-ho a Déu directament?» I contesta: «Hom, quan confessa els seus pecats, sempre s'adreça a Déu.» Només faltaria! Basta considerar la naturalesa dels sagraments. El ministre ordenat actua en «nom de Crist», és un instrument del Senyor, confereix el perdó diví. Déu, perdonador, es val del seus ministres. Forte ho explica molt bé.

«La necessitat de confessar-se davant un sacerdot

ens la fa comprendre Déu mateix. En enviar-nos el seu Fill, demostra que es vol trobar amb nosaltres mitjançant el contacte directe, que passa pels signes i els llenguatges de la nostra condició humana.»

«Tal com Ell sortí de si mateix pel nostre amor i vingué a "tocar-nos" amb la seva carn, així nosaltres estem cridats a sortir de nosaltres mateixos, pel seu amor, i a recórrer amb humilitat i fe a qui ens pot donar el perdó en el seu nom, amb la paraula i el gest, és a dir, a qui el Senyor ha escollit i enviat com a ministre del perdó.»

«La confessió és, per tant, la trobada amb el perdó diví, que Jesús ens ofereix i se'ns transmet pel ministeri de l'Església.» El prelat exhorta així: «Apropa't a la confessió amb cor humil i contrit i viu-la amb fe: et canviarà la vida i donarà pau a la teva ànima. Llavors, els teus ulls s'obriran per reconèixer els signes de la bellesa de Déu presents en la creació i en la història. I brollarà del teu cor un cant de lloança.»

Sens dubte, aquesta pastoral ha de ser molt interessant. Ho demostra l'extracte.

A propòsit de...

P-J Ynaraja
Capellà del Montanyà (ynaraja@ynaraja.telefonica.net)

La Custòdia de Terra Santa

Des que vaig arribar a Jerusalem, vaig pensar que havia de dedicar un article a la institució eclesial que titula aquest article. És una exigència interior, un acte de coherència, de justícia. He estat acceptat a les seves comunitats com un més. Ho vull fer, però no puc deixar passar l'ocasió sense explicar unes quantes vivències que m'impresionen i que es refereixen a alguns dels seus membres. El meu agraïment per a aquests franciscans comença ja en el meu primer viatge, cap al 1974, i voldria esmentar, un per un, tots els frares que m'han ajudat, però no hi ha prou espai —perquè, sortosament, n'hi ha tants i tant que m'han estimat—, i perquè no és la finalitat d'aquestes cròniques. Em referiré exclusivament a uns quants casos concrets. Moltes vegades he dit que una de les causes de la manca de vocacions de servei de lliurament a Déu, és la manca d'entusiasme dels que han acceptat aquesta vocació. Avui vull parlar de l'entusiasme d'alguns franciscans d'aquí, sense que aquests exemples signifiquin que la resta d'amics no siguin admirables. Fa anys, el P. Artemio, avui vicari de la Custòdia, m'advertia que els havia idealitzat i que algun dia comprovaria que no tots els frares són com jo me'ls imaginava aleshores. Li he de donar la raó, però no tota, encara que sigui molt llest.

Ah ir a la nit, no sé per què, fra R. Dorado m'explicava detalls de la seva joventut, la influència positiva d'un cristià exemplar de Sevilla anomenat Don Ignacio Gómez Millán, així, amb nom i cognoms. M'explicava la seva entrada al convent, la seva primera feina de cuiner, les seves dificultats per pelar patates per a 70 persones. Després, m'explicava que l'havien elegit per anar a Terra Santa per la seva gràcia i bon humor, típicament andalusos, alegria franciscana, dic jo. I ara, compte, lectors! M'explicava que la seva sensibilitat i el seu gust estètic li ve del bon senyor sevillà, el nom i els cognoms del qual em torna a repetir. Jo afirmo que aquestes virtuts les ha conservat, una bona mostra en són el museu de Natzaret i el de la Flagel·lació que ell va muntar, però serien poca cosa si no anessin acompanyades de la seva generositat, la seva capacitat d'acceptació de qualsevol mena de persones, encara que ell tingui les seves opinions ben formades i que difereixin del que s'acosta a demanar-li ajuda. El germà Rafael em diu que té 80 anys i hom pot pensar que amb ell i els altres que aprecio tant, s'han acabat aquestes qualitats de la Custòdia...

Avui he conegut el pare S. Olmedo. Un altre dia parlaré del convent del desert de Sant Joan, on viu. En aquest cas, es tracta d'un frare de 40 anys. M'explicava amb gran entusiasme la seva joventut, els seus estudis, el seu enamorament. Però, va sentir la crida de Déu i es va deixar seduir per l'esperit de sant Francesc. Vam comentar la imaginació meravellosa de Déu que es manifesta a les nostres vides amb el seu amor. Parlà vuit idiomes. Ha tornat per casa seva i m'explica amb il·lusió que en un dels seus viatges va batejar un fill de qui va ser la seva promesa en altres temps. Com ja vaig escriure fa 26 anys, la nostra vida és l'aventura de Jesús en nosaltres i la nostra aventura amb Ell. Com passa sempre, la vida del que per amor fuig de la vulgaritat, i més si ho fa pel de Déu, supera qualsevol novel·la de ficció.

No parlo, tot i que s'ho mereix, de fra Ovidio, el proveïdor d'aigua del Jordà per als batejos de la Casa Reial espanyola; aquest és el seu mèrit més petit. Fa temps, pensant concretament en un que ja s'ha mort, anomenava aquests homes «petits grans herois». No saben el que es perden els que vénen a Terra Santa i passen de llarg amb suficiència, perquè el guia que porten, «molt respectuós amb la nostra fe», no els permet entretenir-se. I no hem d'oblidar que un home sempre és superior a una pedra, i, encara més, si és sant.

Notes insignificants

Germà Adrià

Quan sigui gran...

Veig ben poc la televisió, però he coincidit alguna vegada amb un anunci d'una nena que pensa, «quan sigui jove»; d'una jove, «quan sigui...»

Quan sigui gran (encara no ho sóc als meus 86 anys)...

Demano a Déu que, quan ja no em pugui valdre i m'hagi de retirar, tingui qui em suporti i no es cansi de les meves rareses.

Demano a Déu que sàpiga somriure i donar les gràcies als qui em cuidin, encara que de vegades no ho facin al meu gust.

Demano a Déu que, quan sigui gran, si puc anar pel món, sàpiga somriure a alguna noia jove que pugui amb mi a l'autobús. Hi haurà alguna jove que m'ajudi a pujar a l'autobús?

Sempre vull tenir inspiració per dir alguna floreta, com va fer l'altre dia aquell vell que va pujar a l'autobús amb dos bastons, a la parella que el va ajudar a asseure's, i va alegrar tot l'autobús.

Quan sigui gran, demano a Déu que sàpiga explicar les meves històries sense cansar ningú. Que sàpiga explicar la guerra com la vaig viure, sense semblar mentides com fan tants escriptors que no la van viure i la dogmatitzen.

Quan sigui gran, demano a Déu que sempre pugui fer algun servei, encara que sigui cordar les sabates a un altre vell com jo.

Li demano a Déu que sàpiga compren-

dre els joves i no titllar de rareses els seus costums diferents dels meus. Jo, amb això de la guerra, no vaig poder tenir una joventut normal. No, que no caigui mai en el costum de parlar malament dels joves d'ara.

Demano a Déu que cap jove d'ara sigui portat a cap guerra! Ningú no s'ha de veure mai en l'obligació de matar. I, si un dia se'n declarés una, que els joves enviïn a matar-se els que la declaren, que no solen ser els joves. L'única guerra dels joves pot ser l'esport jugat esportivament.

Quan sigui gran, demano a Déu que, per televisió, no gaudeixin mai proclamant violències familiars ni violències comercials.

Quan sigui gran, vull tenir un racó on viure en pau, sense molestar ningú, ni tan sols els metges ni infermeres, ni els germans que m'hagin d'atendre.

Quan sigui gran, vull viure en pregària constant. Pregària de silenci davant del Senyor; de xerrameca amb la Mare de Déu; de jugar a fet i amagar amb els àngels que preparin el meu raconet de Cel.

I morir sense que ningú no m'hagi de plorar.

Només un record per dedicar-me una pregària, si algú em vol recordar.

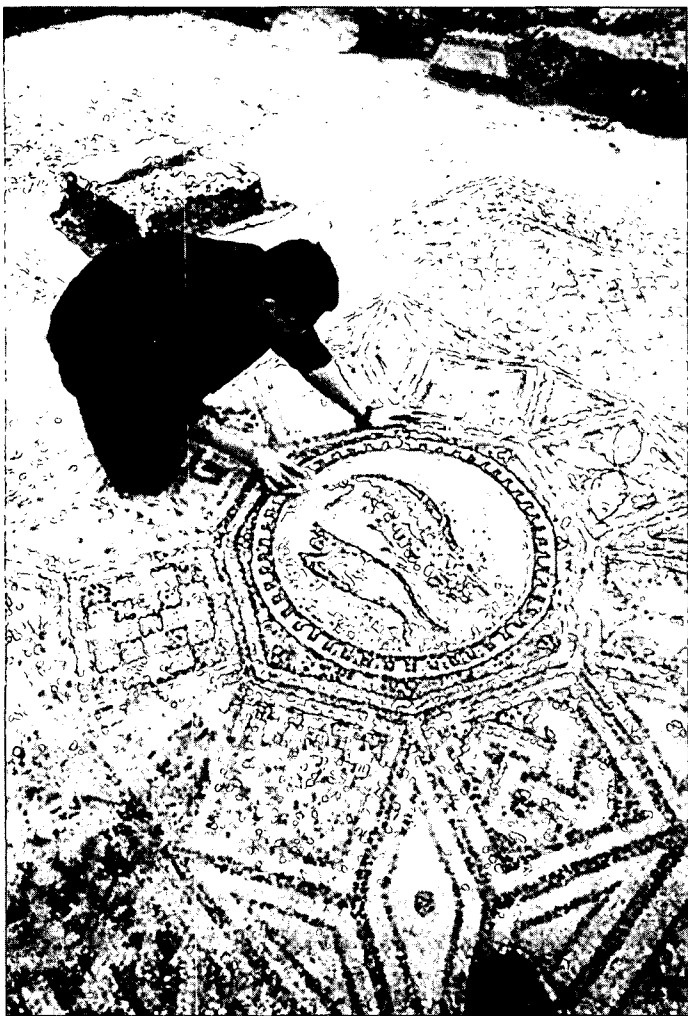
I després, que des del Cel, pugui veure com millora el món en la pau que Crist vol per a tots nosaltres.

Quan sigui gran... Ara, als meus 86 anys, em preparo per ser-ne.

Zoom

Eduard Brufau

Uns interns de la presó israeliana de Meguido han descobert en uns treballs d'excavació part del que podria ser una de les esglésies més antigues del món. Les restes del temple, que podria datar del segle III, destaquen per la bona conservació del terra, que està decorat amb un vistós mosaic on es poden veure inscripcions en grec i símbols cristians, com ara peixos. Els experts afirmen que la troballa permetrà conèixer millor l'evolució del primer cristianisme.

Signes d'avui

Lluís Serra Llansana (lluis.serra@fms.it)

Comunicat de guerra

Fa poc vaig dinar a Madrid amb un periodista que passa setmanes fora d'Espanya. Em va dir que si algú ve de fora i llegeix la premsa o sent els mitjans creu que es troba en un país en guerra. La contundència del vocabulari, l'agressivitat que s'hi utilitza, les declaracions dels dirigents... afavoreixen pensar-ho. La gent del carrer, al bar... és una altra cosa. L'ambient es reflecteix als seus rostres, potser una mica crispats, però lluny de la tensió mediàtica, que arriba a nivells molt alts. Així és molt difícil treballar bé. Els bascos gaudeixen ara d'un clima convivencial més bo des que la pressió mediàtica s'ha enfocat, d'una manera gairebé exclusiva, en l'Estatut i Catalunya. La distorsió que ens envolta impossibilita el diàleg. El rebuig visceral que ha rebut l'Estatut impedeix una cosa necessària: el debat intern. Una cosa és entroncar Catalunya a Espanya, amb la seva vessant política i econòmica. Una altra és el model que Catalunya es proposa per a ella mateixa. Crec que aquest aspecte ha estat poc estudiat i jo que sóc partidari del primer dubte que coincideixi en tots els aspectes amb el segon. No obstant això, en la guerra predominen l'instint de conservació i les reaccions visceral, que és el que passa actualment. El projecte de la LOE és una altra gran oportunitat perduda, una més en l'àmbit educatiu, que fluctua penosament entre les ambicions de partit, orfe d'una visió d'Estat compartida per tots els agents implicats. Mentrestant, Espanya es troba a la cua.

Com és que hi ha aquest clima de crispació? Qui en són els responsables? On podem trobar les víctimes que en pateixen les conseqüències?

Cal un examen de consciència, un exercici d'autocrítica per part de tots els protagonistes de la convivència política i social. El tema de fons és una lluita de poder, una lluita furiosa i desencarnada, on tot s'hi val: mentida, extorsió, difamació, manipulació... La primera conseqüència és la pèrdua de noció de bé comú. Els partits polítics pugnen per obtenir el triomf electoral. No interessa gens servir la gent, sinó instal·lar-se a la poltrona. Els poders mediàtics emmetzinen l'ambient, generen dependència ideològica i es guien pels comptes de resultats. La veritat no importa, es valora l'audiència.

L'Església, en el nucli dur de la CEE, no a Catalunya, no exerceix el seu paper de mare i mestra, establint ponts de diàleg social, sinó que es decanta per l'utilitarisme de la dreta, en part també moguda per l'anticlericalisme ranci de l'esquerra. Quines postures tan properes té la majoria del PSOE amb el PP sobre el model centralista de l'Estat! A Catalunya es critica durament la COPE, com jo mateix he fet en aquesta secció sobre alguns dels seus continguts, però l'emissora incrementa el nombre d'oients i produeix guanys. Fa anys que la informació aquí no era tan monocolor. COM Ràdio es va crear per contrarestar Catalunya Ràdio. Ara que totes dues diuen el mateix potser seria l'hora de preguntar-se per la necessitat de la primera i dedicar els diners a altres temes d'un benefici social més gran.

El joc subterrani d'interessos discorre per les clavegueres del sistema. Moltes opinions sorgeixen de la simplicitat de creure que «tothom és bo», però hi ha qui continua dirigint els fils de la història a rampells. Sortir de la candidesa per caure en un pols ferri per apoderar-se de les regnes del poder pot ser l'altra postura, però no crec en cap de totes dues.

La meua pregunta és: com podem aplicar aquí i ara les paraules de Jesús: «Sigueu astuts com les serps i innocents com els coloms» (Mt 10,16)?

NECESSITEN UN PADRÍ! VOLS SER-HO TU?

DIRECTAMENT I A TRAVÉS DE MISSIONERS CATÒLICS DE MÉS DE 40 ORDES RELIGIOSOS, EN 1.100 PROJECTES DE 26 PAÏSOS DEL TERCER MÓN.

QUÈ SIGNIFICA UN APADRINAMENT?

Per a un nen: aliment cada dia, atenció sanitària dental, roba, l'oportunitat d'anar cada dia a l'escola, i sentir-se estimat per vostè.

Per a la família del nen: instrucció sobre nutrició, higiene, alfabetització, educació en la cura del nen, i formació professional.

Per als missioners/es: rebre amb alegria la vostra col·laboració en la tasca humanitària que porten a terme a favor dels pobres, dels humils, dels malalts i necessitats. Per amor, lliurament i servei a l'Evangelí.

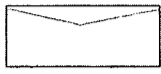
18.03 euros mensuals ho poden fer possible

DELEGACIÓ DE LA FUNDACIÓ CRISTIANA PER A NENS I GENT GRAN

C/ Arrabal, 13, bajo A - 47140 Laguna de Duero (Valladolid)
Tel. 983 544 750 - 983 545 206 - Fax 983 544 750 e-mail: fcnae@fcnae.org

CARTES DEL LECTOR

EL PROJECTE DE LLEI ORGÀNICA D'EDUCACIÓ

□ La llibertat d'ensenyament i la LOE

Sóc professora d'ensenyament secundari d'escola pública des de fa més de vint anys i vaig anar a la manifestació de Madrid del 12 de novembre perquè crec des de sempre en la llibertat d'ensenyament. La nova llei d'educació no la preveu, si de cas, només per a la gent amb diners i això no és just. El mateix dic pel que es pretén fer des de la Conselleria d'Educació de la Generalitat de Catalunya. Segons el projecte de la LOE, serà l'Administració corresponent la que determini el destí dels alumnes d'acord amb una puntuació, cosa que significa que s'ignora el dret que tenen els pares en aquesta elecció. Es vol deixar de donar el concert econòmic a determinats centres concertats perquè el seu ideari no es correspon exactament amb l'ideari polític actual i es neguen més línies a centres que tenen molta demanda d'escolarització.

Això contrasta estrepitosament amb totes les vegades que els nostres polítics es posen a la boca la paraula «llibertat». Sí, llibertat, però només per als que pensen com ells. No és això una hipocresia flagrant? No ens trobem davant d'un model totalitari de govern? L'Estat no ha de substituir mai la família, sinó que ha d'estar al servei de l'educació perquè les persones puguin escollir lliurement el tipus d'educació que els sembli millor per als seus fills, els «seus», no els de l'Estat.

PILAR COSTA CASELLAS
Barcelona

□ La llibertat no està garantida

Tant la ministra d'Educació (Sansegundo) com el portaveu socialista al Congrés (Rubalcaba) s'esforcen a afirmar que la LOE garanteix la llibertat d'ensenyament, cosa que els pares i mares d'alumnes convocants no veuen igual. Quan en el projecte de Llei Orgànica d'Educació es parla dels centres privats es diu que «els que desitgin participar en la prestació del servei públic de l'educació podran sol·licitar el règim de concerts en els termes i amb els requisits legalment establerts» (art. 116.1). Però una cosa és sol·licitar i una altra que tinguin dret que els el donin. En països com ara Holanda, Bèlgica i Dinamarca, si una iniciativa d'ensenyament aconsegueix interessar un determinat nombre de famílies té dret a ser finançada amb fons públics. Res d'això garanteix la LOE.

També la futura llei afirma que tindran preferència per acollir-se al règim de concerts els centres privats que «contribueixin a satisfer necessitats d'escolarització», atenguin poblacions escolars en condicions econòmiques desfavorables o realitzin experiències d'interès pedagògic. Però qui decideix si un col·legi satisfà necessitats d'escolarització?

Aquesta prerrogativa la llei només l'atribueix al mateix Govern. Així doncs, està clar que no garanteix la llibertat d'elecció de centre educatiu.

JAUME CATALÁN DÍAZ
Girona

□ La LOE: una llei antisocial

Un dels aspectes que menys s'ha tractat en relació amb la LOE és que pot acabar convertint-se en una llei classista. Això vindria propiciat per un Govern socialista, cosa que aparentment no deixa de ser una contradicció. I és que cal tenir en compte que la zonificació que es proposa amb la LOE és antisocial, ja que l'ideal seria que els alumnes no es reparteixin en col·legis segons la seva classe social. Això difícilment s'assolirà si el criteri de més pes és la proximitat del domicili. Per tant, si hi ha cap cosa que avui estigui directament lligada al nivell d'ingressos és el lloc de residència, tenint en compte la situació del mercat immobiliari. Així que fer prevaldre el lloc de residència entre els criteris d'admissió d'alumnes només pot contribuir a reforçar la separació per classe social.

VALENTÍ ABELENDIA CARRILLO
Salt

□ La LOE i l'elecció de centre d'ensenyament

Un dels avanços decisius de la nostra època ha estat l'obertura a la iniciativa social de sectors abans considerats com a «servei públic», prestat generalment en règim de monopoli estatal. La telefonia, la televisió, les aerolínees i tants altres sectors han guanyat en dinamisme i s'han adaptat a la demanda quan la gent ha pogut triar. L'ensenyament, en canvi, continua sent per algunes mentalitats estatalsistes un terreny en el qual la demanda s'ha de sotmetre a l'oferta, administrada per l'Estat. El projecte de la nova Llei Orgànica d'Educació (LOE) reflecteix aquesta mentalitat rànica.

Sens dubte, hi ha activitats que per la seva transcendència i perquè han d'estar a l'abast de tothom poden ser considerades d'«interès general». Però en qualificar l'educació com a «servei públic» (art. 109.1), la LOE sembla erigir l'Estat en titular originari del dret a impartir educació, mentre que les famílies i l'ensenyament no estatal queden reduïts a mers concessionaris d'aquest dret. I no és una sospita, sinó una cosa que a vegades es palesa en el contingut de la llei.

Un tret bàsic de la llei és que presenta un sistema educatiu on el que és important és la programació de l'Estat, no la demanda familiar. Ningú no negarà que l'Estat ha de preveure els recursos materials i humans necessaris per garantir el dret a l'educació. Però el que és impor-

tant és que aquesta programació tingui en compte la demanda de les famílies, a les quals correspon el dret a triar el tipus d'educació que prefereixen per als seus fills. És així que la demanda social serà sotmesa a l'oferta; només podrà ser exercida quan l'Estat ho permeti.

JESÚS DOMINGO MARTÍNEZ
Girona

□ Els importa el fracàs escolar?

Una de les pel·lícules de moda en els anys seixanta es titulava *Per un grapat de dòlars*. Així podríem anomenar el preacord signat per algunes de les centrals sindicals de l'ensenyament amb el Ministeri d'Educació perquè no sortissin a protestar pel fracàs escolar. Com en moltes altres ocasions, «un bon grapat d'euros han servit per silenciar moltes persones». I això preocupa molts pares.

Segons informa la revista *Magisteri*, sis de les nou organitzacions sindicals representades a la taula sectorial van signar un preacord amb el MEC, que suposa millores retributives i laborals per als professors. Els representants d'aquests sindicats van paralitzar les seves campanyes de recollides de signatures i les seves mobilitzacions per assolir millores en la LOE.

Amb la promesa de tenir la butxaca més plena a fi de mes, a molts ja els importa poc el baix rendiment escolar i l'abandó precoç de més del 25% dels alumnes de l'ensenyament obligatori. Per això ens podem preguntar: els importa el fracàs escolar als sindicats? I els professors per ells representats?

JESÚS D. MEZ MADRID
Girona

□ Després del 12-N

Tan se val que fossin quatre-centes mil o milió i mig. En qualsevol cas eren una gentada. No una massa informe o un ramat de manipulats, sinó una gran multitud de persones animades per un mateix ideal referit a l'educació dels seus fills. Quant a les declaracions de la ministra d'Educació, que no hi ha en la LOE res d'anticonstitucional, l'article 27 de la Constitució consagra la llibertat d'ensenyament; i l'article 10.2 diu que «les normes relatives als drets fonamentals i a les llibertats que la Constitució reconeix, s'interpretaran de conformitat amb la Declaració Universal dels Drets Humans i els tractats i acords internacionals subscrits per Espanya». Un d'ells és el Concordat amb la Santa Seu, en el qual s'especifica que l'assignatura de Religió tindrà la mateixa consideració que les altres assignatures fonamentals. És això el que garanteix la LOE en deixar-la sense validesa acadèmica? Encara que Zapatero no escolti els ciutadans, almenys aquesta manifestació els ha servit per comprovar que són una força. I estan aprenent a utilitzar-la.

JAUME ROS SAGUÉ
Girona

EL CONSULTORI

PREGUNTES I RESPOSTES
SOBRE DOCTRINA I MORAL
pel Dr. Joan
Antoni Mateo

Germanor

—Aquests dies en què es fa la col·lecta de Germanor d'ajuda a l'Església diocesana vaig tenir una discussió amb una amiga de la meua parròquia. Em va voler dir que no havíem d'aportar-hi res per tal de pressionar l'Església per afers determinats que ella considerava mal gestionats. Després he vist que aquesta iniciativa és fomentada per certs grups. Potser caldria que vostè tractés el tema en el consultori.

—De vegades, quan alguns germans en la fe em sorprenen amb certes idees, estic temptat de dir-los: «Amb amics com tu, no calen enemics...» Però bé, anem a pams i mirem de ser ben clars. L'Església, atès que està formada per homes i dones com vostè i jo, dista bastant de la perfecció i tots solem cometre errors. També en la gestió de determinats afers eclesials. Probablement la seva amiga és d'aquelles senyores perfectes que tot ho fan d'allò més bé... En segon lloc, cal dir que un error concret no en justifica un altre, ja que si així fos arribaríem al caos total en molts ordres de la vida. S'imagina vostè un espòs o esposa que raonés de la manera següent?: «Atès que el meu cònjuge avui m'ha servit el menjar cremat, aquesta setmana, no aportaré el meu sou per a l'economia de la casa...» Si us plau, no siguem infants de rebequeries i enrabia-des! Siguem seriosos!

L'aportació econòmica a la mateixa comunitat eclesial és un deure greu per part de tot fidel, el qual ha d'exercir-lo responsablement segons les seves pròpies possibilitats. Incomplir-lo és un pecat greu. Evidentment no tot en depèn, però sense un bon funcionament de l'economia una institució, una societat o una família no van bé. La campanya de Germanor d'ajuda a l'Església diocesana persegueix una finalitat que hauríem de considerar irrenunciable: que l'Església s'autogestioni i s'abasteixi plenament en la dimensió econòmica gràcies a la col·laboració solidària de tots els seus fidels. Li asseguro que fa vergonya veure en les col·lectes dels nostres temples aquells cèntims ronyosos que molts no dubten a buidar de la seva butxaca. Crec que això palesa manca de consciència i de dignitat. És un apartat que hem de revisar seriosament en la nostra vida cristiana. I, d'altra banda, tot i que es cometin errors que, lògicament han de ser reparats, l'administració de l'economia de l'Església en el seu conjunt és exemplar en tots els sentits, per l'honradesa de la gran majoria de persones que la duen a terme i pels resultats que s'obtenen amb pocs mitjans. No ens llencem pedres a la nostra teulada.

• Si voleu enviar les vostres consultes al Dr. Mateo, podeu adreçar-vos a: elconsultori@hotmail.com www.balmesiana.org apartat de correus 121 - 25620 Tremp (Lleida). Cal indicar sempre «Consultori».

Les propostes del Sínode sobre l'Eucaristia

Pere Tena, bisbe auxiliar emèrit de Barcelona

Un text amb intenció

Tot just acabat el Sínode sobre l'Eucaristia, i amb una mirada ràpida sobre les propostes dels Pares sinodals, deïem que valia la pena llegir-les atentament, encara que pròpiament vagin adreçades al Papa, i no puguin dir-se «operatives». Els qui ja hagin fet això hauran pogut comprovar-ho. En els propers dies, aquestes propostes estaran a l'abast de tothom, en català, en un volum editat pel Centre de Pastoral Litúrgica de Barcelona i la Delegació diocesana de litúrgia i pastoral sacramental. Serà el moment de poder comentar-les en els grups, i d'estudiar-les.

Hom s'adona que aquest text té una intenció: recollint tota l'herència conciliar i el mestratge pontifici, vol «posar al dia» la doctrina eucarística, valorar la reforma litúrgica amb les observacions pertinents, i subratllar fortament el caràcter central de l'Eucaristia en la vida i la missió de l'Església. Penso que es pot afirmar que allò que els Pares sinodals han volgut és, en certa manera, «rellançar» la renovació litúrgica a partir del centre mateix de la litúrgia, l'Eucaristia.

Estructura del text

Les 50 propostes estan distribuïdes en tres grups, precedits per una introducció —propostes 1 i 2— i amb una conclusió —proposta 50—. Els temes dels

tres grups són, simplificant els títols, la fe de l'Església en l'Eucaristia (propostes 3-17), la participació en la litúrgia eucarística (propostes 18-37), i l'Eucaristia al centre de la vida i la missió de l'Església (propostes 38-49).

La proposta 1 és una simple enumeració dels documents que han servit per al treball sinodal, que són presentats al Papa. La proposta 2, en canvi, és una encoratjadora crida a penetrar cada vegada més endins del sentit de la litúrgia tal com actualment se celebra, i una afirmació rotunda de la bellesa de la celebració. El cardenal Danneels havia tingut una intervenció destacant aquest aspecte, que ressona en el text de la proposta. Es reconeix que hi ha encara abusos i ombres en la pràctica —el papa Joan Pau II ho havia assenyalat en els seus documents— però també que, aquests, no aconsegueixen afeblir la validesa de la reforma litúrgica. És evident que els Pares sinodals han volgut, d'entrada, deixar ben clar que no veuen amb recel la situació actual de la litúrgia de l'Església, i que no pensen pas que calgui mirar-la amb nostàlgia del passat, i desig de retornar-hi. D'aquesta manera s'esvaeixen els mals auguris d'alguns sobre la reforma litúrgica.

La proposta 50, conclusió del conjunt, està dedicada específicament a la Mare de Déu, la «dona eucarística» en el llenguatge de Joan Pau II. El text sintetitza el que es va dir en l'encíclica *Ecclesia de Eucharistia*, i és una referència espiritual a l'actitud de Maria al peu de la creu,

com la figura plena de la participació i devoció de l'Església envers l'Eucaristia.

La fe de l'Església en l'Eucaristia

La primera part de les propostes centra l'atenció en els aspectes més doctrinals, distribuïts en tres grups: la fe en l'Eucaristia (propostes 3-6), Eucaristia i sagraments (propostes 7-12), Catequesi i mistagògia (propostes 13-17)

Les propostes 3 i 4 són especialment riques en la síntesi doctrinal, i constitueixen per elles mateixes una pauta per a la catequesi eucarística. La primera d'elles presenta la «novetat» pròpia de l'Eucaristia, el *novum Pascha novae Legis*, el culte nou que és el misteri pasqual donat per Crist a la seva Església, l'Eucaristia. La segona —proposta 4— és una síntesi entorn de la realitat de «do» pròpia de l'Eucaristia: do trinitari, do de Crist en el sopar, acolliment per part de l'Església, exemplaritat de Maria en la comunió amb l'ofrena sacrificial del seu fill, dret dels fidels a celebrar i rebre l'Eucaristia, d'acord amb el dret, i obligació dels Pastors de mostrar-se sol·lícits en oferir aquest do. La proposta acaba amb una acció de gràcies als sacerdots pel zel que mostren en aquesta missió.

La proposta 5 està dedicada a l'adoració eucarística, amb una forta recomanació a unir-la a la celebració mateixa, com a font de tot el culte eucarístic.

Per Eduard Brufau

El sant de la setmana

- Nascut a Chaptelat, prop de Llemotges, cap al 590
- Orfebre al servei dels reis merovingis
- Posteriorment bisbe i gran evangelitzador
- Va morir als Països Baixos l'any 660
- Patró d'orfebres i pagesos

Pel que sembla, sant Eloi es va formar als tallers d'un important orfebre de la ciutat de Lió, anomenat Abdó, del qual va aprendre la tècnica del treball dels metalls preciosos. Després dels seus anys d'aprenentatge, el nostre sant a poc a poc va guanyar fama de virtuós en l'art de l'orfebreria i rebia encàrrecs de la noblesa i de la mateixa corona merovingia. Es diu que una vegada el rei Clotari II li va encarregar un tron d'or i que Eloi, amb la quantitat de metall que se li havia proporcionat, va ser capaç de fer-ne dos. A partir de llavors es va convertir en l'orfebre oficial de la monarquia i finalment en conseller, tant de Clotari II com del seu successor, Dagobert I.

L'any 639, però, va decidir deixar la vida a la cort i

Sant Eloi, per Gian Giacomo Bardi, 1579.

Sant Eloi

es va fer capellà. Poc temps després, va ser nomenat bisbe de Noyon, ciutat propera a París, i des d'aquest càrrec va desenvolupar una gran tasca evangelitzadora. Amb l'ajut d'altres bisbes, com els de Rouen, Tongres i Bourges, va viatjar per tot el que avui és el nord de França, els Països Baixos i el nord-oest d'Alemanya predicant i convertint al cristianisme alguns nuclis aïllats de paganisme. Va promoure igualment la vida cenobítica i va fundar nombrosos monestirs, com el de Solignac, prop de la seva ciutat natal.

Sant Eloi va morir en una de les seves missions als Països Baixos, on van reposar les despulles fins al 1952. Aquell any van ser dutes a Noyon, la ciutat d'on havia estat bisbe.

CALENDARI DE LA SETMANA

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions

(Cicle litúrgic B; ferial 1)

Temps de durant l'any

(Salteri: setmana 1)

NOVEMBRE

Comença el temps d'Advent

27. Diumenge

I d'Advent, Morat. Lectures: Isaïes 63,16b-17,19b;64,2b-7 / Salm 79 / 1 Corintis 1,3-9 / Marc 13,33-37

ALTRES CELEBRACIONS: *Mare de Déu de la Medalla Miraculosa.* Sants, Basileu, b. i mr.; beat Ramon Llull, mr.

Festa Major: a Borrassà.

28. Dilluns

Fèria, *Morat.* Lectures: Isaïes 2,1-5 / Salm 121 / Mateu 8,5-11

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Ruf, mr.; Mansuet, b. i mr.; Jaume de Màrchia, prev.; Santes, Caterina Labouré, rel.

29. Dimarts

Fèria, *Morat.* Lectures: Isaïes 11,1-10 / Salm 71 / Lluc 10,21-24

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Sadurní (Serni), b. i mr.; Demetri, mr.; Santes, Il·luminada, vg.

Festa Major: a Meranges i Sant Sadurní d'Anoia.

30. Dimecres

Sant Andreu (F), Vermell. Lectures: Romans 10,9-18 / Salm 18 / Mateu 4,18-22

ALTRES CELEBRACIONS: Santes, Justina, vg. i mr.

Festa Major: a Gurb, Oristà, Sagàs, Sant Andreu de la Barca i Serinyà.

DESEMBRE

1. Dijous

Fèria, *Morat.* Lectures: Isaïes 26,1-6 / Salm 117 / Mateu 7,21-24-27

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Eloi, b.; Edmon Campion i Robert Southwell, prev. i mr.; Naüm, prof.; beats Roger Filcock, Robert Middleton i comp., mr.; Santes, Natàlia, mr.

2. Divendres

Fèria, *Morat.* Lectures: Isaïes 29,17-24 / Salm 26 / Mateu 9,27-31

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Silvà, b.; Santes, Bibiana, vg. i mr.; Elisa, vg.; beata Maria-Àngela Astorch, rel.

3. Dissabte

Sant Francesc Xavier (MO), Blanc. Lectures: Isaïes 30,19-21.23-26 / Salm 146 / Mateu 9,35-10,1.6-8

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Cassià, mr.; Sofonies, prof.; santes, Magina, mr.

Lectures bíbliques

Diumenge I d'Advent

Lectura primera Is 63,16b-17,19b;64,2b-7

*Oh, si esquincéssiu el cel
i baixéssiu!*

Lectura del llibre d'Isaïes:

Vós, Senyor, sou el nostre pare, el vostre nom és, des de sempre, El-nostre-redemptor. Senyor, per què deixeu que ens desviem dels vostres camins, que els nostres cors s'obstinin a no creure en vós? Reconcilieu-vos amb nosaltres per amor dels vostres servents, per amor de les tribus que heu pres per heretat. Oh, si esquincéssiu el cel i baixéssiu, si davant vostre es fonguessin les muntanyes.

Cap orella no ha sentit ni cap ull no ha vist mai un Déu, fora de vós, que salvés els qui esperen en ell. Vós veníeu a trobar els qui feien el bé i es recordaven dels vostres camins.

Però ara us heu disgustat amb nosaltres, que hem pecat i ens hem rebel·lat sempre contra vós. Tots som semblants a persones impures, cap de les nostres bones obres no és més que la roba tacada d'impureses.

Ens marcim tots nosaltres com la fulla caiguda i les nostres culpes se'ns emporten com el vent. No hi ha ningú que invoqui el vostre nom, que es recolzi en vós al desvetllar-se, perquè ens heu amagat la vostra mirada i ens abandoneu a les nostres culpes. Però enmig de tot, Senyor, sou el nostre pare; nosaltres som l'argila i vós, el terrisser; tots som obra de les vostres mans.

Salm responsorial 79

Pastor d'Israel, escolteu-nos.

Vós que teniu querubins per carrossa,
desvetlleu el vostre poder,
veniu a salvar-nos.

R. *Déu de l'univers, renoveu-nos,
feu-nos veure la claror de la vostra mirada,
i serem salvats.*

Déu de l'univers,
gireu des del cel els vostres ulls,
veniu i visiteu aquesta vinya,
que la vostra mà havia plantat
i havia fet robusta i forta. R.

Que la vostra mà reposi
sobre l'home que serà el vostre braç dret,
el fill de l'home a qui vós doneu la força.
No ens apartarem mai més de vós;
gardeu-nos vós la vida
perquè invoquem el vostre nom. R.

Lectura segona 1Co 1,3-9

*Vivim esperant la manifestació
de nostre Senyor Jesucrist*

Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint:

Germans, us desitjo la gràcia i la pau de Déu, el nostre Pare, i de Jesucrist, el Senyor. Sempre beneixo Déu per vosaltres, pensant en la gràcia que us ha donat en Jesucrist. De tot us ha enriquit en ell: de tot do de paraula i de coneixement.

El testimoni que doneu de Crist s'ha refermat tant entre vosaltres que no us manca cap mena de do, mentre viviu esperant la manifestació de Jesucrist, el nostre Senyor. Ell també us mantindrà ferm fins a la fi, perquè el dia de Jesucrist, el nostre Senyor, sigueu trobats irrepressibles. Déu és fidel, i és ell qui us ha cridat a viure en comunió amb el seu Fill Jesucrist.

Al·leluia Sl 84,8

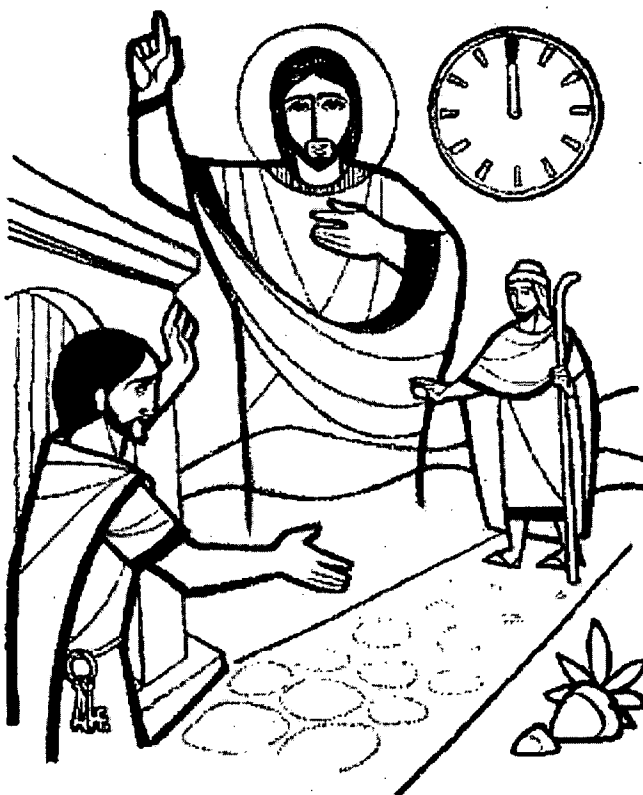
*Senyor, feu-nos veure el vostre amor,
i doneu-nos la vostra salvació.*

Evangelí Mc 13,33-37

*Vetlleu: No sabeu quan tornarà l'amo
de casa*

Lectura de l'evangelí segons sant Marc:

En aquell temps, deia Jesús als seus deixebles: «Estigueu atents, vetlleu. No sabeu quan vindrà el temps decisiu. L'home que se'n va a terres llunyanes, sortint de casa deixa els seus criats responsables de les tasques que confia a cadascun, i al porter li recomana que vetlli. Igual heu de vetllar per vosaltres, perquè no sabeu quan tornarà l'amo de casa; no sabeu si vindrà al vespre, a mitjanit, al cant del gall, a la matinada. El tindreu aquí a l'hora menys pensada: mireu que no us trobi dormint. I això que us dic a vosaltres, ho dic a tothom: Vetlleu.»

Urgell

diòcesis

Celebració a la Mare de Déu del Miracle de Balaguer

■ Amb motiu del cinquantè aniversari de la coronació canònica s'ha restaurat la imatge i l'església s'ha renovat

BALAGUER.— La Mare de Déu del Miracle de Balaguer ha celebrat enguany el cinquantè aniversari de la seva coronació canònica. Ho ha fet amb una gran festa i amb una celebració especial: la restauració de la imatge del segle xvi i la renovació de l'església del Miracle. La celebració va ser presidida pel bisbe d'Urgell, Mons. Joan Enric Vives, acompanyat de l'arquebisbe emèrit Mons. Joan Martí; de l'arxiprest, Mn. Ramon Solé, i d'altres preveres fills de Balaguer o que hi han estat i hi estan vinculats actualment.

La Mare de Déu del Miracle és patrona de la ciutat de Balaguer, juntament amb el Sant Crist. La gran devoció que els fidels li tenen ha quedat demostrada al llarg del temps, però especialment en aquesta celebració, en la qual tothom va sortir al carrer per participar en els actes festius. La celebració es va fer a l'església encimbellada de Santa Maria, presidida pel bisbe d'Urgell. Encapçalaven la representació del poble l'alcalde de Balaguer i el president del Consell Comarcal de la Noguera. La ciutat de Balaguer i la comarca de la Noguera van viure intensament la commemoració dels 50 anys de la coronació canònica de la imatge de la Mare de Déu del Miracle. Es va baixar en processó la imatge coronada de la Verge Maria, amb el seu Fill en braços, fins a la seva capella del Miracle, al cor de la ciutat de Balaguer, commemorant les magnes festes que van tenir lloc ara fa cinquanta anys i que van ser presidides pel nunci a Espanya, Mons. Antoniutti, i pels bisbes d'Urgell i de Solsona.

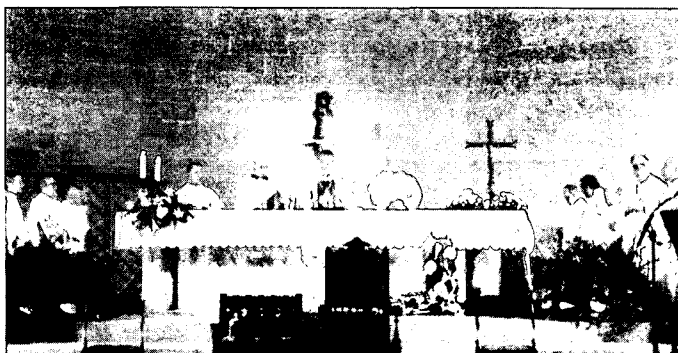
La petició de la coronació canònica va ser atorgada pel breu pontifici el 27 d'agost del 1954, i el 30 de maig del 1955 es va fer el solemne acte de coronació. La imatge va ser portada en processó i aclamada per una multitud de fidels. La corona va ser costejada per les donacions de joies que van fer veïns i fidels de la ciutat.

Renovació de la talla

La festa ha estat enguany molt lluída perquè, a més de la commemoració d'aquesta coronació, s'han pogut veure els resultats de la restauració de la talla que ha dut a terme en els darrers mesos el Centre de Restauració de Béns Mobles de la Generalitat. La restauració ha deixat com nova aquesta imatge, datada al segle xvi, que es

trobava en estat molt deteriorat. La restauració, duta a terme a les instal·lacions del Museu de la Noguera, ha permès conèixer que es tracta en realitat d'una imatge tallada en pedra i no en alabastre com s'havia cregut fins ara.

La peça s'ha radiografiat i d'aquesta manera se'n podrà conèixer amb més exactitud i precisió la data de creació així com

La festa va ser molt lluída.

la procedència del material original. En la recuperació s'han anat eliminant diverses capes de pintura superposades fins a trobar les policromies originals, a base de tonalitats blaves i roges, i s'han recuperat els pòmuls de les figures de la Verge i del nen, que són d'una intensa coloració.

La imatge, que segons la tradició va ser trobada per una noia musulmana al seu hort, es venera en una capella que es va bastir al lloc que havia ocupat una antiga sinagoga. Durant la guerra de la Independència, els francesos van ocupar la ciutat de Balaguer, van saquejar l'església del Miracle, se'n van endur joies i arxius i van llençar per terra la imatge de la Mare de Déu. Va ser recollida i amagada per veïns del poble en diversos indrets i, finalment, va ser retornada tan bon punt van passar els fets revolucionaris. Més tard, durant la guerra civil espanyola, va tornar a ser salvada de la crema i de la destrucció gràcies a l'actuació de diversos veïns i

La mare sagna per tots nosaltres

Aquesta imatge que la tradició remunta al miracle de ser trobada en un hort d'antics jueus per una dona musulmana i que, en rentar-la, va tornar les aigües en aigües guaridores per als malalts, sempre ha estat molt estimada a Balaguer.

Segons explica la tradició, la Mare de Déu del Miracle va ser trobada de manera fortuïta. Després de la reconquesta de Balaguer, i mentre moros i cristians convivien en harmonia, una dona mora va trobar la Mare de Déu del Miracle enterrada al seu hort i la va portar a casa seva per rentar-la. Una veïna cristiana va veure com del cossi fumejant en sortia sang. Llavors la dona mora li va explicar d'on havia tret la imatge i totes dues van comprovar que era de la santa imatge d'on brollava la sang. Admirades, van caure de genolls mentre cridaven: «Miracle! Miracle!»

La imatge està tallada en pedra, fa setanta centímetres d'alçada, és policromada i representa la Mare de Déu dempeus, amb el Nen al braç dret, recolzant-se com en un tron i amb una flor de lis a l'altra mà. La Verge vesteix una túnica manicada i mantell i duu el cap descobert.

d'una dona que va transportar-la davant dels milicians amagada dins d'una senalla. Va passar la guerra en un armari de l'Ajuntament embolicada en papers de diari. Va retornar a l'església del Miracle el 1940.

L'església i la Mare de Déu del Miracle han donat a Balaguer un tarannà especial en la seva forma i la seva manera de ser, segons reconeixen algunes persones del poble. De la imatge crida l'atenció el curiós aspecte oriental de la fesomia de la Verge i també el tractament de la pedra com si fos marbre, de manera que provoca en qui la veu un curiós i exòtic efecte.

M. C. Orduña

Trobada de confirmació i postconfirmació

LA SEU D'URGELL.— La Seu d'Urgell es va convertir el 12 de novembre passat en el punt de trobada i convivència de més de 100 joves d'arreu del bisbat d'Urgell a punt de ser confirmats o ja confirmats en els darrers mesos.

Es tractava de la II Trobada, celebrada en un ambient festiu i convocada pel bisbe Joan Enric, juntament amb la Delegació de pastoral de Joventut. Per començar, es van fer diverses activitats per conèixer més a fons el bisbat. Es va parlar sobre la tasca que es fa als mitjans de comunicació (la ràdio diocesana Ràdio Principat, la revista *Església d'Urgell* i el Full Dominical), sobre les activitats de suport de Càritas als més necessitats i sobre la feina dels voluntaris... També es van explicar com s'organitzen els pelegrinatges joves a Lourdes i activitats lúdiques com les dels esplais. A través de diversos jocs van treballar, reflexionar i aprendre, i amb el testimoni de tres joves més grans que han assumit noves responsabilitats i compromisos des-

La trobada va aplegar un centenar de joves.

prés de la seva confirmació van conèixer de prop altres experiències.

Aplegats per Mn. Josep Chisvert i Mn. Albeiro Vásquez, de la Delegació de Joventut, i ajudats pels consiliaris, catequistes i professors de religió, el centenar de joves participants en la trobada van celebrar la seva fe amb una pregària a l'església de Sant Miquel de la Seu d'Urgell. Després es va fer un dinar de germanor aixoplugats als claustres de la catedral. (M.C.O.)

Una església renovada

Enguany, amb motiu de la celebració del cinquantenari de la coronació, l'església del Miracle s'ha repintat per dins i s'ha renovat per acollir la imatge ja restaurada.

L'any 1955 es va fer una important obra d'embelliment del temple, però amb el pas dels anys i les inclemències del temps es van anar produint diversos desperfectes que van portar a tancar-lo al culte a principis dels anys noranta. Es va tornar a fer una important renovació a l'església, amb l'aportació de fidels i donacions, i el 8 de maig del 1994, moment que recull la fotografia, es va obrir al culte i s'hi va tornar a traslladar la talla, enmig d'una gran joia.

Barcelona

«Un centre com el de transeünts hauria de ser vist com una oportunitat»

■ Mn. Pere Marín lamenta el rebuig que genera la construcció de certs equipaments al barri d'Horta

Tal com en el seu moment van fer durant la crisi de l'esvoranc del Carmel, les comunitats cristianes de l'arxiprestat d'Horta-Carmel s'han unit de nou per transmetre a la societat un missatge de comunió eclesial i de compromís amb els més necessitats. En aquesta ocasió ho han fet per donar un toc d'atenció als veïns d'Horta que miren amb recel i fins i tot amb rebuig la construcció al seu barri d'equipaments no desitjats. En un manifest repartit per Tots Sants, parròquies, congregacions religioses i entitats com Càritas o Justícia i Pau conviden a «redescobrir el valor del bé comú, mirant pel conjunt de les necessitats i no només pel propi benefici o interès». Mn. Pere Marín, vicari de la parròquia Mare de Déu del Mont Carmel, ha estat un dels impulsors del manifest.

—Quins fets concrets han motivat la publicació del manifest?

—D'ençà que es va saber que hi havia la previsió de construir a Horta un centre integral de baixa exigència per a persones sense sostre i un equipament educatiu de justícia juvenil, va créixer el malestar entre els veïns del barri i certs grups van començar a escalfar l'ambient, seguint la línia del que passa a la Vall d'Hebron amb la posada en funcionament d'un equipament per a toxicòmans. Arran que les parròquies de Sant Marcel i de Sant Joan d'Horta van rebre el descontentament de la gent, en una de les reunions de capellans de l'arxiprestat que fem un cop al mes

vam veure la necessitat de dir una paraula davant d'aquests fets. El manifest respon, doncs, a aquest rebuig visceral.

—Com ha estat rebut?

—Ha estat una recepció desigual. Ara bé, el que nosaltres ens vam plantejar com a objectiu no era tant buscar l'adhesió de la gent com posar sobre la taula alguns elements per al diàleg i per a la reflexió. Davant de fets com aquests el sentiment majoritari és que aquesta mena d'equipaments perjudiquen el barri i els seus veïns, i per això cal una veu que proposi altres elements per al diàleg.

—Es responsabilitat dels cristians ser aquesta veu?

Mn. Pere Marín és vicari de la Mare de Déu del Mont Carmel.

—Tal com diu el manifest, «com a cristians i cristianes no podem girar l'esquena a les necessitats dels ciutadans en situació precària que conviuen amb nosaltres». Jesús va acollir els marginats de la seva societat i els va posar al lloc que els corresponia, entre els preferits de Déu. Aleshores aquesta actitud va provocar un gran escàndol i ara continua provocant-lo.

—La voluntat de mantenir la marginació lluny de casa nostra és un dels signes dels nostres temps?

—La pobresa sempre ha fet nosa, però potser ara fa més nosa que mai. Amb tot, no són únicament la pobresa i la marginació, sinó que tot el que no sigui estèticament agradable o que no entri pels ulls és rebutjat d'entrada. En el fons, aquest rebuig respon a una actitud egoïsta de no saber mirar més enllà del propi melic. És molt gràfic en aquest sentit que una de les preocupacions que sentin els veïns és que la construcció d'aquesta mena d'equipaments repercuteixi negativament en el va-

lor dels seus pisos.

—Aquest rebuig és majoritari?

—Crec que sí, malauradament.

—La desinformació també és un element clau en aquest rebuig social?

—En un aspecte sobre el qual els veïns tenen raó, i de fet així ho recull el comunicat, és que l'Administració hauria d'establir «mecanismes d'informació i diàleg directe, puntual i permanent, amb els ciutadans i mitjançant el teixit associatiu per tal d'explicar bé la situació de les persones i les característiques d'aquests equipaments». A això cal afegir altres informacions que responen a determinats interessos polítics i que intenten dinamitar tot el que fa l'Ajuntament. És una desinformació interessada.

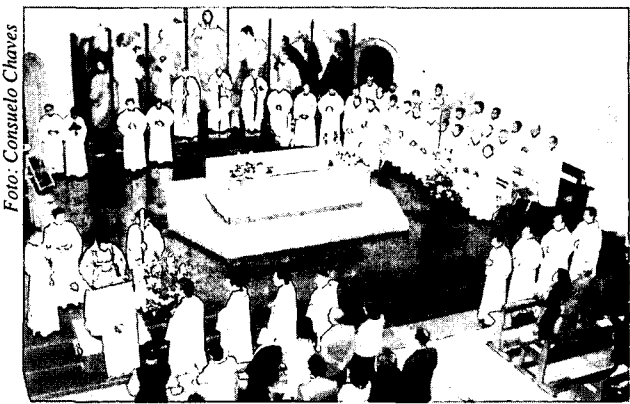
D'altra banda, jo que he treballat durant molts anys d'educador amb joves en situació de risc, puc dir que és propi de l'Ajuntament fer les coses pel seu compte, comptant poc amb la implicació del teixit social present al territori. Un equipament com el d'acollida de transeünts pot ser una oportunitat per treballar certs valors i per conèixer més de prop altres realitats que normalment queden amagades. Hem de viure-ho, doncs, com una oportunitat i no com una amenaça. En general les escoles, especialment les AMPA, estan en contra d'aquesta mena d'equipaments, cosa que en part puc entendre però que no puc compartir.

És contradictori que per Nadal organitzem una campanya de recollida d'aliments i que després no siguem capaços de tenir actituds concretes i permanents d'acollida cap a persones que conviuen amb nosaltres i que potser no han tingut la nostra sort i oportunitats.

Carme Munté

Vuit seminaristes reben l'acollit

BARCELONA.— Vuit seminaristes pertanyents a les diòcesis de Barcelona, Sant Feliu i Terrassa van rebre el ministeri de l'acollit a la capella del Seminari Conciliar el 9 de novembre passat. Aquest ministeri «us aproparà més a l'altar, a Jesús, a la Paraula i al cos i la sang de Crist», els va indicar Mons. Martínez Sistach, que va manifestar la seva alegria pel significat de l'esdeveniment per a l'arxidiòcesi.

La capella del Seminari Conciliar va acollir la celebració.

Miquel Álvarez Rodríguez, Carlos de la Fuente Guirao, Sergio Notó Ruiz, Miquel Ramón Fuentes, Agustí Roig Marcè, Alfred Sabaté Botet, Xavier Sanchiz Julibert i Jordi Yglesias Cornet són els vuit seminaristes que han fet un pas més vers el sacerdocí.

«Us acosta més a l'altar, a Jesús, a la Paraula i al cos i la sang de Crist. Us acosta no únicament a participar a l'altar, sinó a presidir-lo en un futur», va afirmar l'arquebisbe de Barcelona durant l'homília i va indicar que el fet de rebre aquest ministeri «és un reconeixement que el Senyor us manté en la crida que us ha fet, hi ha una alegria en el vostre cor perquè sabeu que Déu confia en vosaltres». Mons. Martínez Sistach va explicitar l'alegria que implicava per a les tres diòcesis aquesta celebració «que també és expressió de la comunió eclesial».

Tal com els va indicar l'arquebisbe, d'ara en endavant serviran el prevere: tindran cura del servei de l'altar, ajudaran el diaca i el prevere en les accions litúrgiques, especialment en la celebració de la missa, distribuïran la sagrada comunió com a ministres extraordinaris de l'Eucaristia. En idèntiques condicions podran exposar públicament el Santíssim Sagrament de l'Eucaristia a l'adoració dels fidels i podran després reservar-lo, però no poden impartir la benedicció. Podran, a més, instruir els fidels que ajuden en les accions litúrgiques com són les de portar el missal, la creu, els ciris o altres funcions similars.

Mons. Martínez Sistach va finalitzar donant gràcies a Déu per la vocació sacerdotal d'aquests joves i va demanar noves vocacions. (C.Ch.)

Elisa Soler, nova general de les Xaverianes

BARCELONA.— La religiosa catalana Elisa Soler i Reverter serà la nova superiora general de la Institució Xaveriana durant els pròxims quatre anys. Així ho van decidir les germanes xaverianes en el capítol recentment celebrat a Galapagar (Madrid). La Gna. Soler, membre també del Secretariat de Pastoral Gitana de l'arquebisbat de Barcelona, ha compaginat durant molts anys la seva tasca professional com a mestra en col·legis públics, amb una dedicació especial a l'ensenyament i el lleure d'infants i joves gitanos.

Des de l'any 2000 participava també, com a voluntària de base, en tasques de suport escolar a infants gitanos a través de la Fundació Pere Closa. Coincidint amb la seva jubilació, molts d'aquest joves li van retre un homenatge, el 29 de juny passat, a l'Ateneu Sant Roc de Badalona. També ha dut una important tasca d'acompanyament de dones a les presons catalanes a través de l'entitat Dones i Presó. Elisa continuarà vivint a la seva comunitat de Sant Adrià de Besòs, compartint la realitat del barri i els seus habitants, segons l'única condició que va posar a les germanes capitulars a l'hora de ser escollida. (C.C.)

Sant Feliu de Llobregat

Invitació a «caminar plegats»

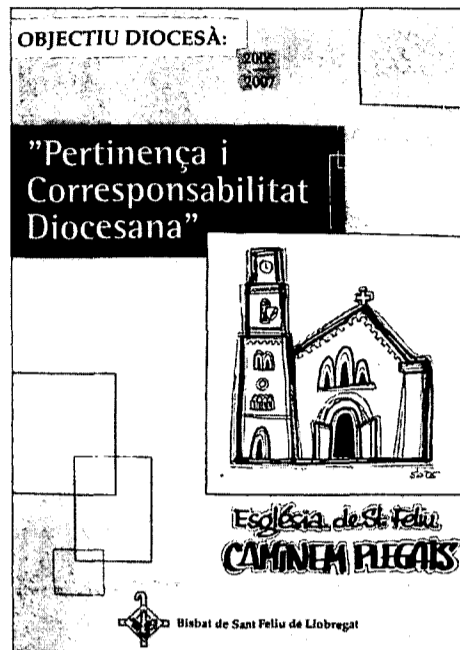
■ La diòcesi de Sant Feliu presenta l'objectiu pastoral «Pertinença i corresponsabilitat diocesana»

SANT FELIU DE LLOBREGAT.— Coincidint amb l'inici de l'Advent, i amb ell de l'Any litúrgic, el bisbat de Sant Feliu de Llobregat presentarà als seus diocesans —preveres, diaques, religiosos i laics— l'objectiu pastoral 2005-2007, sota el lema «Pertinença i corresponsabilitat diocesana». Després d'un primer curs dedicat bàsicament a la creació de l'estructura necessària per al bon funcionament diocesà, el jove bisbat inicia ara el curs 2005-2006 amb el repte de «caminar plegats, amb senzillesa i humilitat, fent experiència d'Església».

«Què és l'Església i quins són els elements fonamentals d'identitat eclesial?» Respondre a aquesta pregunta serà un dels grans reptes que la diòcesi de Sant Feliu afrontarà en els propers dos anys. Al seu voltant s'estructura l'objectiu pastoral que coincidint amb l'inici de l'Advent el bisbe Agustí Cortès presentarà als seus diocesans. Sota el lema «Pertinença i corresponsabilitat diocesana», l'objectiu pastoral 2005-2007 vol respondre a les necessitats pastorals i humanes de la diòcesi amb referències concretes als seus pobles i ciutats. Com ha afirmat el mateix Agustí Cortès en declaracions a *Catalunya Cristiana*, «amb aquest objectiu pastoral desitgem que la nostra diòcesi assoleixi una personalitat eclesial pròpia, que d'alguna manera l'identifiqui, i que ens permeti dir: «Aquesta és la meva Església, la casa meua i la família on visc la fe»».

Després d'una primera fase dedicada sobretot a la creació d'una mínima estructura diocesana, l'objectiu pastoral 2005-2007 ha nascut de problemes concrets que preocupen preveres i laics dels consells

pastorals de la diòcesi: l'acollida als sacraments de gent sense fe completa, el sentiment de desafecció envers l'Església, l'individualisme a l'hora de viure la fe o la llunyania respecte de l'Església concreta... El nou objectiu pastoral afrontarà aquestes i altres preocupacions a diversos nivells. Un dels reptes cabdals és la necessitat de comptar amb agents de pastoral —preveres, diaques, religiosos i concretament laics— que se sentin membres d'aquesta nova realitat de l'Església diocesana de Sant Feliu. «És molt important —assegura Mons. Cortès— que tothom se senti corresponsable, amb una necessària i eficaç formació, a l'hora de respondre als reptes de l'Església i la societat dels nostres dies.» També preocupa la dessacramentalització dels serveis eclesials, juntament amb el secularisme i el relativisme de la societat actual. En últim terme es vol treballar de manera particular el reconeixement de la pluralitat de l'Església, encara que sense perdre mai de vista la comunió intraeclesial, amb les altres Esglésies particulars i amb l'Església universal. «La diversitat és sens

L'objectiu pastoral es treballarà fins al 2007.

dubte una riquesa, però pot comportar aïllaments i discrepàncies que porten a crispacions no evangèliques», explica el prelat. «Tots aquests reptes —afegeix— han d'aspirar a fer créixer i fer madurar, primer de tot, la pertinença i corresponsabilitat diocesana.»

Aventura de l'Esperit

Des que la diòcesi de Sant Feliu va ser erigida sobrenentment el juny del 2005, el bisbe Agustí Cortès no ha deixat de qualificar aquest fet d'«aventura de l'Esperit». En aquest sentit, el procés de construcció diocesana demana més que mai «un plus de consciència i també d'estima envers la pròpia realitat diocesana». Deixant de banda les dificultats pròpies d'aquest procés, Mons. Cortès assenyala com a elements favorables «la il·lusió de fer alguna cosa

nova i la possibilitat d'una més gran proximitat i contactes freqüents amb les persones i comunitats».

Tot i els ambiciosos reptes plantejats en el primer objectiu diocesà del bisbat de Sant Feliu, el consell episcopal no deixa de tenir molt present que assolir una consciència diocesana definida és una tasca que no es pot improvisar ni forçar. En paraules del bisbe Cortès, «només una llarga història la podrà fer». De moment, però, ja hi ha alguns trets que comencen a perfilar-se com a característics d'aquesta realitat. Un d'ells, que podria també esdevenir obstacle, és el fet de tenir una realitat sociològicament molt plural, amb nuclis de gran concentració de població. «El repte és fer d'aquesta diversitat, justament un valor», afirma el bisbe de Sant Feliu. El prelat destaca també com a molt favorable la presència a la diòcesi de Montserrat i les devocions tradicionals presents a diversos llocs.

A l'espera que es constitueixi una comissió per concretar el treball a fer en el desenvolupament de l'objectiu pastoral 2005-2007, una primera proposta convidaria a parròquies i comunitats a treballar el tema amb un material i metodologies aprofitant l'Advent i la Quaresma, i amb la possibilitat de celebrar una trobada diocesana al voltant de la Pasqua. També es preveu el treball en els àmbits teològic i espiritual, amb la formació i la invitació a experimentar, personalment i comunitàriament, la vida de fe que es concreta en el seguiment del Crist. «El més important, però —insisteix Cortès—, és aprofundir i créixer en la consciència que som un mateix poble, on cadascú té el seu lloc, i caminem plegats en aquest indret de l'Església universal i en aquest moment concret de la història.»

Samuel Gutiérrez

Recés per a joves del Penedès i el Garraf

La trobada va tenir lloc a les carmelites de Vilafranca.

VILAFRANCA.— El 6 de novembre passat va tenir lloc al monestir de la Mare de Déu del Carme de Vilafranca un recés per a joves. Hi van participar una trentena de joves, a partir de 19 anys, dels arxiprestats del Penedès i del Garraf. Eren joves que participen en la pastoral de les seves respectives parròquies: catequistes de confirmació, iniciadors, consiliaris, animadors de grups de postconfirmació, militants de la JARC o de grups de revisió de vida... El tema del recés va ser *El germà Roger de Taizé: entre l'acollida i la reconciliació*, a partir de la reflexió que va conduir Mn. Dani Palau, vicari de Sant Antoni de Vilanova, sobre aquest gran apòstol de la joventut que va morir recentment al monestir de Taizé, de tant atractiu per als joves cristians. El recés va tenir moments de treball personal, de compartir, de pregària amb la comunitat monàstica, de descans i lleure durant el dinar, i va acabar amb la celebració de l'eucaristia. L'objectiu del recés va ser «carregar les piles» per portar un més bon treball en els diferents àmbits de la pastoral de joves en aquest curs que ara comença. (Xavier Aymerich)

Nous arxiprestos

SANT FELIU DE LLOBREGAT.— Després de la preceptiva consulta, segons el Codi de Dret Canònic, Mons. Agustí Cortès, bisbe de Sant Feliu de Llobregat, ha nomenat recentment arxiprestos per als arxiprestats de Sant Boi, Montserrat, Piera-Capellades i Anoia. Mn. Miquel Raventós, rector de Santa Maria de Martorell, i Mn. Carles Catasús, rector de Sant Sadurn d'Anoia, renovent al capdavant dels arxiprestats de Montserrat i l'Anoia, respectivament. En canvi, Mn. Pere Milà, rector de Santa M. de Capellades i delegat episcopal per a les Vocacions, substitueix Mn. Francesc Mestre com a arxiprest de Piera-Capellades. Per la seva banda, Mn. Joan Peñafiel, rector de Sant Josep Obrer de Sant Boi, substitueix Mn. Lluís Armengol al capdavant de l'arxiprestat de Sant Boi de Llobregat. (C.C.)

Bon dia!

Compren materials d'enderroc (teules, radiadors, fàbriques en desús, reixes, portals, etc.) i material antic (llibres, biblioteques, botigues velles, etc.).

Truqueu a en Raimon o en Pau al
972 645 262

Si vols un ambient familiar i no trobar-te mai sol...

**RESIDÈNCIA NOSTRA
SENYORA DE
MERITXELL**

Al cor de la ciutat de Barcelona
Gran Via de les Corts
Catalanes, 602
(davant de la Universitat)
Tel. 933 041 301

Una col·lecció de 18 relleus ceràmics sobre el germà universal s'exposa aquests dies a Catalunya

La vida de Carles de Foucauld en ceràmica

Amb motiu de la beatificació del germà Carles de Foucauld, recorre aquests dies diversos indrets de Catalunya una exposició de 18 relleus ceràmics sobre la seva vida. La col·lecció és obra

de l'escultor Atonio Oteiza, frare caputxí que ha consagrat la seva vida a l'art religiós actual. Amb aquests relleus, Oteiza, en col·laboració amb la Família Espiritual de Carles de Foucauld, ha

volgut donar expressió artística al missatge del ja beat Carles. Coincidint amb la seva pujada als altars reproduïm aquesta setmana alguns d'aquests relleus.

VIATGE AL MARROC

Carles de Foucauld s'incorpora a l'exèrcit com a soldat. Després de vuit mesos d'estada a Algèria, decideix dimitir i dedicar-se a recórrer el món àrab que l'ha fascinat. Carles es prepara durant quinze mesos per iniciar una expedició al Marroc. Té 25 anys. Per realitzar aquest viatge estudia seriosament àrab i hebreu, i aprèn tot el que és necessari. Es posa en contacte amb el rabí Mardoqueu que accepta acompanyar-lo i guiar-lo.

«Detesto la vida de quarter. Trobo l'ofici angoixant. Com que ja havia decidit abandonar la professió militar des de feia temps, donades les actuals disposicions, prefereixo anar-me'n ara mateix; per què arrossegar-me encara alguns anys sense cap objectiu en una vida en què no trobo cap interès? Prefereixo aprofitar la meua joventut viatjant; d'aquesta manera m'Instruiré i no podré el temps.»

CONVERSIÓ AL CRISTIANISME

Després de diverses experiències de desert i el tracte freqüent amb la seva cosina, Maria de Bondy, Carles de Foucauld inicia una recerca de sentit que el porta a la conversió. Un cop realitzada, té pressa per, d'alguna manera, recuperar el temps perdut i entregar-se absolutament a Déu. Es convertirà en un cercador de la voluntat de Déu, amb un desig de complir-la de manera perfecta. Una mena de competència amb ell mateix i una imatge de pecador passat l'incita a un radicalisme total i absolut.

«Quan vaig creure que hi havia Déu, vaig comprendre que havia de viure només per a ell. La meua vocació religiosa data de la mateixa hora que la meua fe. Déu és gran! Hi ha tanta diferència entre Déu i tot el que no és ell!»

POBRESA DE NATZARET

Vol immediatament professar en una congregació religiosa, però el pare Huvelin l'atura i l'obliga a fer primer una peregrinació a Terra Santa. Aquest viatge l'ajuda a descobrir el rostre concret de Jesús. El troba a Betlem, a Jerusalem, al Calvari, al misteri del sofriment. I finalment a Natzaret, on pren consciència dels 30 anys que Jesús va viure en aquest lloc. D'aquest viatge en treu una profunda impressió del trobament amb la pobresa de Natzaret. Durant tota la seva vida, Natzaret romandrà com una recerca constant d'imitació a Jesús que el portarà sempre més lluny.

«No em sentia fet per imitar la seva vida pública en la predicació; jo volia la vida amagada de l'humil i pobre obrer de Natzaret.»

L'AMISTAT COM A MITJÀ D'EVANGELITZACIÓ

Després de viure l'experiència monàstica a la Trapa d'Akbés (Síria), Carles de Foucauld deixa el monestir per emprendre una recerca apassionada de la seva vocació particular. Torna novament a l'Àfrica, concretament a Algèria, on es diria que s'obren els seus ulls i s'adona que en aquell semi-desert hi ha una multitud d'hommes per evangelitzar i un ministeri molt important per realitzar. La caritat, l'hospitalitat, les converses, el llenguatge, conformen el mitjà d'evangelització més important i original del germà Carles: l'amistat.

«Quan un estima, vol parlar tota l'estona amb l'ésser estimat, o almenys mirar-lo. Això és l'oració: no és altra cosa que l'intercanvi familiar amb el nostre molt Estimat. El mireu, li diem que l'estimem, ens alegrem als seus peus i allí li diem que volem viure i morir.»

VIDA ENTRE ELS TUAREGS

Com a conseqüència de la impossibilitat d'accedir al Marroc, comença a viatjar acompanyant les autoritats militars franceses, primer als llocs més pròxims per portar els primers auxilis espirituals als soldats francesos, i més tard amb més tranquil·litat cap a les tribus del sud. Coneix el poble tuareg i el cap dels tuaregs de l'Hoggar, de qui serà un bon amic, confident i conseller. S'instal·la provisionalment a Tamanrasset. Carles s'instal·la al cor del país tuareg en una ermita extremament senzilla i deixa ja de residir de manera estable. Carles es deixa portar per Déu, que sovint manifesta la seva voluntat per mitjà dels esdeveniments:

«Aquesta vida de Natzaret el portarà segons les circumstàncies a Beni-Abbès, entre els tuaregs o en alguna altra banda... les circumstàncies diran. La vida de Natzaret pot portar-se a tot arreu: portem-la al lloc més útil per al proïsme.»

CASA NTRA. SRA. DE MONTSERRAT

EXERCICIS EN COMPLET RETIR

(homes, a partir de 17 anys)

Desembre del 2005

Del 26 (20 h) al 31 (16 h) - pare Antoni Sospedra, c.p.c.r.

Plaça de la Font del Lleó, 21 - 08140 Caldes de Montbui
Tel. 938 654 496

L'EUCARISTIA I ELS POBRES

L'Eucaristia, centre de l'apostolat, ha de ser portada als homes. No n'hi ha prou d'il·luminar un lloc. Carles vol posar dempeus focus eucarístics il·luminadors i fraternals. D'aquí els seus llargs viatges on sempre hi ha en primer lloc l'Eucaristia celebrada i adorada. Els dos pilars units entre ells, irrompibles en la vida del germà Carles, són la presència de Crist en l'Eucaristia i la presència de Crist en els pobres.

«Evangelització no per la paraula,

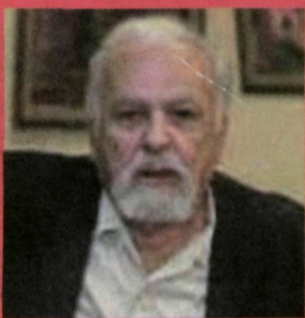
sinó per la presència del Santíssim Sagrament, l'ofrena del diví sacrifici, l'oració, la penitència, la pràctica de les virtuts evangèliques, la caritat, una caritat fraterna i universal, compartint fins l'última mossegada de pa amb qualsevol pobre, amb qualsevol hoste, amb qualsevol desconegut que es presentés, rebent qualsevol ésser humà com a germà ben estimat.»

ASSASSINAT DEL GERMÀ CARLES

Al capvespre de l'1 de desembre del 1916, Carles de Foucauld es troba sol a casa quan un dels seus amics tuaregs el crida a fora: ha arribat el correu. L'agafen un grup de rebels i els vint homes que han rodejat sense soroll el fortí penetren a l'interior... Havien pensat de saquejar el *borj* i agafar el germà Carles com a hostatge, i el cop els resulta. Ell espera ser emportat, amb els braços darrera i una corda que li lliga els canells i els talons. No parla, mira endavant i es manté immò-

bil. Ha estat confiat a la custòdia d'un jovenet de quinze anys, que se li planta davant, amb el fusell a la mà, mentre els altres duen a terme el saqueig. Però algú crida: «Arriben dos meharistes!» Se senten dos trets de fusell. El jove guardià enfolleix i dispara a Carles, que cau sense cridar.

ANTONIO OTEIZA, AUTOR DELS RELLEUS SOBRE CARLES DE FOUCAULD

«El germà Carles era un cristià radical, un místic ben arrelat i compromès amb el món àrab»

—Com va sorgir la possibilitat d'elaborar aquests relleus sobre el germà Carles?

—Ha estat en gran mesura una cosa circumstancial. Ara ja fa cinc anys, i després d'acabar una sèrie de relleus sobre la vida d'un venerable caputxí, uns germans de la Família de Foucauld em van oferir fer una altra sèrie ceràmica sobre el germà Carles. Aquests germans em van portar a Torrevieja (València), i va ser en aquesta fraternitat on vaig llegir amb més deteniment la seva vida. Allà tenien un taller d'escultura i així se'm va facilitar que anés traient aquells passatges que més determinaven o expressaven la seva interioritat, el seu exemple per a nosaltres.

—Quin vincle l'unia al germà Carles?

—Només el coneixia com a personatge de la cultura religiosa actual i per la relació amb alguns membres de la seva família espiritual. Llegint sobre ell arran d'aquest encàrrec vaig descobrir que era una cristià radical, un místic ben arrelat i compromès amb el món àrab, i em va agradar molt.

—Quin ha estat el procés per crear aquestes ceràmiques?

—El primer de tot és el coneixement del personatge. A partir d'aquí reflexiono i estudio la manera de traslladar-lo al fang. El que em porta més temps és aquest procés, juntament amb la selecció dels punts essencials de la seva vida. Més que els fets o esdeveniments cabdals de la seva vida m'interessen sobretot les actituds de fons i els temes de valors humans. Un cop decidit què vull fer, la realització és relativament ràpida. Faig servir l'estil expressionalista i això exigeix una execució ràpida. Acostumo a fer un relleu al dia.

—Pel que diu, no són els primers relleus que fa sobre personatges del cristianisme...

—No, he fet més de vint sèries d'aquest estil... i normalment de personatges poc coneguts. Crec que pot ser un bon mètode per donar a conèixer persones amb uns valors humans que transcendeixen la consciència del poble. (S.G.)

PRO CAMBRIL Església STA. TERESINA

X SUBHASTA D'ART

PINTURA, DIBUIX, ESCULTURA, CERÀMICA I ALTRES

Sala Mn. Jaume Oliveras (Via Augusta, 68, entrada c/ St. Marc) - **Barcelona**

Exposició: del 25 al 30 de novembre
Horari: de 18 a 20 hores
Subhasta: Dijous dia 1 de desembre de 2005, a les 20 hores
 Entrada per Via Augusta.
Informació: 659 411 802 - 93 218 58 15

Amb la col.laboració d'ACEA
i Marcs PARERA

Participa-hi!

Enguany és la darrera edició d'aquesta subhasta. No hi faltis!

Girona

Missa solemne en la festa de Sant Narcís

■ El bisbe va defensar la llibertat dels pares d'escollir el model educatiu dels seus fills

GIRONA.— La celebració religiosa central de la festa de Sant Narcís, patró de la diòcesi i de la ciutat de Girona, es correspon amb la missa solemne que, tradicionalment, presideix el bisbe a l'església de Sant Feliu la Major, on es conserven les relíquies del sant i

on la tradició situa la presència de la primera comunitat cristiana gironina. Precisament enguany es commemoren els 1.700 anys del martiri de sant Feliu o Fèlix, un altre dels referents martirials de les terres de Girona.

A la missa hi són presents, amb una gran munió de fidels, les primeres autoritats civils, enguany encapçalades pel conseller de Política Territorial i exalcalde de la ciutat, Joaquim Nadal; l'alcaldesa, Anna Pagans; el president de la Diputació, Carles Pàramo; així com parlamentaris i representants de la societat civil. Una vegada finalitzada l'Eucaristia que concelebraven amb el bisbe els rectors de les parròquies de la ciutat, el Capítol Catedral i altres membres del clergat, els fidels que ho desitgen recullen el cotó beneït que la tradició assenyalava com a remei positiu per guarir els mals d'orella.

L'homília del bisbe en aquesta celebració sempre es considera un referent del pensament i de les posicions episcopals respecte de la situació social i de l'actualitat diocesana més enllà de l'àmbit estrictament eclesial.

Una primera qüestió que va plantejar Mons. Carles Soler es referia, precisament, al sentit de la festa: «El que és festiu, bo i amable per a nosaltres, ho celebrem. Tanmateix, molts dels que ben de gust fan festa no saben què celebrem.» I aquesta celebració no és altra que la d'un màrtir. «El màrtir no és una vida perduda. És una vida lliurada. Per això deixa solc. Amb aquest lliurament generós s'uneix al del Crist.»

Va seguir amb unes reflexions entorn del sentit del martiri i de la seva esperança certa de la immortalitat: «El màrtir, morint, participa del caràcter sacrificial de la mort del Crist i de la seva virtut redemptora.»

Aquest lliurament generós de la vida del màrtir és la base de la seva heroica llibertat. El màrtir actua d'acord amb aquest «signe eminent de ser imatge divina i, per tant, de la seva sublim dignitat». No hi ha màrtirs obligats a ser-ne. En aquest sentit, el bisbe Carles va fer una decidida defensa d'aquesta llibertat que «com a expressió de la singularitat de cada persona ha de ser

Mons. Carles Soler va saludar les feligreses que repartien el cotó beneït.

respectada per tots». Va insistir que a cada membre de la societat «li és permès de realitzar la seva pròpia vocació personal, de fer en tots els camps les seves pròpies opcions. Dintre dels límits, és clar, del bé comú i de l'ordre públic. I sempre assumint les seves pròpies responsabilitats». Igualment es pot aplicar a les opcions i creences religioses, en el sentit que «ningú no pot ser obligat a contrariar a acceptar la fe».

Actuar segons les pròpies opcions

Seguin aquest ordre de plantejaments, el bisbe de Girona va recordar que tota persona en la nostra societat pot actuar «segons les seves opcions i amb una llibertat responsable, lliure de tota coacció i guiada sempre per la consciència del propi deure». En aquest sentit, va recordar la declaració del Concili Vaticà II sobre la llibertat religiosa, concretament quan fa referència a llibertat d'escollir el tipus d'ensenyament religiós que els pares desitgen per als seus fills: «Fóra violar el dret

primari i indeclinable dels pares si els fills són obligats a assistir a lliçons escolars que no corresponen a les conviccions religioses dels pares o sempre que s'imposa una sola norma d'educació de la qual s'exclou tota formació religiosa» (D. H. 5).

El bisbe va fer memòria del centenari

que aquests dies els Germans de la Doctrina Cristiana celebren de la seva presència a la diòcesi de Girona: «Al llarg d'aquests cent anys i en els nostres dies, són molts els pares i les mares que, exercint el seu dret i deure primari indeclinable de l'educació dels seus fills, han confiat en l'ideari educatiu i el caràcter cristià propi d'aquestes escoles.» I va afegir que es tracta de reconèixer aquests cent anys de dedicació d'unes escoles sempre estretament vinculades a la vida, les esperances, les tribulacions i el progrés del país.

El bisbe de Girona va acabar la seva intervenció, seguida amb la natural atenció per part dels centenars de fidels presents a la missa, amb una nova referència al testimoni dels màrtirs i, concretament, del bisbe sant Narcís, a qui va demanar la intercessió també per als qui tenen la responsabilitat del govern de la ciutat i també perquè «la fe cristiana sigui proposada i oferta amb respecte i dignitat a tots, sense reserves ni restriccions» i, si cal, «amb la valentia agosarada dels màrtirs». En una societat com la nostra marcada pel relativisme i el consumisme, en la qual són exalçats tants ídols moderns, «necessitem la fortaleza dels màrtirs per professar sense simulacions la nostra fe i la nostra adhesió personal al Senyor Jesucrist, i mantenir-nos fidels a les exigències del seu Evangeli».

Victor Gay

TERRASSA

Exitoses jornades de formació amb Guzman Carriquiry

SANT CUGAT DEL VALLÈS.— El 4 i 5 de novembre passat van tenir lloc al Casal Borja de Sant Cugat del Vallès les jornades de formació d'inici de curs —per a sacerdots, religiosos i laics— organitzades pel bisbat de Terrassa. Uns 60 sacerdots i diaques, i prop de 150 religiosos i laics es van enriquir durant aquestes jornades amb la presència de Guzman Carriquiry, sotssecretari del Pontifici Consell per als Laics de la Santa Seu, que va parlar sobre *La transmissió de la fe a la nostra societat*. Carriquiry és uruguaià, va treballar a la Joventut Estudiantil Catòlica en àmbit llatinoamericà, és doctor en Ciències Polítiques i des de fa 30 anys treballa al Vaticà.

La xerrada de Carriquiry va ser qualificada de «brillant i vibrant» pels assistents. Després de presentar el que comporta l'anunci de la fe i les dificultats que avui tenim per transmetre-la, el sotssecretari del Pontifici Consell per als Laics va anar desenvolupant els diversos elements que avui cal treballar especialment per a un anunci més eficaç de l'Evangeli. «El gran repte és recomençar des de l'encontre personal amb Crist», va assegurar per començar. També va afirmar que «és imprescindible conrear la vida personal i la familiaritat amb

Jesucrist com una novetat que capgira la vida». El segon element a treballar és l'arrelament en una comunitat cristiana. «Si no hi ha aquest arrelament —explicava— l'Església es converteix en una empresa de serveis religiosos.» Per això Carriquiry va assenyalar la parròquia, la família, el moviment o la comunitat com a elements fonamentals per viure la fraternitat, la reconciliació i, en definitiva, la fe. El tercer element és conseqüència dels anteriors: «Si Jesucrist canvia la vida de les persones, això s'ha de notar en la família, a la feina, en l'ús del temps lliure, en les aficions, i sobretot en el testimoni de la caritat.»

Carriquiry va acabar afirmant que «la transmissió de la fe no és un deure moral, ni un programa ni un imperatiu, és un desbordament de vida que es comunica als altres». «Aquesta comunicació és el testimoni de fe, acompanyat de l'anunci explícit de la fe i de les raons per creure», va dir. En aquest camí, va afegir Carriquiry, «ens precedeix l'Esperit Sant, que és el primer evangelitzador». Per últim, el sotssecretari del Pontifici Consell per als Laics va donar motius per a l'esperança tot dient que «com més profund és el procés de secularització, resplendeix amb més força la resposta cristiana, que és Jesucrist». (C.C.)

CASA GAY

SERVEI DE LLOGUER
Des del 1860

C/ Puigcerdà, 100-102
08019 Barcelona

Tel. 933 080 104 - Fax 933 087 193

Lloguer de: cadires, taules, tarimes, passarel·les, tanques metàl·liques, parament de taula, estovalles, peanyes per a protocol, penja-robes...

Muntatge de: festes, concerts, reunions, exàmens, congressos, conferències, desfilades de modes, banquets i tota classe d'actes a petita o gran escala.

CASA GAY Vendes Hostaleria: c/ Roger de Llúria, 12-14 - 08010 Barcelona - Tel. 933 181 495
Servei de lloguer: c/ Puigcerdà, 100-102 - 08019 Barcelona - Tel. 933 080 104

Tortosa

Festa de la Reserva eucarística al Seminari

■ El cardenal Carles va presidir la celebració, en què també hi eren convidats els bisbes de Lleida i de Vic

TORTOSA.— El primer dilluns del mes de novembre el presbiteri diocesà de Tortosa, presidit pel seu bisbe, celebra amb goig la Festa del Reservat. És la festa anual que recorda l'aniversari de la primera vegada que Jesús Eucaristia va ser guardat al sagrari del Seminari diocesà. Aquest any 2005 ha estat la número cinquanta-cinc.

Per això la festivitat va ser convocada pel rector del Seminari diocesà, Mn. Carlos Garcia Talarn, per al dia 7 de novembre. A més de ser-hi convidat tot el presbiteri diocesà, Mons. Xavier Salinas va convidar a participar-hi el qui durant vint-i-un anys va presidir aquesta festa, el cardenal Ricard Maria Carles, i els bisbes de Lleida i de Vic, Mons. Francesc X. Ciuraneta i Mons. Romà Casanova, que també hi havien participat en moltes ocasions mentre van ser seminaristes i preveres diocesans de Tortosa.

La festa va iniciar-se amb un moment de trobada i de compartir el cafè de mig matí. Acte seguit el rector del Seminari d'Alacant, J. A. Martínez Garcia, va fer una ponència titulada *Un model de pastoral vocacional*. Va destacar que la principal força de la Pastoral Vocacional no són els nostres treballs sinó l'obra de Déu. Des de la humilitat va compartir un model que fins aquest moment els ha donat bons resultats però sabent que tota aquesta obra és primer que tot do de Déu i resultat de molts anys de pregària, de lluita, d'esforços i de treball.

Entre les diferents apostes que ja fa anys que fa la diòcesi, va recordar al bisbe

La celebració de la missa va ser un dels actes centrals de la jornada.

Pablo Barrachina, hi ha el Seminari Menor, una de les principals fonts del Seminari Major, on ara tenen quaranta alumnes en estudis eclesiàstics. Aquest curs els han entrat els 9 seminaristes menors que el curs passat feien 2n de Batxillerat. Altres realitats de les quals tenen cura des de la Pastoral Vocacional són les escolanies i els campaments d'escolans que

es fan a l'estiu. La xifra mitjana de participació en aquests campaments és d'uns vuitanta nens. Les reunions amb sacerdots joves que han estat al Seminari Menor, reunions amb els sacerdots dels diferents arxiprestats, les cartes personals del rector del Seminari a cada sacerdot, la pregària dels dijous eucarístics, etc. són algunes de les accions que impulsa la diòcesi per tal de no deixar que la flama de la inquietud vocacional s'apagui.

El cardenal Carles va fer la consagració del Seminari a Jesús Eucaristia.

El bisbe Salinas li va agrair aquestes paraules i va comentar la situació actual del nostre Seminari de Tortosa i els projectes i il·lusions que s'estan duent a terme.

El cardenal Carles, que va presidir l'acte, va saludar tothom agraint l'amable invitació que li havia fet el bisbe Xavier i va animar a continuar amb l'empenta vocacional tan necessària per a la vida de l'Església. Les seves paraules van estar molt orientades a animar la vida al Seminari

Menor, on des d'un clima i una educació que respecti la llibertat però que construeixi persones ajudi els nois que sentin la crida de Déu a respondre amb generositat a la vocació que els donarà sentit i felicitat plena en la seva vida.

La celebració de la missa, la processó eucarística i la consagració del Seminari a Jesús Bon Pastor van ser els actes centrals de la jornada. Ho va presidir tot don Ricardo, com és conegut a la nostra diòcesi el cardenal Carles. Amb ell van concelebrar Mons. Xavier Salinas, Mons. Francesc Xavier Ciuraneta, Mons. Romà Casanova i 84 sacerdots del presbiteri diocesà de Tortosa.

L'homilia del cardenal, centrada en el misteri de l'Eucaristia, va ser un aprofundiment teològic del sagrament eucarístic des de diferents vessants i orientant-la cap a la vida i el ministeri dels sacerdots. Va destacar la llibertat amb què el prelat deixava el guió dels seus apunts per obrir el seu cor i les seves experiències al presbiteri del qual va ser durant més de vint anys bisbe i pastor.

La processó va estar acompanyada també per més d'una trentena de fidels laics. Normalment en aquesta festa no hi solen participar, si bé d'uns anys ençà n'hi ha alguns que solen pujar al Seminari per participar en la celebració.

Al pati del Seminari, el cardenal va fer la consagració del Seminari a Jesús Eucaristia i després els preveres van cantar l'*Haec est dies* de Mn. Peris. Aquest any es va afegir al'escala de cantors Mons. Ciuraneta, ja que sempre n'havia estat membre destacat. El dinar de germanor al menjador del Seminari va posar punt final a una festa solemne, entranyable i espiritual.

Víctor-Manuel Cardona

Reunió de la Delegació de Catecumenat

TORTOSA.— El dijous 3 de novembre el bisbe Xavier Salinas es va reunir a la seva residència amb la nova Delegació del Catecumenat de la diòcesi tortosina. Davant d'aquesta nova realitat que ja ha fet els seus primers passos, es tracta ara d'anar consolidant-ne la vida i de donar resposta a les noves necessitats que es presenten a l'Església. El nou delegat és Mn. Julià Escudé i l'equip que l'ajudarà en la tasca del catecumenat està format per Josep Cardona, Lluís Tomàs i Adelaida Curto. A la reunió també hi havia el delegat diocesà de Catequesi i l'anterior delegat de Catecumenat, Mn. Miquel Garcia.

L'objectiu principal de la reunió va ser presentar al nou equip el treball fet fins aquell moment, com havia anat amb els diferents catecúmens que s'havien presentat, el programa fet d'acord amb la resta de diòcesis amb seu a Catalunya, les perspectives i els projectes de futur, així com també les experiències que al llarg dels tres anys de vida d'aquesta delegació han anat ensenyant virtuts i defectes de l'obra feta.

El bisbe va insistir en la necessitat d'ajudar a tenir una experiència de Déu els qui es presenten demanant el Baptisme. Més que memoritzar tot un seguit de fórmules es tracta

de fer un camí, un procés personal d'identificació amb el Crist. En definitiva es tracta d'ajudar cada persona a viure com a cristià.

Aquesta nova delegació té com a característica que tot l'equip forma part de l'equip dels Cursets de Cristianitat. Per aquest motiu el bisbe els va animar que per mitjà del mètode que ells bé coneixen, si ho creuen convenient per a alguns dels catecúmens, puguin ajudar-los a aconseguir la fita de conèixer Crist i de viure d'acord amb la seva identitat de cristians.

De l'experiència aportada per Mn. Garcia va destacar l'enrenou que suposà per a tota parròquia tenir un catecumen: fa repensar tots els fidels la seva manera de viure la fe, ajuda els catequistes en la seva manera de presentar el missatge de Jesús i el seu estil de catequesi, anima el mossèn en la seva fidelitat i generositat en el ministeri que ha rebut de Déu.

La paraula agràida del bisbe diocesà i el caliu acollidor de casa seva, i sobretot la senzillesa de la seva persona, que en tot moment va estar pendent de servir els membres de la reunió, van ser la millor empenta i estímul per prendre's amb generositat i esperança, amb la gràcia de Déu, el nou ministeri que els ha estat confiat. (V.M.C.)

Compromís de la parròquia de Xerta per eradicar la pobresa

XERTA.— La parròquia de Xerta va organitzar un seguit d'actes per tal d'ajudar l'ONG Pobresa Zero en la seva campanya contra la pobresa. La jornada més destacada va ser el diumenge 30 d'octubre a la plaça Major de Xerta. Per a aquell dia hi havia preparada una botiga solidària, jocs, infantils, el quilòmetre solidari, una xocolatada solidària i un espectacle fi de festa. Tot precedit per una xerrada, *Eradicar la pobresa és possible*, a càrrec de Toni Royo, de la Federació Catalana d'ONG per al Desenvolupament.

El fonament d'aquestes accions que anima la parròquia es troba en els Objectius de Desenvolupament del Mil·lenni, aprovats per l'Assemblea General de les Nacions Unides l'any 2000: eradicar la pobresa extrema i la fam, aconseguir l'ensenyament primari universal, promoure la igualtat entre home i dona, així com l'autonomia de la dona, reduir la mortalitat infantil, millorar la sa-

lut de les mares, lluitar contra la sida, el paludisme i altres malalties, garantir la sostenibilitat del medi ambient i fomentar una associació mundial per al desenvolupament.

Segons l'ONG Pobresa Zero, n'hi ha prou amb 150.000 milions d'euros l'any. Per arribar a aquí, què es demana? Que el govern espanyol i tots els governs facin els esforços necessaris en l'àmbit de la seva política internacional per contribuir al seu compliment, que l'Ajuda Oficial al Desenvolupament es converteixi en una prioritat política en el conjunt dels països rics, que es reformi el sistema de cooperació, que s'avanci en matèria de coordinació de polítiques per aconseguir els objectius i que, segons estableix l'objectiu 8, es fomenti una associació mundial per al desenvolupament, cosa que suposa: eradicar la pobresa i la desigualtat social en totes les seves dimensions, atendre les necessitats especials dels països menys avançats. (V.M.C.)

Tarragona

L'arquebisbe presideix el funeral per les víctimes de l'explosió de gas

■ La catedral va acollir el dol per la mort de la metgessa i els seus tres fills

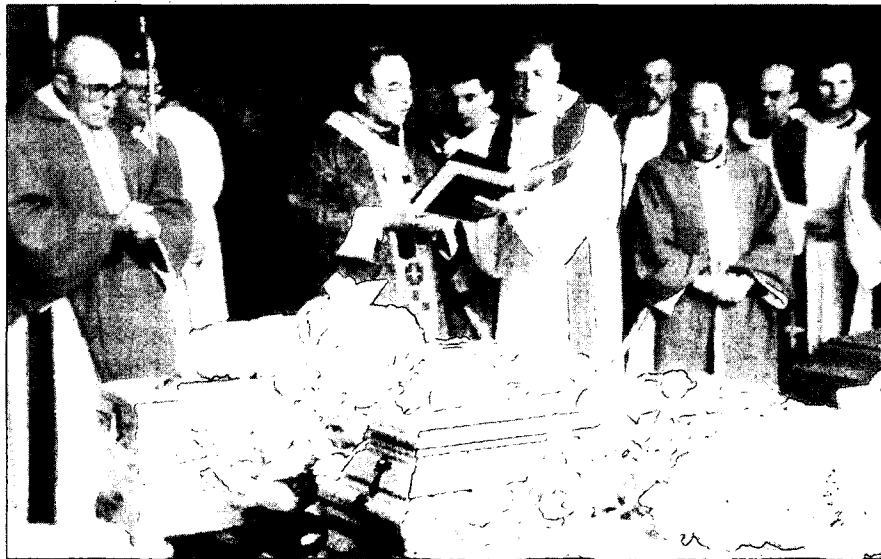
TARRAGONA.— La catedral de Tarragona es va erigir el dissabte 12 de novembre en punt de trobada de tots els qui van voler pregar per les quatre víctimes mortals de l'explosió de gas ocorreguda el dijous dia 10 de novembre a la nit, al seu domicili de la Rambla Nova. Els morts són Olga Acebes, metgessa de 37 anys, i els seus tres fills (David, de 5 anys, Raül, de 3, i Sergi, d'un mes i mig). La cinquena víctima de l'accident va ser Josep Biendicho, enterrat el mateix dia 12 a Vila-seca.

Els fèretres van ser rebuts a la porta de la catedral —plena de gom a gom— per l'arquebisbe de Tarragona, Mons. Jaume Pujol, acompanyat de Mn. Joan Aragonès, capellà de l'Hospital de Santa Tecla, centre on treballava la doctora Acebes, i del degà del Capítol, Mn. Francesc Gallart.

L'arquebisbe Jaume va pronunciar una sentida homilia enmig de les llàgrimes dels familiars de les víctimes, encapçalats per l'espòs i pare dels finats, David Sanz, i la

consternació general de tots els presents. L'arquebisbe va recordar que l'explosió «ha comocionat tota la ciutat» i va afegir que «voldria tenir un bàlsam que suavitzés tant de dolor, i paraules adequades de consol».

El prelat es va preguntar: «Per què te'ls has endut, Senyor?» Per continuar dient que «els

L'arquebisbe va invocar la Mare de Déu del Claustre en el funeral per les víctimes.

cristians tenim en la fe una resposta: la mort no és el final, és el començament d'una nova vida plena al costat de Déu». L'arquebisbe de

van produir un esclat de llàgrimes i d'aplausaments a l'interior de la catedral.

Joan Boronat

LLEIDA

Una advocada defensarà el recurs al decret de la Congregació de Bisbes

LLEIDA.— El 15 de novembre passat el bisbat de Lleida va donar a conèixer el nomenament de l'advocada de la Santa Seu resident a Roma, Martha Wegan, com a defensora del darrer recurs sobre la propietat de les obres del fons del Museu Diocesà reclamades per Aragó.

Amb aquest nomenament Lleida dona compliment a l'escrit del Tribunal Superior de l'Església en matèria de dret administratiu (Signatura Apostòlica), tramès al bisbat de Lleida, en què se li demanava que nomenés un defensor a fi i efecte de continuar amb la tramitació del procediment incoat, amb el recurs presentat davant del Tribunal de la Signatura Apostòlica, respecte del decret de la Congregació pels Bisbes del 8 de setembre del 2005. En aquest decret s'ordenava el retorn de 113 obres del fons d'art del Museu Diocesà de Lleida a diverses parròquies de la diòcesi de Barbastro-Montsó.

El bisbat de Lleida valora positivament aquesta circumstància, que significa un pas important en el procés, previ a l'admissió a tràmit del recurs.

Fons de l'equip jurídic que assessorava el bisbe de Lleida en aquest assumpte han manifestat que tot sembla indicar que el Tribunal de la Signatura Apostòlica, amb independència de la resolució que hagi de prendre en el seu moment, entén que hi ha fonament en els fets i en el dret per allò que es demana en el recurs. (J.C.)

Mons. Pujol obre el cicle «La missió "ad gentes" en la vida de l'Església»

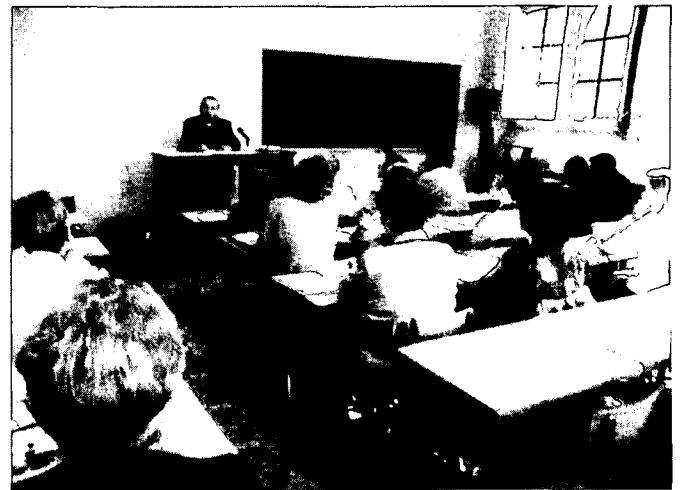
TARRAGONA.— La Delegació diocesana de Missions de l'arquebisbat de Tarragona ha posat en marxa el I Curs d'Animació Missionera 2005-2006, en el cinquè centenari del naixement de sant Francesc Xavier, patró de les missions. Per aquest motiu es du a terme una xerrada mensual sota el títol *La missió «ad gentes» en la vida de l'Església*.

Fins ara s'han fet dues sessions, les corresponents als mesos d'octubre i de novembre, sota la direcció i l'acompanyament càlid i planer de l'arquebisbe de Tarragona, Mons. Jaume Pujol. Ell va desenvolupar el tema *La missió «ad gentes» en la vida de l'Església*, des de la perspectiva de l'Església local, subjecte de la missió *ad gentes*, la corresponsabilitat en la missió i la vocació missionera.

Les properes sessions, corresponents al 3 de desembre i al 4 de febrer (al gener no n'hi ha), versaran sobre el tema *Reptes per a la missió d'avui*: els pobres del món, missió i ecumenisme, el diàleg interreligiós, la inculturació de l'Evangelí, la promoció del desenvolupament o la defensa dels drets humans. Aniran a càrrec de Mn. Miquel Barbarà, vicari general de l'arquebisbat, i

de Mn. Santi Soró, vicari episcopal i delegat diocesà de Pastoral Social.

Mn. Josep Pascual, delegat diocesà de Missions de l'arquebisbat de Tarragona,

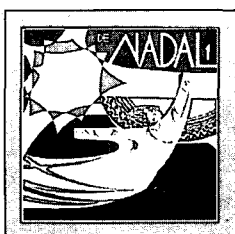

Mons. Pujol, durant la seva xerrada.

recorda que la motivació principal del curs és «prendre consciència, en grup, de la participació que tot cristià ha de tenir en l'obra missionera de l'Església, basada en la paraula de Déu i en la visió de l'Església». Per això va dirigit a tota persona compromesa en l'acció pastoral, motivada per madurar en la fe o amb el desig de viure una experiència missionera. Les xerrades-colloqui es fan tots els primers dissabtes de mes, excepte al gener, a la seu de l'Institut Superior de Ciències Religioses Sant Fructuós, al Seminari de Tarragona. (J.B.)

Cançoner i cassetts i CD d'aquest cançoner.

LES CANÇONS DE NADAL

Claret, Abacus, cases de discos i llibreries.

Lleida

«En la pobresa, els hondurenys viuen i celebren la fe amb esperança»

■ El liturgista Mn. Gerard Soler va viatjar a Hondures per parlar de l'Eucaristia

El canonge i mestre de cerimònies de la catedral de Lleida, consiliari de la Delegació de Litúrgia i rector de Santa Maria de Gardeny, Mn. Gerard Soler, va viatjar a Hondures per tal de participar en una trobada nacional de litúrgia amb motiu de l'Any de l'Eucaristia. En la cloenda d'aquest any eucarístic, Mn. Gerard Soler ens parla de la seva experiència en aquell país hispanoamericà, d'on ha retornat «ben esperançat».

—Com va ser això d'anar a Hondures a parlar de l'Eucaristia?

—El bisbe responsable de Litúrgia de la Conferència Episcopal d'Hondures, Mons. Roberto Camilleri, em va invitar a participar en la Trobada Nacional de Litúrgia d'Hondures que, amb ocasió de l'Any de l'Eucaristia, es va celebrar del 8 a l'11 d'agost. També em van demanar altres tasques que jo vaig fer amb molt de goig: un curs sobre la missa als grups de Litúrgia de les parròquies de la perifèria de Tegucigalpa i un altre per a les aspirants novícies de diferents congregacions religioses així com al Seminari de Tegucigalpa, on hi ha els seminaristes de tot Hondures. Van aturar les classes i durant tres dies vaig donar un curs sobre l'Eucaristia als seminaristes, als superiors i a alguns professors. També vaig donar un altre curs en una parròquia de fora de la ciutat de Tegucigalpa, on va venir gent de tota la comarca.

Pel que fa a la Trobada Nacional de Litúrgia d'Hondures, cal dir que hi van assistir més de 300 persones de totes les diòcesis d'Hondures. El lloc era molt bonic: la casa d'espiritualitat Las Tres Rosas, a la vall de los Angeles. El cardenal Óscar Andrés Rodríguez Maradiaga va fer la lliçó inaugural; l'arquebisbe de Cali i responsable del Departament de Litúrgia del CELAM, Juan Francisco Zarasti, va fer dues ponències i jo en vaig fer quatre

més: *La missa, acció de Crist i de tot el poble de Déu; Litúrgia de la Paraula; Litúrgia de l'Eucaristia, i Paraula, música i cant, gestos i postures, signes i símbols.*

—Quina impressió va tenir d'aquell país hispanoamericà?

—Moltes i molt bones. En primer lloc l'acollida del cardenal, humil i senzill. En segon lloc el P. Humberto Reyes, responsable de Litúrgia de l'arxidiòcesi de Tegucigalpa i membre de la Comissió Episcopal d'Hondures, em va preparar totes les activitats molt bé i va fer que els dissabtes i diumenges celebrés la missa en llocs diferents. Així vaig compartir la vida i la fe de diverses comunitats. També al Seminari de Tegucigalpa, on residia, en van tractar com si fos de la família. La gent escoltava i preguntava molt, però amb molta humilitat; no amb orgull ni prepotència, sinó amb moltes ganes de fer les coses bé, volien aprendre. Una pregunta que moltes vegades em feien i que em va quedar molt gravada: «Padre, ¿esto es correcto?»

Tinc encara el cor encogit de veure tanta pobresa. Però al mateix temps vaig veure com les parròquies i les congregacions religioses donen menjar a molts nens que passarien fam sense l'ajuda de l'Església. He vingut amb més amor a l'Església que, de veritat i sense paraules buides, ajuda els més pobres. He vist nois

El cardenal Rodríguez Maradiaga, amb Mn. Gerard Soler i els organitzadors de la Trobada Nacional de Litúrgia d'Hondures.

i noies de les nostres terres, de diferents llocs d'Espanya, que dediquen un mes o dos de vacances per anar allà a ajudar. També metges o altres professionals que passen un temps llarg de les seves vacances ajudant els més pobres d'Hondures. He vist comunitats ben vives, amb molta participació, tant a les celebracions litúrgiques com en el funcionament de les parròquies. He vist un ressorgiment de vocacions sacerdotals. Al Seminari de Tegucigalpa hi ha 146 seminaristes.

—Què els va dir sobre l'Eucaristia?

—Amb tota la senzillesa, l'alegria i la il·lusió possibles, els vaig explicar l'ordenació general del *Missal romà*, el que diu l'Església avui sobre la celebració de l'Eucaristia. Perquè com ens va dir Joan Pau II, «la litúrgia mai no és propietat privada de ningú, ni del celebrant ni de la

comunitat en què se celebren els misteris».

—Quines lliçons poden donar els cristians hondurenys als de casa nostra?

—L'alegria, el fet d'estar contents, la celebració joiosa i festiva, la participació. Enmig de la pobresa, els hondurenys viuen i celebren la fe amb alegria i esperança. També el fet de saber compartir, de ser més generosos en l'ajuda a l'Església. Vaig veure temples i locals parroquials nous que es van construir. Nosaltres podem ser molt més rics en diners, però no sabem compartir tant com ells. Comparteixen de la seva pobresa, perquè les parròquies i l'Església viuen dels fidels i de l'ajuda de molts cristians d'Amèrica i d'Europa.

Jordi Curcó

L'UdL acull la inauguració de curs de l'Irel

LLEIDA.— El 20 d'octubre, la sala d'actes de la Universitat de Lleida (UdL), plena de gom a gom, va acollir l'acte acadèmic d'inici de curs de l'Institut Superior de Ciències Religioses de Lleida (Irel) i alhora l'inici del cicle de conferències d'enguany sota el títol genèric de *Malestar i esperances en el nostre temps*, que acabarà el 6 d'abril del 2006.

La presidència de l'acte la formaven el bisbe de Lleida, Mons. Francesc Xavier Ciuraneta, acompanyat pel rector de l'UdL, el Dr. Joan Viñas; l'alcalde de la ciutat, Àngel Ros; el president de la Diputació, Isidre Gavin, i el director de l'Irel, el teòleg Mn. Ramon Prat. L'acte el va obrir el director de l'Institut Superior de Ciències Religioses de Lleida constatant el procés de 15 anys d'evolució del centre: «Entrem ja a la joventut, amb una continuïtat d'acció i de formació.» Mn. Prat va agrair al bisbe de la diòcesi el suport personal que sempre ha donat a l'Irel.

Tot seguit va passar a presentar el filòsof i teòleg Francesc Torralba, professor de la Universitat Ramon Llull, al qual va definir com un home «obert al futur i amb molt de seny». Torralba va iniciar la lliçó magistral amb el títol *Cap a on anem?*, una pregunta la resposta de la qual només la sap Déu, va dir el conferenciant: «Nosaltres

El bisbe Ciuraneta i les autoritats presents van lliurar les beques i les orles.

ens hem de preguntar cap a on hauríem d'anar, ja que tenim possibilitats de forjar-nos el propi futur.» El filòsof, afirmant que només Déu sap com serà el cristianisme

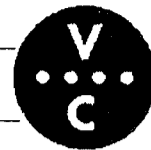
en els propers decennis, es va avançar a donar uns apunts sobre com hauria de ser l'Església en aquest futur immediat: «Fidel a la paraula de Déu, sobria ens les formes, oberta i dialogant i amb un rostre laical.»

Francesc Torralba va centrar tot seguit la seva lliçó en la figura del laic i en els reptes que aquest té i tindrà en l'Església i en el món, ja que en paraules seves l'Església tindrà un rostre laical i el laic aprofundirà la seva presència i el seu paper dins de l'Església del futur.

Va definir el laic com una manera de viure la vocació cristiana, vivint en consciència la fe en el món: «La nova consciència laical és la d'un cristià que ha arribat a la seva majoria d'edat. El laic és també Església de ple dret i el seu lloc originari és el món, on viu i actua i fa expressiva la fe. La seva missió és el món, on s'encarna per transformar-lo a la llum de l'Evangelí.» Va enumerar els trets del laic del futur: integritat, escolta, espiritualitat i responsabilitat, i va concloure dient que el futur del cristianisme ha d'estar centrat en Jesucrist: «Amb cap altre poder que la seva fe i cap altra força que l'amor.»

A continuació, va tenir lloc l'acte protocol·lari de lliurament dels diplomes, orles, i beques als agents de pastoral, diplomats i llicenciats. Aquests darrers són: Josep Camps, Dolors Nicolau i Gemma Solé. (J.C.)

Vida Creixent

El consiliari diu...

Espiritualitat

Els membres de Vida Creixent hem de tenir una disponibilitat d'esperit per aplicar-la als altres. Hem de procurar deixar-nos guiar i ser dominats per l'Esperit.

Hem de ser persones íntegres i lliurades a Jesucrist i a l'Església i, al mateix temps, lliurades als altres germans per mitjà de Jesucrist.

Per tant, hem de cercar Jesús i l'hem de trobar. Per això aquesta trobada s'ha de fonamentar en la fe i l'esperança. I això s'obté quan el veiem en els altres i servim de veritat als germans.

És convenient renovar cada dia aquesta fe i esperança i que això ens porti a estimar els nostres semblants i que aquest encontre ens porti a Jesús.

Tot això ens porta a confiar de veritat en Déu. Però, com ens diu el tema, també és veritat «que Déu confia i creu en nosaltres».

Per què tenim tantes pors i desconfiances davant d'aquest Déu que estima i dona esperança? La nostra falta de confiança en Jesús ve del fet que creiem que tot depèn de nosaltres quan fem les coses i això engendra desil·lusió.

És convenient augmentar la fe i l'esperança per projectar aquest lliurament als altres. Cal que ens dediquem als altres i al pròxim.

Ens manca temps per dedicar-lo a la pregària. L'Esperit Sant ens donarà forces per viure la vida cristiana. La nostra excusa és no tenir temps. Cal

L'Esperit Sant ens dona forces per viure la vida cristiana.

descobrir la presència del Senyor i cercar el temps per poder estar amb Ell.

De vegades, ens deixem portar per l'apatia. I ens adonem de la mancança de l'espiritualitat que voldríem tenir i ens trobem deslligats del Senyor pel treball intens del nostre entorn.

Tenim ànsia de solucionar aquesta manca de temps, però no ens sentim capaços de trobar temps per la pregària.

A més de dedicar temps a la pregària, també hem de fer l'esforç de treballar pel Regne i col·laborar amb els germans. Hem de saber donar esperança als altres i hem de presentar un Déu just, ple de bondat i de misericòrdia.

Hem de ser prou senzills i humils per descobrir la compassió i la benignitat del Senyor i treure del nostre cor els traumes i els escrúpols per les coses mal fetes. El Senyor és omnipotent perquè és bo i ens estima.

Penseu en la paràbola del fariseu i publicà. El publicà baixa del temple «justificat, salvat, acceptat per la mirada justa i comprensiva de Déu». De diferent manera que el fariseu amb el full impecable de serveis.

La nostra esperança ens ha de fer cada vegada més promptes a infondre als altres l'amor de Déu i, a la vegada, preocupar-nos de cada membre dels nostres grups perquè visquin d'aquesta espiritualitat.

Sempre hem de donar. I què hem de donar? Una paraula d'estimació i d'acolliment. Un somriure i una salutació. Un consol i una pregària. I finalment hem de donar esperança.

No perdem aquesta esperança i que cada vegada sigui més extraordinària.

Jaume Serrano i Vidal

Consiliari diocesà de Barcelona i interdiocesà de Catalunya, Andorra i Balears

BISBAT DE VIC

L'aventura continua

Ara fa deu anys, uns grups de Vida Creixent a la comarca d'Osona iniciàvem una aventura de la qual no teníem gaire clar el resultat. Però, l'entusiasme dels fundadors no va ser desestimat. Tanmateix, Vida Creixent es va fer lloc a la nostra comarca i ho celebrem. Cada any hem renovat la il·lusió per continuar el camí. I, aquí som, amb esperança continuem l'aventura que, a voltes, ens ha sorprès més d'una vegada.

És agradable la sorpresa, quan es descobren persones que s'interessen pel moviment i, a la vegada, s'integren en algun grup ja existent, o se'n forma un de totalment nou. I així, continuem endavant amb esperança.

Amb nous ànims iniciàvem la trobada dels grups, malauradament, però, un sentiment de dol ens acompanyava per una recent i trista notícia que tot just s'havia produït la tarda anterior. La partença inesperada a la casa del Pare de Mn. Ramon Vilardell, consiliari diocesà de Vida Creixent a la Seu d'Urgell. «Alguns de nosaltres, només feia dues setmanes que ens havíem trobat amb ell, i ja no ens veurem més, fins qui sap quan!», manifestava la coordinadora diocesana, abans de donar pas a la inauguració de la trobada. «Ens dolia i ens dol encara. Ens fem solidaris amb els companys de la Seu pel seu dolor. Sabem com l'estimaven i com el troben a faltar. Preguem per tots ells, perquè no es desanimin, i també recordem Mn. Vilardell en la pregària de l'Eucaristia. Mn. Vilardell, gràcies per encoratjar-nos tal com feies a les trobades de coordinadors, gràcies per la teva simpatia i amistat. Gràcies per la teva bondat. Malgrat les llàgrimes que acompanyen el dol, volem creure que has estat ben acollit a la casa del Pare. Tu, ara ja, ens mires des del cel, com continuem la nostra aventura i les iniciatives que hem programat per al nou curs.»

Així, doncs, amb motiu del desè aniversari, el 29 de setembre passat, vam inaugurar el curs 2005-2006, a la sala d'actes del Seminari de Vic, amb la presentació del nou temari: *L'esperança, una manera de viure*.

Unes paraules de salutació i benvinguda per part de la coordinadora d'Osona, Maria Miró, van donar pas a Mn. Joan Torra i Bitlloch, que ens va complaure i delectar amb la seva exposició sobre l'esperança cristiana. Va ser un gran goig per a tots nosaltres començar el curs amb una lliçó inaugural com aquesta. Per acabar d'amenitzar la tarda, ens esperava un petit berenar per a unes cent persones.

Seguint amb la tendència a la formació, un grup de nous animadors d'Osona i del Bages, acompanyats d'animadors més veterans, «s'embarcaven junts» en les jornades de formació de Vida Creixent, el 25 i 26 d'octubre passat. El curset, dirigit per l'equip de formadors de Vida Creixent de Barcelona, es va dur a terme a Manresa, a la Cova de Sant Ignasi. Els participants en van sortir ben convençuts per la tasca que han de desenvolupar com a animadors de grup.

Volem expressar el nostre agraïment profund des d'aquí, a tots els companys de Vida Creixent i animadors que ens han ajudat i han fet possible el funcionament del moviment a Osona durant aquests deu anys. Com també, la bona disposició i la constància a les reunions de tots els membres dels grups i, molt especialment, al consiliari diocesà, Mn. Ramon Carbonell; agraïm el guiatge espiritual a les reunions i l'orientació de caire funcional durant tot aquest temps. Gràcies a tots i a reveure.

Montserrat Font

Coordinadora diocesana

Renovació de càrrecs

Sergi Òliba, a l'esquerra, i Antoni Bosch, a la dreta, en un moment de l'acte.

El 22 d'octubre passat, ens vam trobar per celebrar la XXII Assemblea Estatutària de Vida Creixent. Com cada any, ens vam aplegar prop d'un centenar de persones i el nostre consiliari ens va donar la benvinguda amb una pregària.

L'Antoni Bosch va presidir la que seria la seva darrera assemblea com a coordinador de la diòcesi de Barcelona. Amb aquell punt d'emoció que tots tenim quan hem de dir adéu, l'Antoni ens va dir que, des d'ara, serà coordinador interdiocesà de Catalunya i va passar el testimoni a en Sergi Òliba, fins ara vicecoordinador i conegut per la seva dedicació al moviment des de fa sis anys, com a nou coordinador. En Sergi ens va llegir unes ratlles molt sentides, on abocava tota la seva il·lusió i les idees per treballar més i millor. Va ser molt engrescador!

El P. Francesc Roma ens va oferir una xerrada profunda i entranyable alhora. Parlant de l'esperança va obrir noves perspectives en les nostres vides. Hi va injectar una bona dosi d'amor, un polsim d'humor i un punt de tolerància. Tot plegat una bona estona i un bon motiu de reflexió. Després vam celebrar l'eucaristia i, amb l'esperit ben ple, vam tornar cap a casa. (V.C.)

Agenda

DESEMBRE

Dijous 1: reunió d'animadors. A les 17.00 h, a Rivadeneyra, 6, 3a. Aula 1. Tema IV, *El goig de la conversió és font d'esperança*.

Dijous 15: reunió d'animadors (castellà). A les 17.00 h, a Rivadeneyra, 6, 3a. Aula 6. Tema IV, *El gozo de la conversión es fuente de esperanza*.

«Camina amb bon peu. Preveu complicacions»

■ S'ha posat en marxa una nova campanya amb motiu del Dia Mundial de la Diabetis, celebrat el 14 de novembre

Una nova campanya de conscienciació sobre les complicacions podològiques derivades de la diabetis (peu diabètic) i un manifest de les principals associacions de pacients que demanen la inclusió del servei de podolo-

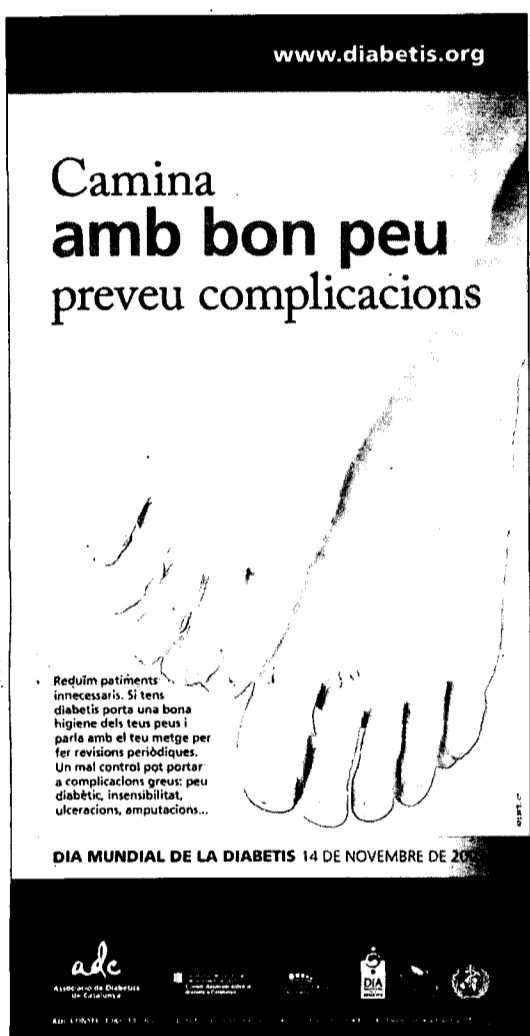
gia dins de les prestacions de la Seguretat Social, són dos dels múltiples actes, arreu de Catalunya, posats en marxa amb motiu de la celebració del Dia Mundial de la Diabetis.

La diabetis és una malaltia crònica del metabolisme de freqüència elevada entre la població. L'any 2003 es va estimar que globalment 194 milions de persones arreu del món presentaven la malaltia. Es preveu arribar als 333 milions el 2025 com a conseqüència de l'esperança de vida més llarga, l'estil de vida sedentari i el canvi dels patrons alimentaris.

Una de les conseqüències més habituals que pot provocar la diabetis són les lesions i els problemes dermatològics als peus provocats per la deshidratació de la pell, la mala circulació, la dificultat per cicatritzar-les ferides i la manca de sensibilitat que causa aquesta malaltia. Les ferides o úlceres als peus es poden complicar i en un 13% dels casos provoquen l'aparició de l'anomenat «peu diabètic». El peu diabètic pot arribar a ser molt perillós: un 20% dels afectats per aquesta complicació acaben patint una amputació a les extremitats inferiors. Per aquest motiu, enguany la Federació Internacional de la Diabetis (IDF) va decidir dedicar el Dia Mundial de la Diabetis 2005, el 14 de novembre, al peu diabètic.

A Catalunya, l'Associació de Diabètics de Catalunya, l'Associació Catalana de Diabètics, el Col·legi Oficial de Podòlegs de Catalunya i el consell Assessor sobre la diabetis a Catalunya de la Generalitat, van posar en marxa, tot coincidint amb el Dia Mundial de la Diabetis, una campanya divulgativa conjunta sobre la cura dels peus i la prevenció del peu diabètic.

D'altra banda, les més de 150 associacions de diabètics d'arreu de l'Estat espanyol han redactat un manifest per demanar que la Seguretat Social inclogui el servei

Material de sensibilització de la campanya per al Dia Mundial de la Diabetis.

de podologia entre les seves prestacions per prevenir complicacions com el peu diabètic. Aquest document ja ha estat presentat als responsables del Ministeri de Sanitat i Consum amb l'objectiu d'aconseguir una prevenció i tractament més gran del peu diabètic, per millorar la qualitat de vida dels afectats i reduir el nombre d'amputacions per aquesta causa. Una de les principals reivindicacions és aconseguir la

consulta podològica als centres d'atenció primària per poder fer les revisions preventives adequadament.

El peu diabètic

De totes les amputacions d'extremitats inferiors, aproximadament la meitat estan relacionades amb la diabetis, s'afirma des de l'Associació de Diabètics de Catalunya. L'amputació de les extremitats inferiors ve precedida normalment per una úlcera en el peu en les persones amb diabetis. Cal tractar precoçment aquestes lesions abans que evolucionin cap a fases irreversibles. Els factors més importants relacionats amb el desenvolupament d'aquestes úlceres són: neuropatia perifèrica, deformitats del peu, trauma lleuger del peu i malaltia vascular perifèrica. L'espectre de lesions del peu varia en les diferents parts del món com a conseqüència de les diferents condicions socioeconòmiques, els estàndards de cura dels peus i la qualitat del calçat.

El peu diabètic representa un problema econòmic important, especialment si les amputacions impliquen una hospitalització prolongada, rehabilitació i un augment de la necessitat d'atenció a casa i de serveis socials. Aproximadament el 3-4% de tots els diabètics tenen problemes als peus i fan servir el 12-15% dels recursos sanitaris destinats a la diabetis. A Catalunya l'any 2003, de les 5.975 altes hospitalàries relacionades amb la diabetis, 1.355 van ser per causa d'amputacions.

El cost directe d'una amputació associada al peu diabètic és elevat, a banda d'aquest cost, hi ha costos indirectes com a conseqüència de la pèrdua de productivitat que s'han de considerar, a més del cost emocional i alhora, social.

Les complicacions dels peus, tot i que poden ser potencialment greus i costoses, són, alhora molt susceptibles de ser previngudes. Cal una estratègia d'atenció que

combini diagnòstic precoç de la neuropatia i detecció del peu en risc per evitar l'aparició d'úlceres; tractament multidisciplinari de les úlceres; organització adequada; professionals sanitaris propers i educació i conscienciació dels pacients i dels professionals sanitaris. És possible reduir les amputacions entre el 49% i el 85%. L'educació diabetològica en l'atenció al peu diabètic, deixar de fumar i la revisió periòdica en les persones amb diabetis amb risc elevat de lesions als peus, comporta una reducció de l'aparició de lesions i de la necessitat de fer amputacions.

De totes les complicacions a llarg termini que pot provocar la diabetis, els problemes de peu i els seus factors de risc són els més fàcils de descobrir sense necessitat d'equipaments cars.

L'Associació de Diabètics de Catalunya

L'ADC, Associació de Diabètics de Catalunya, és una entitat que aplega tant diabètics com tutors de nens diabètics, familiars i col·laboradors sensibilitzats per algun motiu amb els problemes que es deriven d'aquesta malaltia. La principal finalitat és l'ajuda i la defensa del diabètic. Contribueix a impulsar la recerca, fomentar la qualitat de l'assistència pública i promoure la sensibilització a la resta de la societat pel que fa a la problemàtica que afecta el diabètic i el seu entorn.

Va ser creada l'any 1992 a partir de la fusió de nou associacions de diabètics d'arreu de Catalunya. Actualment, l'ADC està formada per 26 delegacions. Cadascuna du a terme tota una sèrie d'activitats en la seva zona, d'acord amb els socis que la integren i les seves necessitats i disponibilitats.

Consuelo Chaves

adc
ASSOCIACIÓ DE
DIABÈTICS DE CATALUNYA
CONSELL DIRECTIU
C/ BALMES, 47
ENTL. 2A
08007 BARCELONA
TEL. 934 513 676
FAX 934546 616
www.diabetis.org

Generalitat de Catalunya
Departament
de Benestar i Família

xarxanet.org
XARXA ASSOCIATIVA I DE VOLUNTARIAT DE CATALUNYA

Espai obert i compartit

Treball en xarxa, punt de trobada

Gran porta d'entrada als àmbits associatius

Informació, coneixements, reflexió...

Persones i entitats

Per a més informació

0126 atenció ciutadana

www.voluntariat.org

societat

Clamor social contra la reforma educativa

■ Els participants en la manifestació del 12 de novembre a Madrid exigeixen la retirada de la LOE i reclamen llibertat d'ensenyament

MADRID.— La manifestació contra el projecte de Llei Orgànica d'Educació (LOE), promogut pel govern de José Luis Rodríguez Zapatero, va reunir el dissabte 12 de novembre centenars de milers de persones al centre de Madrid. Els convocants —sota el lema «Per una educació en llibertat. LOE no»— van demanar d'aturar aquesta llei i de poder consensuar un pacte educatiu. L'episcopat va donar suport a la marxa, a la qual van assistir sis bisbes.

La manifestació va ser convocada i organitzada per la Confederació Catòlica de Pares d'Alumnes (Concapa), el Fòrum Espanyol de la Família, l'Associació Nacional de Centres d'Educació Especial, la Confederació de Pares i Mares d'Alumnes, la Confederació Espanyola de Centres d'Ensenyament, la Confederació d'Estudiants, la Coalició Democràtica d'Estudiants i el sindicat de professors USO, entre d'altres entitats. «Segons els organitzadors, van participar en la trobada uns dos milions de persones; la Comunitat de Madrid va calcular que eren 1.524.000 persones i la Delegació del Govern, 407.000», informa l'agència de notícies Zenit.

Alguns bisbes espanyols van tornar a sortir al carrer el 12 de novembre passat, per segona vegada en els trenta anys de democràcia i amb només cinc mesos de diferència entre totes dues manifestacions. El 18 de juny, el Fòrum de la Família

convocava una marxa contra els matrimonis homosexuals a la qual es van sumar vint prelats. En aquesta ocasió van participar-ne sis.

«L'episcopat havia afirmat públicament el suport a totes les maneres legítimes de protestar contra el projecte governamental», assegura Zenit. A la manifestació contra la reforma educativa promoguda per l'Executiu socialista van assistir Mons. Francisco Javier Martínez, arquebisbe de Granada; Mons. Jesús Sanz, bisbe de Jaca; Mons. Juan Antonio Reig, bisbe de Múrcia; Mons. Fidel Herráez, bisbe auxiliar de Madrid; Mons. Carmelo Borobia, bisbe auxiliar de Toledo, i Mons. Esteban Escudero, bisbe auxiliar de València. Molts participants de la marxa portaven adhesius i petites pancartes en què es llegia: «Bisbes, sigueu valents, no esteu sols.»

Una pancarta gegantina va acompanyar els manifestants.

alumnes perquè, quan hi hagi més demanda que places, una comissió vetlli perquè es compleixin els criteris establerts a l'hora d'escolaritzar els infants. Una pancarta gegantina, en què es llegia «L'educació també importa» —que prenia el relleu del lema «La família sí que importa» que va presidir la manifestació contra la llei del matrimoni homosexual—, va acompanyar els centenars de milers de persones que exigien la retirada de la LOE i reclamen llibertat d'ensenyament.

Els participants van recórrer pacíficament, durant les dues hores que va durar la protesta, els 800 metres que hi ha entre la madrilenya plaça de Neptuno i la Puerta de Alcalá. El manifest *Per una educació de qualitat en llibertat*, llegit per la dominicana Mariasela Álvarez, exmissa Mundo, assegura que la reforma educativa que promou el govern socialista «desconex els drets i les llibertats que en matèria educativa reconeix la nostra Constitució».

«L'educació també importa»

Els manifestants consideren que la LOE, actualment en tràmit parlamentari, ataca la llibertat d'elecció de centre escolar. Això és perquè la futura norma estableix controls en l'admissió dels

El president de la Concapa, Luis Carbonel, va demanar en acabar la manifestació la paralizació «immediata» de la LOE. En les últimes setmanes es porta a terme un intens debat sobre la reforma educativa al Senat entre el Govern i la resta de partits polítics per tal de poder assolir un acord. (C.C.)

Per una educació de qualitat en llibertat

Davant del debat generat per la tramitació parlamentària del projecte de Llei Orgànica d'Educació, els convocants de la marxa van consensuar un manifest que s'estructura en set punts. Són els següents:

1. El Govern ha incomplert la promesa d'elaborar una reforma educativa amb l'acord de tota la comunitat educativa.
2. Amb aquesta Llei, la qualitat de l'ensenyament espanyol continuarà minvant. La LOE no resoldrà l'elevat fracàs escolar ni contribuirà a millorar el deficient nivell de coneixements dels alumnes, posat de manifest en successius estudis i informes europeus.
3. La LOE ens remet al model educatiu implantat amb la LOGSE, els calamitosos resultats de la qual avui ningú no discuteix.
4. La reforma desconex els drets i les llibertats que en matèria educativa reconeix la nostra Constitució; el dret dels pares a decidir sobre la mena d'educació que volen per als seus fills; el dret a la gratuïtat en els nivells bàsics i obligatoris; el dret dels pares a escollir centre sense distinció; el dret dels centres de promoció privada a rebre fons públics; el dret a crear i dirigir centres educatius i, finalment, el dret a definir el caràcter o ideari dels centres.
5. Afirmem que l'educació és responsabilitat i dret dels pares, i que l'Estat només hi té una funció subsidiària. Els poders públics no tenen el dret d'educar els ciutadans, sinó que han d'assegurar la llibertat dels pares per decidir la mena d'ensenyament que volen, sense més límits que els constitucionals.
6. La LOE no inclou mesures que prestigii el treball dels docents, veritables artífexs de qualsevol tipus de reforma. Amb la LOE a la mà és difícil que millori l'ambient dels centres educatius, ja que no s'hi inclouen accions per millorar l'autoritat dels professors. Una vegada més, els docents dels centres concertats són els grans oblidats de la LOE, sense que es concretin mesures que avancin en la millora de la seva situació laboral.
7. Segons aquesta Llei, l'ensenyament de la Religió quedarà marginada. També empitjora la situació laboral dels professors que imparteixen aquesta assignatura. Per tot plegat, demanem la retirada del projecte de Llei Orgànica de l'Educació (LOE) i sol·licitem als poders públics, als grups socials i a tots els ciutadans el seu suport a aquesta pretensió.

La bona notícia...

Centre d'acollida per a immigrants

El 3 de novembre passat va obrir les portes a Madrid un centre d'acollida per a immigrants anomenat «El pont d'esperança». Neix gràcies a la iniciativa de sis congregacions religioses femenines que han unit esforç i carisma per donar resposta a les necessitats d'aquest col·lectiu. Aquestes congregacions són: les religioses de l'Assumpció, les Apostòliques, les del Cor de Jesús, les germanes de Nostra Senyora de la Compassió, les de la Sagrada Família de Burdeos i les franciscanes de la Mare del Diví Pastor.

Treballen ja al barri de Tetuán en petites comunitats, de quatre o cinc religioses cadascuna, per conèixer les necessitats i problemes que van sorgint. Cada congregació manté el propi carisma, però el comparteix amb les altres quan és en benefici dels acollits. A més, sufraguen les despeses econòmiques derivades de la compra del local. En «El pont d'esperança» hi col·laboren també dotze voluntaris.

Les iniciatives més urgents a favor dels immigrants són el suport escolar per als seus fills, classes d'idioma, borses de treball, assessoria jurídica i diversos ajuts per integrar-se a la seva nova situació. Les monges no oblidem l'atenció pastoral, ja que entre els immigrants hi ha persones molt religioses, com ara els llatinoamericans.

Cada vegada sorgeixen més aquestes experiències de treball intercongregacional. A Catalunya, la Unió de Religiosos de Catalunya (URC) patrocina obres similars als barris més marginats de les ciutats. Aquest «fer camí junts» és un signe de comunió i alguns experts en teologia hi veuen un senyal d'identitat evangèlica per al futur de la vida consagrada.

Francesc Gamissans

La veu del metge

Cuidant el cuidador (1)

El canvi sanitari

Durant els darrers anys i sobretot en països occidentals, la millora de les condicions higièniques, la salubritat pública i les tècniques i procediments mèdics han provocat, entre altres aspectes, un canvi en la piràmide de la població i la supervivència més gran de persones que, per malaltia o accident, fa una generació ja haurien mort. Així és com la proporció de gent gran de 60 i 70 anys és la més alta de la història, mentre que persones més joves i nens s'han salvat de les lesions causades per accidents o malalties greus. Però no tot és tan senzill. Molts ancians perden progressivament facultats físiques i psíquiques i molts altres lesionats joves també poden necessitar ajuda permanent per a les activitats bàsiques de la seva cura personal.

El canvi sociològic

D'altra banda, també ha tingut lloc un canvi sociològic en l'àmbit individual i familiar. Una igualació de rols de gènere més gran, la incorporació de la dona a la feina fora del domicili, la reducció del nombre de familiars adults a cada domicili i la reducció de la natalitat ha creat famílies de mida mínima, on tots els membres estan compromesos econòmicament en un horari laboral o educacional.

El concepte tradicional de la família com a «cèl·lula de la societat» s'ha transformat en una societat d'individus, la qual ha guanyat protagonisme en detriment del col·lectiu familiar, que ha anat perdent permanència, identitat i ajudes. La confluència de tots dos fenòmens ha creat una situació crítica per a les persones dependents pel fet de no haver-hi ja un grup familiar ampli i estable que els pugui donar suport i sostenir de forma solidària i grupal.

El sistema sanitari —en el seu rol de cuidador— ha crescut i millorat pel que fa al tractament d'episodis aguts de curta durada en institucions sanitàries, tot i que sigui utilitzant una gran quantitat de recursos, sense que hagi crescut en la mateixa mesura la cura institucional de persones dependents cròniques.

Persones dependents són ateses de forma permanent per un únic familiar cuidador.

La persona dependent, el seu cuidador i la família

D'aquesta manera, sorgeix la situació de persones dependents que són ateses de forma permanent per un únic familiar cuidador. Aquesta situació d'entrega aïllada i contínua pot crear una sèrie de complicacions secundàries que s'anomenen «síndrome del cuidador».

Els quadres mèdics més freqüents que generen individus dependents d'un cuidador familiar són tots els tipus de demència i invalidesa de l'ancià, els lesionats traumatològics, els afectats per la malaltia de Parkinson, les malalties neurovasculars i els nens amb malalties cròniques que abans eren mortals.

A cada família acostuma a haver-hi un cuidador principal que respon a les circumstàncies de cada família, sense que s'hi hagi arribat per un acord explícit entre els seus membres.

Avui dia, el perfil característic del cuidador acostuma a ser el d'una dona amb una edat mitjana de 52 anys, normalment filla de la persona malalta, que comparteix en un percentatge molt elevat el domicili amb la persona a qui cuida. En el cas dels joves, són les dones les que es desviuen en la cura dels fills dependents per malaltia o accident.

Síndrome del cuidador

Ser cuidador implica, a més, una dedicació important de temps i energia. Implica tasques que poden no ser còmodes i agradables; és una situació en què es dona més del que es rep i sol ser una activitat

que no s'ha previst i per a la qual no s'està prèviament preparat. La frustració, la depressió, l'ansietat, l'estrès i els sentiments de culpa són algunes de les seqüeles de ser cuidador. Gradualment, aquestes alteracions emocionals es manifesten en alteracions de conducta, del caràcter i en diferents perturbacions psicosomàtiques (angoixa, al·lèrgies, afeccions de la pell, cefalees, lumbàlgies, trastorns gàstrics i intestinals). Molts d'aquests símptomes són comuns als diferents cuidadors, i constitueix una veritable síndrome que afecta aquests familiars i que s'anomena la «síndrome del cuidador». En els casos en què els símptomes del cuidador no siguin atesos, i sorgeixi a més la percepció de «víctima» del cansament i de la impotència, aquest pot evolucionar cap a la «síndrome del cuidador cremat».

Els problemes de salut que pateixen els cuidadors molts cops s'agregen com a conseqüència d'una manca de cura en la pròpia atenció personal. La cura de la persona afectada pot absorbir de tal manera l'atenció del cuidador que ell mateix oblida atendre's les possibles malalties que pateix.

Dr. Ferran L. Tognetta

(22324fia@comb.es)

Membre del Consell Consultiu de l'Acadèmia de Ciències Mèdiques de Catalunya i Balears

Residència Nostra Senyora de Fàtima al Tibidabo

- ✓ Instal·lacions amb espais enjardinats i de bosc molt amplis.
- ✓ Habitacions individuals amb bany i instal·lació per a TV i telèfon.
- ✓ Ampli menjador amb vistes panoràmiques.
- ✓ Capella, gimnàs, etc.

Equip humà de professionals: metge, assistent tècnic sanitari, assistent social, gabinet psicològic, podòleg, fisioterapeuta, perruqueria, personal assistencial i auxiliar.

Últims avenços informàtics, en el control postural i la localització de persones.

Disposem d'un nombre de places benèfiques per ajudar persones amb pocs recursos econòmics.

La qualitat de vida de les persones grans és la nostra prioritat

FUNDACIÓ B. NOSTRA SENYORA DE FÀTIMA
Carretera de Vallvidrera a Tibidabo, 102-104
08035 Barcelona
Tel. 934 343 630 - 609 101 344
Fax 934 343 650
e-mail: fundfatima@terra.es
web: www.fundacionntrasrafatima.org

Simposi internacional sobre l'educació i la família

BARCELONA.— L'Institut d'Estudis Superiors de la Família (IESF) de la Universitat Internacional de Catalunya (UIC) va organitzar el 12 de novembre passat, a l'aula magna, un simposi internacional sobre la família, que va comptar amb el patrocini de la Fundació Joaquim Molins Figueras. L'objectiu del simposi era fer una aproximació a les relacions entre l'educació, la família i el gènere. En

concret, es van analitzar les diferències de gènere en l'educació amb la finalitat d'assolir la igualtat entre homes i dones. Així mateix, es va analitzar el paper de la família en el context educatiu i l'estreta vinculació entre gènere i família. El simposi va comptar amb la participació de ponents de renom internacional que van aportar el seu punt de vista sobre el tema. (C.C.)

cultura

Il Jornada d'estudi sobre el tema «Significat d'Europa i tradició del Cister»

■ Romano Prodi va parlar a Poblet del «lent camí de la institucionalització europea»

POBLET.— Recentment va tenir lloc la segona de les Jornades d'estudi sobre el tema «Significat d'Europa i tradició del Cister», organitzades per la Fundació Poblet, corresponent al curs 2004-2005. En aquesta ocasió el convidat per dirigir la ponència va ser el professor Romano Prodi, expresident de la Comissió Europea i candidat per la coalició de centreesquerra al càrrec de primer ministre d'Itàlia.

La jornada va ser inaugurada pel P. Josep Alegre, abat del monestir de Poblet, i va comptar amb l'assistència del president de la Generalitat, Pasqual Maragall. En la seva intervenció, l'abat de Poblet va assenyalar que Europa demana compartir i més solidaritat, «i és aquí on han d'incidir les arrels cristianes del continent». Posteriorment es va referir a Romano Prodi, del qual va dir que «és un creient convençut, que coneix la vida monàstica al servei d'Europa».

Per la seva banda, el president de la Generalitat de Catalunya, Pasqual Maragall, va esmentar el suport popular amb què compta Romano Prodi en favor de la seva candidatura a primer ministre, alhora que assegurava que Prodi «ha trencat el dualisme entre el cristianisme i el comunisme». També va recordar que a Prodi «es deu l'ampliació de la Unió Europea als 25 països actuals; ha obert les portes a Turquia i ha contribuït eficaçment a tot el debat constitucional actual».

El P. Josep Alegre i Pasqual Maragall van presidir aquestes jornades.

El doctor Josep M. Bricall, president de la Fundació Poblet, va ser l'encarregat de presentar el conferenciant. Romano Prodi va analitzar l'estat de la institucionalització europea. Va al·ludir als darrers anys per poder-nos formar una idea d'allò que s'esdevindrà en el futur d'Europa, després del vot negatiu francès i holandès al referèndum sobre la Constitució europea.

Assumir la diversitat

Segons l'opinió del conferenciant, un aspecte important que la institucionalització ha portat és l'augment de l'autonomia regional: la convivència de diverses realitats a Europa és ja un fet. En la unitat, Europa assumeix la diversitat. Romano Prodi va manifestar que el «no» de França i Holanda a la construcció europea obliga

a una evolució lenta del procés unificador, però no a l'estancament: «El Mediterrani té una posició estratègica per al futur. Cal un canvi de política per al Mediterrani, iniciat a Barcelona, però encara insuficient.»

Per a Prodi, la fundació cultural amb seu a Alexandria i la possible creació d'un banc del Mediterrani ajudarien a fer de la regió un centre mundial, la qual ja té un pes específic important gràcies al creixement i desenvolupament d'Àsia. «Si això s'aconsegueix, el món deixarà de ser monopolar per ser pluripolar, amb Europa i la Xina incorporats», va comentar el professor.

Després de la conferència, va tenir lloc un breu debat i una taula rodona, moderada pel periodista Lluís Foix, sota l'enunciat *Europa des de l'Àfrica*, el qual va dir que la Fundació Poblet ha volgut fer una reflexió de com es veu Europa des del continent africà. Va assenyalar alhora que molts dels problemes africans tenen el seu origen en la colonització. La taula rodona va comptar amb la intervenció de dos africans subsaharians, de Moçambic i Benín, Eusebio Macete i Parfait Alchadé, respectivament, i la participació del també periodista Bru Rovira, bon coneixedor del problema africà. Es va fer palesa la necessitat de promoure l'educació i la conscienciació de persones que ajudin l'Àfrica a sortir de la misèria.

Després de dinar i abans de la presentació de la síntesi de la jornada, el pianista Ramon Coll va oferir un repertori de música clàssica.

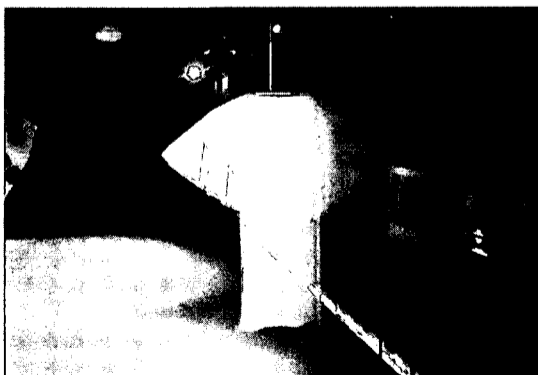
Joan Boronat

Trobada de la Corona d'Aragó

El president de la Generalitat de Catalunya, Pasqual Maragall, en el decurs de la presentació de la conferència que va pronunciar Romano Prodi, va fer una proposta a l'abat del monestir de Poblet, P. Josep Alegre, que consisteix a convocar els presidents de les autonomies de l'antiga Corona d'Aragó (Catalunya, Aragó, València i les Illes Balears), per tal de celebrar a Poblet una trobada dedicada al desenvolupament de l'anomenada euroregió. (J.B.)

La casulla, objecte artístic d'una exposició a l'Albergueria

VIC.— L'Albergueria — Centre de Difusió Cultural del bisbat de Vic — presenta fins al proper 18 de desembre l'exposició *Casula/Laboratori d'arts contemporànies per a la litúrgia*. Es tracta de la segona part d'un treball intens i complex que es va iniciar amb la mostra *Casula/Eduardo Chillida*, a l'entorn de la idea del revestiment i, en particular, de la casulla. Els organitzadors van oferir una casulla blanca a dife-

Imatge de la mostra.

rents artistes perquè la treballessin i la convertissin en espai de les seves reflexions. El resultat d'aquest procés és l'obra que ara es pot contemplar a l'Albergueria.

Toni Casassas, director artístic de l'exposició, explica el seu plantejament: «Des del convenciment que el llenguatge contemporani pot donar eines a la litúrgia perquè aquesta esdevingui un reencontre espiritual sincer amb l'actualitat, hem proposat una reflexió artística a l'entorn d'un dels elements litúrgics més representatius: la casulla.» «Hi trobem —afegeix— des de l'expressió aclaparadora de la vivència fins a la pura provocació estètica o

conceptual.»

La mostra presenta un total de vint-i-set casulles i set muntatges videogràfics. El projecte neix de «la voluntat de no quedar-nos només en la reflexió intel·lectual o l'expressió artística. Cal que tot sigui confrontat en un lloc, en un temps i en una comunitat... Aquest és el repte de la proposta», afirma Casassas. No es tracta, però, d'una simple mostra de casulles, «sinó que vol explicar que tot això ha

d'emprendre un camí, ha de construir-se des del moment i la realitat que ens toca viure, perquè si la fe és una experiència viva, es manifesta en l'encontre profund amb els altres i amb el món».

En el marc de l'exposició, l'11 de novembre passat va tenir lloc un col·loqui al voltant de la casulla, de les relacions entre l'art contemporani i la litúrgia i de la possibilitat de convertir l'església de la Pietat, de Vic, en un centre de litúrgia contemporània. Més informació: L'Albergueria, c/de l'Albergueria, 1 - 08500 Vic, tel. 938 891 857, a/e: albergueria@bisbatvic.com (C.C.)

Exposició sobre «El Virolai»

BARCELONA.— Fins al 25 de novembre es pot visitar a la seu del grup assistencial Scias (c/ Balmes, 127, baixos - 08008 Barcelona) una exposició dedicada a commemorar el 125è aniversari d'*El Virolai*. Organitzada per l'Associació d'Amics del Mestre Josep Rodoreda, està oberta els dies laborables, de 10.00 a 21.00. La mostra presenta, entre altres apartats, un breu recorregut sobre Montserrat abans del 1880, les festes del mil·lenari, la primera audició d'*El Virolai* i notes biogràfiques sobre Mn. Jacint Verdaguer (autor de la lletra) i Josep Rodoreda (autor de la música). (C.C.)

Representació d'«El Misteri de la Selva»

LA SELVA DEL CAMP.— El dissabte 19 de novembre, l'església parroquial de Sant Andreu Apòstol de la Selva del Camp va acollir una representació extraordinària d'*El Misteri de la Selva*, com a cloenda dels actes de celebració del 25è aniversari de funcions d'aquest drama assumpcionista. Escrit a la segona meitat del segle XIV, conserva tota la puresa del teatre religiós d'aquell període. (C.C.)

Estudi sobre la relació entre l'Església i els mitjans de comunicació

■ Segons l'informe, els mitjans solen banalitzar la imatge de la realitat eclesial

MADRID.— La Fundació Santa Maria va presentar el 8 de novembre passat a Madrid l'informe *Mitjans de comunicació i religió a l'Estat espanyol. Una investigació sobre l'estat de la comunicació mediàtica Església-societat*. L'objectiu és identificar l'opinió que els actors implicats —l'Església, els mitjans de comunicació i la societat— tenen de la situació i quines són les fortaleses, febleses, oportunitats i necessitats de millora que s'obren en aquesta situació.

Per a aquesta investigació, de caràcter qualitatiu, es van fer mig centenar d'entrevistes aproximadament, en les quals van participar destacats periodistes de premsa escrita, ràdio i televisió generalistes, així com de revistes i publicacions especialitzades del món cristià, responsables d'entitats eclesials, d'organitzacions d'Església, d'organitzacions de solidaritat, plataformes cristianes d'Internet i teòlegs.

L'informe *Mitjans de comunicació i religió a l'Estat espanyol. Una investigació sobre l'Estat de la comunicació mediàtica Església-societat*, de plena actualitat en els nostres dies, és una recerca feta per la Universitat Pontifícia de Comillas de Madrid amb la col·laboració de l'Institut Diocesà de Teologia i Pastoral (IDTP) de la diòcesi de Bilbao. Està patrocinat per la Fundació Santa Maria, el director de la qual, José Joaquín Cerezo, va ser en la presentació d'aquest estudi.

El sociòleg Fernando Vidal Fernández, director de la investigació, va afirmar que la visió general «és que l'estat de la comunicació Església-societat a través de les institucions mediàtiques és insatisfactòria». Segons es desprèn de l'anàlisi de les entrevistes fetes, «d'una banda, hi ha estesa la idea que l'Església podria fer-ho més bé i també que els mitjans de comunicació haurien de millorar. Les fonts del problema es troben en actituds i aptituds tant de responsables de l'Església com dels mitjans de comunicació».

D'esquerra a dreta: F. Vidal Fernández, J. J. Cerezo i L. González-Carvajal.

La imatge de la realitat eclesial

L'informe assenyala les dificultats de l'Església per comunicar, per una excessiva rigidesa, perquè «no té protocols periodístics» que li permetin actuar amb professionalitat en aquest camp i perquè «les fonts oficials tenen encara comportaments irregulars i inadequats» que dificulten en ocasions el flux d'informació, entre altres febleses.

Pel que fa a l'actitud dels mitjans de comunicació cap a la informació religiosa, s'assenyala «una cultura periodística i mediàtica que banalitzava i perverteix la imatge de la realitat eclesial» i s'apunta també els «risques relacionats amb la cultura de la nostra època, amb el seu radical pragmatisme neoliberal» i «la radicalització del vell conflicte clerical-laicista».

Malgrat aquestes dificultats, entre els entrevistats es va detectar un optimisme generalitzat cap a la millora fàcil d'aquesta situació. D'una banda, pel «cabal de bondats internes de l'Església» i la «rica xarxa d'iniciatives, persones i experiències» que es donen contínuament i, de l'altra, perquè «els continguts que es comuniquen són poc atractius», quan els continguts reals de l'Església «són abundants, virtuoses i potencialment atractius i rellevants».

Des del punt de vista dels mitjans, la major part dels professionals coincideixen en afirmar que «el periodisme sobre l'Església és moralment honest: els periodistes exerceixen la seva tasca en gene-

ral amb independència i respecte i procuren fer una crítica amb ètica, tot i que es reconeix que hi ha excepcions que orienten la seva informació i procuren perjudicar o beneficiar l'Església».

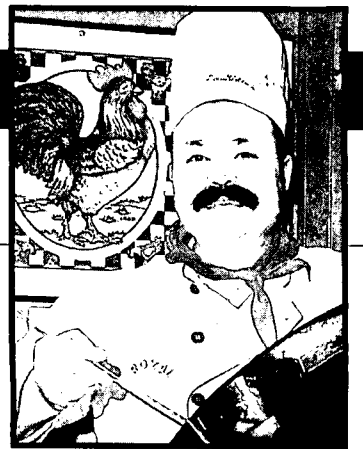
De la seva banda, Luis González-Carvajal, teòleg i autor de l'informe, va apuntar que els problemes de comunicació «ja comencen a l'interior dels temples», cosa que li sembla un tema significatiu, perquè

«afecta moltes més persones de les que van als mítings de tots els partits polítics i sindicats junts». Així mateix, va subratllar que «els mateixos creients no acostumen a tenir coneixement dels documents publicats per l'Església llegint-los directament», sinó a través dels mitjans de comunicació «que sovint recullen informacions molt perifèriques, tretes fins i tot de context». Segons ell, el problema rau en el fet que l'Església «té un missatge interessant per comunicar», però necessita «encertar amb el llenguatge per fer-ho».

Vidal Fernández va concloure que les oportunitats per millorar la situació són moltes, «començant per la mateixa bona disposició de la majoria de professionals dels mitjans i de la major part dels responsables de comunicació d'entitats d'Església». I afegeix que «creiem que la major part de les oportunitats neix de l'extrema necessitat que la nostra època té de la comunicació del patrimoni cristià, de l'Església, d'eixamplar la seva mateixa realitat cultural en les dimensions que estan més obturades en aquest nou temps de remodelització neoliberal». (C.C.)

LES RECEPTES DE

JOAN Villaró

Aliments d'altres fronteres

L'altre dia em vaig passejar per un gran supermercat especialitzat en aliments del món. Al meu costat hi havia una noia que proveïa les lleixes d'unes llaunes de «mongetes al xile». Aquestes mongetes estan cuinades amb tomàquet i unes quantes espècies com ara el bitxo picant. També observo l'hummus, procedent d'Orient, que és un puré de cigrons amb crema de sèsam que serveix com a guarnició o aperitiu. A l'esquerra hi ha els nachos, procedents de Mèxic, que normalment s'acompanyen amb guacamole, que és una mena de puré d'alvocats.

Una àvia agafa una bossa de tempura, que serveix per arrebossar i fregir verdures o peix. S'hi afegeix aigua ben freda i aconseguireu un arrebossat ben cruixent. Aquest és un producte procedent del Japó.

ESCOLA DE CUINA JOAN VILLARÓ

c/ Emili Botey, 5, local 2 - 08400 Granollers

Tots els interessats a adquirir el seu llibre *Aprèn amb mi* truqueu al tel. 938 793 402 • www.joanvillaro.e.telefonica.net

La revista «Reinado Social» canvia de capçalera

MADRID.— Després de 87 anys d'història, 881 números al carrer i amb més de 43.000 subscriptors, la revista cristiana *Reinado Social*, editada a Madrid per la congregació dels Sagrats Cors, es pot adquirir des del 8 de novembre als quioscos amb la capçalera *RS21*. Aquests sigles connecten amb el passat de la revista —que va aparèixer per primer cop l'any 1918 amb un clar «compromís social»— i el futur de la publicació, que pretén continuar oferint

«una mirada cristiana de l'actualitat» a principis del segle XXI.

Els seus objectius són «informar, formar i entretenir en clau cristiana; interpretar la complexa realitat social d'aquest tercer mil·lenni acabat d'inaugurar a la llum dels valors evangèlics; ser, en definitiva, baluard de la llibertat, la pau, la justícia, l'esperança, la solidaritat... col·laborant en la promoció humana, social i cultural». (Ivicon)

Consolidada la Setmana de Cinema Espiritual

■ La segona edició del certamen barceloní atreu més de 5.000 espectadors

BARCELONA.— La II Setmana de Cinema Espiritual de Barcelona ha estat qualificada pels organitzadors com «la de la consolidació». Després de l'èxit de públic i continguts aconseguits en la primera edició, l'interès d'aquest any era saber si podria mantenir el llistó assolit en la seva estrena. No només ha estat així, sinó que fins i tot s'ha arribat a superar el nombre d'espectadors, tant en les sessions de joves com en les obertes. Més de 5.000 persones han passat del 7 al 13 de novembre pel cinema dels Lluïsos d'Horta per descobrir a través del setè art «les icones de la bondat».

Sortir del cinema essent millor persona és un èxit que poques pel·lícules aconsegueixen assolir. Sobretot en aquests temps, on preval especialment el criteri comercial. Aquesta, però, era una de les sensacions més habituals en la majoria d'espectadors assistents a algun dels films projectats en la II Setmana de Cinema Espiritual de Barcelona. Un any més, aquest ha estat l'èxit més gran del certamen, que després de la segona edició sembla que es consolida en el panorama cinematogràfic barceloní.

Organitzada per l'arquebisbat de Barcelona sota el títol «Les icones de la bondat», més de 5.000 espectadors van acudir del 7 al 13 de novembre als Lluïsos d'Horta per participar en la segona edició d'un certamen que ha comptat amb pel·lícules com *Una película hablada*, d'Oliveira, *Bailar en la oscuridad*, de Von Trier, *Hotel Rwanda*, de George, o *El sabor*

Les sessions obertes del certamen van acollir un gran nombre d'espectadors.

de las cerezas, de Kiarostami. L'objectiu d'enguany, com l'havia proposat en l'edi-

ció anterior el difunt Miquel Porter, era oferir als espectadors pel·lícules a través de les quals es reflectissin diferents rostres de la bondat. Cada pel·lícula ha estat, en aquest sentit, una oportunitat privilegiada de descobrir aquesta bondat sovint oculta i enfortir uns valors espirituals que irremediablement ens obrin al misteri transcendent de Déu.

Cinema Espiritual, traspasat poc després d'haver-hi participat. L'11 de novembre passat, abans de projectar *Tierra de abundancia*, de Wim Wender, Miquel Porter va rebre un emotiu homenatge que va comptar amb la presència del seu fill Martí Porter.

Una altra de les novetats ha estat la projecció per primer cop al cicle d'un curtmetratge de valors espirituals titulat *Aunque es de noche*, obra de Quim Casals. Aquesta presentació obre la possibilitat de convocar un concurs de curts per a edicions properes. «L'objectiu —com explica Peio Sánchez— és animar els joves cineastes a endinsar-se en l'atractiu món de la solidaritat, la cooperació i els valors espirituals.»

Arran de la II Setmana algunes institucions com la UAB i l'URL han demanat poder projectar petits cicles en les seves instal·lacions, i ja s'hi treballa. També hi ha un projecte de poder treballar algunes de les pel·lícules del certamen en diferents centres penitenciaris de Catalunya.

L'èxit de la Setmana ha arribat enguany fins i tot a l'àmbit econòmic, cosa que no sempre és fàcil en aquest tipus de certàmens. Les ajudes de la Generalitat, juntament amb la nombrosa presència d'espectadors, han fet possible obtenir un petit superàvit que serà invertit en la millora tècnica de la sala dels Lluïsos d'Horta. Els organitzadors tenen previst instal·lar en breu un gran canó amb una lent especial, que permeti projectar cinema des de formats de DVD. Això rebaixaria molt els costos i podria fer possible a mig termini un cicle més permanent, i fins i tot més especialitzat, sense necessitat d'assumir molts riscos econòmics.

A l'espera de la millora tècnica de la sala, els organitzadors de la Setmana de Cinema Espiritual de Barcelona han apartat de moment les sessions mensuals de cinefòrum que se celebraven fins ara. De totes maneres, com assegura Peio Sánchez, «seguirem amb molta més atenció el cinema d'aquests propers mesos, perquè pot portar algunes pel·lícules interessants que promourem en la mesura del possible». El director de la Setmana n'apunta tres que personalment a ell li resulten especialment atractives: *El noveno día*, *Teresa de Calcuta* i *Crónicas de Narmia*.

Malgrat la feina que se'ls acumula, els organitzadors de la Setmana ja pensen en la tercera edició. Un tema que té moltes possibilitats és el de la discapacitat, els nens petits, i el patiment. Peio Sánchez s'atreveix fins i tot a proposar un títol: «Quan la feblesa es fa fortalesa.» El repte serà oferir el testimoni cinematogràfic de persones que han aconseguit superar la dinàmica autodestructiva del patiment des d'una obertura, explícita o no, a la transcendència.

Amb el repte d'ensenyar a veure cinema com un altre dels objectius principals, el director de la Setmana, Peio Sánchez, s'ha mostrat molt satisfet amb la «posada en escena» d'aquesta segona edició: «Crec que l'hem encertat, amb el programa, amb una combinació de pel·lícules més reflexives i d'altres de més comercials, i tothom ha quedat molt content. També hi ha hagut una gran sintonia en l'equip d'organització, amb els voluntaris i amb el cinema parroquial dels Lluïsos. Crec que no podríem demanar més per a una segona edició.» Dels films projectats durant la Setmana, Sánchez destaca l'interès suscitat per *Una película hablada*, pel·lícula que inaugura el certamen, l'impacte causat per *Hotel Rwanda*, i la reflexió i debat suscitat per *El sabor de las cerezas*.

En les sessions per a joves, on les pel·lícules eren una mica més comercials i no tan reflexives —tot i que sense perdre de vista el leimotiv del certamen—, ha destacat la projecció, entre altres, de *Los chicos del coro* i *La terminal*. A causa de l'interès despertat entre els joves i les grans possibilitats que ofereix el mitjà cinematogràfic en la tasca educativa, els organitzadors de la Setmana ja estudien la possibilitat de poder oferir un servei permanent a escoles. Alhora molts centres educatius treballen actualment amb les unitats didàctiques elaborades per la Setmana, que ja es poden consultar i adquirir gratuïtament a Internet gràcies a un conveni amb la RIIAL (Xarxa d'Informàtica de l'Església a Amèrica Llatina).

Novetats

La segona edició del certamen de cinema espiritual de Barcelona ha ofert també algunes novetats pel que fa a l'edició anterior. De manera oficiosa, aquest any el cicle ha estat dedicat al catedràtic Miquel Porter i Moix, membre de l'equip de la I Setmana de

Quadrets de sobrassada amb pasta fil·lo

INGREDIENTS:

pasta fil·lo
sobrassada
pernil dolç
formatge
anxoves

PREPARACIÓ:

Poseu un tros de pasta fil·lo a sobre del marbre i tal·leu-la a quadrets petits. A continuació, poseu-hi una culleradeta petita de sobrassada, un tros de pernil dolç i un dauet de formatge. Poseu-hi un altre tros de pasta fil·lo per sobre i pressioneu-ho bé. Tanqueu els extrems d'aquests quadrets amb la punta d'una forquilla com si fos una cresta. Després, fregiu-los amb oli ben calent per cada banda. Quan ja estiguin fets, poseu-hi una anxova per sobre.

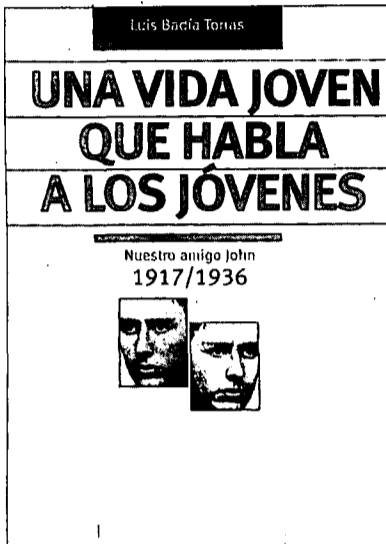
Si teniu algun dubte d'aquesta recepta Joan Villaró us atindrà al tel. 938 793 402.

Samuel Gutiérrez

LLIBRES

Testimoni de vida cristiana

Joan Roig i Diggle —conegut com a *John* dins de l'àmbit familiar, fill de mare anglesa i pare català— va néixer el 12 de maig del 1917. Era un jove de profunds ideals cristians que vivia amb la seva família al Masnou. El seu anhel era fer conèixer Crist a la joventut, a la qual dedicava totes les hores lliures del diumenge i molts dies feiners a la nit a través de cercles d'estudiants, actes religiosos, etc. Va ingressar a la Federació de Joves Cristians de Catalunya. L'11 de setembre del 1936 va ser assassinat durant la persecució religiosa desencadenada a l'Estat espanyol. Les darreres paraules de Joan Roig dirigides als seus botxins van ser: «Que Déu us perdoni, com jo us perdono.» Tenia 19 anys. Va ser màrtir per un sol motiu: creure en Jesucrist, ser cristià i proclamar sense temor la seva fe. «Joan Roig només va viure dinou anys; són pocs, però la intensitat amb què els va viure ha permès que ara sigui per a tots nosaltres un veritable testimoni de la vida cristiana», va escriure en el seu moment Rosa Deulofeu, quan era la presidenta de l'Associació Amics de Joan Roig i Diggle. També va comentar que «estimar Déu va ser el sentit i el motor» de la seva vida. El seu procés de beatificació està obert. (C.C.)

Luis Badía Torras, *Una vida joven que habla a los jóvenes. Nuestro amigo John (1917-1936)*. Associació Amics de Joan Roig i Diggle, Masnou 2005, 201 pàg.

Dos màrtirs de la fe

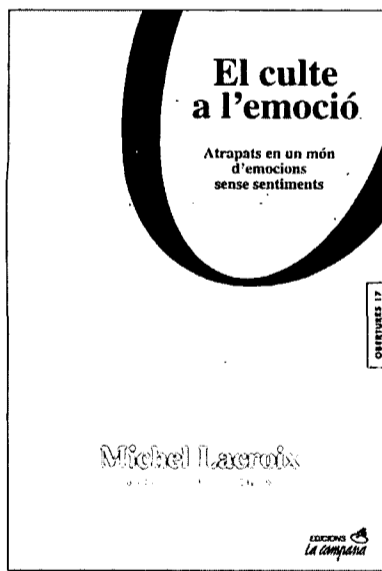
Aquest volum està dedicat a dos joves nadius d'Ordal i màrtirs de la fe: Josep Casas Ros, seminarista, i fra Joaquim Casas Julià, carmelita. El llibre comença amb un estudi elaborat pel P. Antoni Sospedra, c.p.c.r., sobre la persecució contra l'Església a Catalunya, on es recullen notes que expliquen el drama que van viure les famílies cristianes durant els anys de la guerra civil espanyola. «Totes les persecucions—escriu— que ha sofert l'Església al llarg de la seva història han anat sempre embolcallades amb motivacions d'ordre temporal que justificaven més o menys la consciència subjectiva dels perseguidors.» També s'hi inclouen quaranta-sis petites biografies de sacerdots, religiosos i religioses que van néixer a Ordal. L'eix central de l'obra són les monografies dedicades a Josep Casas Ros (1916-1936) i fra Joaquim Casas Julià (1914-1936), actualment camí dels altars. Mn. Josep Raventós, l'autor del llibre, explica en una de les pàgines que «feta la trista feina, els milicians comentaren després en un bar la valentia dels dos servents de Déu, que no volgueren de cap manera blasfemar, encara que se'ls prometés la llibertat. Un d'ells estava tan impressionat que estava decidit a no matar ningú més». (C.C.)

José Raventós, *Sereu els meus testimonis. Dos joves d'Ordal: màrtirs, camí dels altars*. Parròquia de Sant Esteve d'Ordal, Vilafranca del Penedès 2005, 173 pàg.

Estudi sobre el món de les emocions

Què tenen en comú els esports de risc, els espectacles multitudinaris d'un cantant pop, els videojocs agressius o els missatges de bona part de la publicitat actual? Que ens volen fer «vibrar». Segons sembla, l'ésser humà necessita cada dia més dosis d'adrenalina. Les nostres vides són sacsejades per les imatges banalitzades de la violència —l'atemptat contra les torres bessones de Nova York o les tortures a l'Iraq en són exemples paradigmàtics— o per les impúdiques confessions personals televisades. És a dir, per tot allò que ens provoca una commoció. La societat, per tant, està seduïda per «sensacions fortes». Però la capacitat de sentir és una altra cosa. Això és el que examina i explica el filòsof Michel Lacroix en aquest llibre. Avui l'emoció triomfa i és objecte d'un veritable culte, però quina mena d'emoció? Podria ser que fóssim cada vegada més excitables i menys sensibles? «Som davant d'una obra admirablement lúcida que ens ha d'ajudar al discerniment en un temps on les emocions, tan fortes com banals, emmascaren un clima de confrontació entre la defensa d'una amoralitat socialment insostenible i les temptacions inútils d'adoctrinament», afirma el sociòleg Salvador Cardús al pròleg. (C.C.)

Michel Lacroix, *El culte a l'emoció. Atrapats en un món d'emocions sense sentiments*. Edicions La Campana, Col·lecció Obertures, Barcelona 2005, 241 pàg.

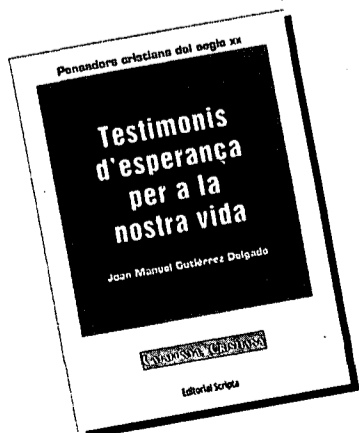
Reflexions sobre l'espiritualitat

La jove princesa Filippa Sayn-Wittgenstein, pertanyent a una de les més importants famílies nobles alemanyes, va morir als 21 anys en un accident de trànsit el setembre del 2001, tres mesos després del seu casament amb el comte italià Vittorio Mazzetti d'Albertis. Quan els seus pares, encara colpits per la desgràcia, van descobrir els diaris de Filippa, van quedar convençuts que els pensaments de la seva filla podrien suposar una ajuda perquè moltes persones joves trobessin el seu camí en la vida i van decidir publicar-los a Alemanya, on han aconseguit un gran èxit editorial. Editorial Palabra els ha editat en castellà aquest mes de novembre. Gran part dels seus diaris es llegeixen com la vida qualsevol adolescent d'avui. Això no obstant, els comentaris de Filippa assoleixen una profunditat impròpia de persones de la seva edat en parlar sobre temes com ara la família, l'amor o la fe. Ens els seus monòlegs íntims sorprenen les seves reflexions sobre el seu «viatge a Casa», com si intuís que moriria jove: «Us he estimat tant a tots. Manteniu-vos units. Serviu a Déu. No com a condició per al meu amor a vosaltres, sinó com a ajuda perquè us estimeu a vosaltres mateixos i perquè sigueu feliços.» (C.C.)

Filippa Sayn-Wittgenstein, *El ángel de Filippa*. Editorial Palabra, Col·lecció Palabra Hoy, Madrid 2005, 175 pàg.

Si t'han agradat els «Pensadors cristians del segle XX»,

NO US PERDEU EL LLIBRE

Regala't el llibre i ajudaràs el setmanari

Desitjo rebre el/els llibre/s: Testimonis d'esperança per a la nostra vida / Testimonios de esperanza para nuestra vida

català: _____ castellà: _____ total llibres: _____ a 9,62 € = _____ € (com a donatiu, despeses d'enviament incloses)

Nom: _____

Adreça: _____

C.P.: _____ Població: _____

Forma de pagament:

gir postal enviament xec es pot presentar un càrrec a:

Entitat: _____ Oficina: _____ DC: _____ Compte: _____

ENVIA LA BUTLLETA A:

Catalunya Cristiana, Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014-Barcelona

La crítica literària d'aquesta setmana

Ser vell, una altra derrota?

J. M. Coetzee va ser Nobel fa un parell d'anys. No és un autor gaire llegit, però té diferents obres traduïdes i publicades en castellà. Hem comentat en aquesta mateixa pàgina una de les més característiques de la seva producció literària, *Elizabeth Costello*, i *Esperant els bàrbars* que sintetitzen tota la seva ideologia. *Hombre lento* ens fa penetrar en el nucli central de la seva visió, de l'home i de la vida.

Perquè aquest «home lent», que dona títol a aquesta novel·la complexa que comentem avui, podria ser ell mateix, sacsejat per la vida, i enfrontat amb la seva pròpia decadència, amb la seva vellesa i la seva mort. Paul Rayment, en efecte, acaba de patir un accident. Com cada matí, ha sortit de casa amb bicicleta per comprar el pa. Viu sol, és vell, la seva dona el va abandonar. Un esbojarrat conductor adolescent li ha aixafat un genoll. Ha de decidir davant la voluntat dels cirurgians de salvar-lo, a canvi d'amputar-li mitja cama...

El quadre no pot ser més desolador: Paul ha de decidir, sense temps per calcular tot el que pot suposar trobar-se assetjat per la decrepitud de l'edat, i afegir la dura realitat de saber-se en endavant un home «amputat», incapaç de valer-se per si ma-

teix, sol al seu apartament d'Adelaida. Ell, que ha corregut mig món, que té sang francesa, ha viscut a Anglaterra i ha seguit darrere del seu aparell de fotògraf professional mil esdeveniments, s'haurà de passar la vida immobilitzat, assegut en una butaca d'orelles, i esperant que li arribi la mort, «tan callant».

Als seus primers capítols, Coetzee s'introdueix al cor i en les obsessions d'aquest home derrotat: per la mutilació i pels anys. «Deixeu tota esperança als que entreu», perquè l'infern dels seus dubtes, de la seva angoixa, de la seva soledat terrible, i de la seva impotència insuportable, el redueixen a la definició que Ortega va fer de l'home: «Un monyó d'eternitat.» Tot sembla resolt definitivament, i no té cap més esperança que la desesperança pròpia i ineludible.

I per l'escenari de la seva vida apareixeran diferents personatges, que en reali-

J. M. COETZEE

Hombre lento.

Mondadori, Barcelona 2005, 259 pàg.

tat són la síntesi de les seves al·lucinacions, i de la invasió dels bàrbars que li arrasen qualsevol existència. Tots, vius, reals, miratges d'una impotència, que cerquen l'oasi en la travessia del desert. De vegades serà la imperícia dels qui en tenen cura, altres el reviure d'una sexualitat, que creia amputada, o el contrast del que és quotidià truncant totes les seves utopies.

Excessivament pessimista? Realment, el quadre que ens pinta aquest autor australià no és de color de rosa, i la seva visió de la vida, a través dels ulls d'aquesta pellerenga d'home, no és per llançar les campanes al vol... però hom es pregunta si aquesta síntesi que Coetzee ha fabricat del que és, en resum, la vida dels homes, sobretot quan es creua la desgràcia, i l'esperança desapareix, és vàlida. En Paul hi ha una certa voluntat de sobreviure, però que feble!

Potser per això, perquè se li escapa un estereotip massa enfonsat en la misèria, Coetzee introdueix de sobte, gairebé d'una manera irracional, un demiürg: Elizabeth Costello, personatge que es passeja per l'obra intentant donar sentit a les coses, com ja ha fet en alguna de les seves novel·les anteriors.

Hombre lento és una obra molt seriosa, plena d'elements que fan pensar, i on cal saber discernir, per endevinar on rau el sentit veritable dels esdeveniments. No es pot llegir de pressa, i cal buscar-hi el sentit de les afirmacions, que ell introdueix a la bastida de la seva ficció. Pot agradar a qui ja estigui tip de ficcions fàcils o edulcorades, o a on la sang i la mort van a la seva. Un Nobel gens fàcil, però que convida a pensar.

Amb una bona dosi d'esperança seria més digerible...

Cristóbal Sàrrias

**Catalunya
Cristiana**
Una xarxa per a
l'evangelització

Subscriuiu-vos-hi ara
només per 90,70€ l'any

Desitjo subscriure'm al
setmanari CATALUNYA CRISTIANA
durant un any (52 números)

Edició en català Edició en castellà

Nom Cognoms

Adreça Població

D.P. Tel. N.I.F.

FORMA DE PAGAMENT

Amb un únic pagament de 90,70€
per any

Amb dos pagaments semestral
de 45,35€

Domiciliació bancària
(Ompliu l'ordre de domiciliació)

Xec nominatiu que adjunto

Senyors,
Els prego que, a partir d'ara, i fins a nou avís, carreguin al meu compte els rebuts que els presentarà FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA per la meua subscripció a "CATALUNYA CRISTIANA".

Títular Data

Entitat Oficina DC Compte

Signatura del titular del compte

Envieu aquesta butlleta a nom de:
CATALUNYA CRISTIANA
(Departament de Subscripcions).
Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona
Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

La sardana i la dansa

Federació Sardanista de Catalunya
web: <http://fed.sardanista.com>

Sardanes dedicades a Sant Andreu de la Barca

La secció de sardanes de l'Agrupació Cultural Aigüestoses porta a terme una positiva tasca de foment sardanista a Sant Andreu de la Barca, amb el manteniment d'un calendari d'activitats que cada any s'incrementa i que projecten culminar ben aviat amb la recuperació de l'Aplec de la Sardana.

La darrera realització d'aquest grup d'activistes ha estat un CD amb un recull de 14 sardanes dedicades a Sant Andreu de la Barca. La producció d'aquest disc compacte ha estat propiciada amb aportacions de persones, empreses, comerciants i industri-

als de la vila. Les sardanes que configuren aquesta edició sonora han estat enregistrades per la Cobla Contemporània; hi ha set títols del compositor local Joan Bosch i Sarrado i altres set títols de composicions de Jaume Vilà Mèlich, Àlvar Lafuente, Ramon Vilà, Agustí Serratacò, Artur Rimbaud, Ramon Iglesias i Daniel Gasulla.

El 30 de novembre, dins el programa d'actes de la festa major de Sant Andreu de la Barca, es farà la presentació d'aquest nou CD en un concert que la Cobla Contemporània oferirà al teatre El Casino d'aquesta vila.

«També sardanes» a Ràdio Cambrils

També sardanes és el títol de l'espai que, des del 15 d'octubre, forma part de la graella de programes de l'emissora Ràdio Cambrils (FM 90.0). Aquest nou espai, dedicat a la sardana i al món de la cultura popular catalana, s'emet cada dissabte, de 10 a 11 del matí.

La direcció de Ràdio Cambrils ha confiat la producció i direcció d'aquest programa a Francesc Salas i Borrell, un actiu sardanista reusenc que, fins a principis d'estiu i per espai de 41 anys, havia estat el responsable del programa sardanista de les emissores de la Cadena COPE a Reus i Tarragona. (C.C.)

Noves descobertes al jaciment d'Atapuerca

Com és sabut, cada any a l'estiu es reprenen els treballs d'excavació als jaciments paleontològics d'Atapuerca. Treballen 135 persones en set llocs diferents d'aquesta serra burgalesa, sota la direcció de Juan Luis Arsuaga, Eudald Carbonell i José María Bermúdez de Castro. I cada any se'ns comuniquen novetats de vegades força importants. No sé si els nostres lectors habituals coneixen ja les d'enguany. Crec que pot ser interessant que en resumeixi el que s'ha comunicat.

La novetat més sobresortint ha estat la troballa, a la Sima de los Huesos, d'un os minúscul, el que s'anomena *estrep* (que s'articula amb l'*enclusa*, i fa amb el martell el conjunt de l'oida mitjana).

Pesa tres mil·ligrams i és més petit que una mosca, però és important perquè en tot el registre paleontològic mundial només se'n tenien quatre més: dos de neandertalencs, un d'un australopitec robust i un altre trobat fa deu anys també a Atapuerca. Són una raresa perquè aquest ossos tan petits es destrueixen molt fàcilment. El trobat ara té una antiguitat de 400.000 mil anys, pertany a un organisme jove, potser un nen, i està en perfecte estat de conservació. En aquest jaciment els fòssils humans són de preneandertalencs

Eudald Carbonell, codirector de les excavacions d'Atapuerca.

ten, segons sembla, acció humana, cosa que ha fet pensar, perquè és un lloc de fa 1,4 milions d'anys i faria endarrerir en 600.000 anys l'antiguitat dels primers pobladors d'aquest indret. També s'hi ha trobat el fòssil d'una mussaranya gegant i una nova espècie de rosegador. I a la Covacha de los Zarpazos, eines de la cultura *acheuliana*, de sílex i quarcita.

Tot això va ser transportat a Burgos on hi ha el museu que va recollint aquestes troballes.

(de l'anomenat *Homo heidelbergensis*). A més de l'estrep també s'han trobat una vintena de fragments d'ossos, entre els quals un occipital bastant complet, dents i falanges dels dits. Tot això se suma als gairebé 8.000 fragments ja trobats en anys anteriors i corresponents a una trentena d'individus.

Això pel que fa a la Sima de los Huesos. En el lloc que en diuen la Gran Dolina, corresponent a uns 800.000 anys d'antigor, que és el jaciment on trobaren el cèlebre *Homo antecessor*, han recuperat aquest estiu dues dents de llet i un omòplat infantil. A la Cueva del Elefante s'han desenterrat eines de sílex i ossos d'herbívor amb ratlles o talls que deno-

Per Francesc Nicolau, professor de la Facultat Eclesiàstica de Filosofia de Catalunya

Actualitats científiques

L'astronomia en la seva història

Les tres lleis de Kepler estableixen uns principis matemàtics per al curs dels astres que, tot i tenir base observacional, no van tenir l'acceptació deguda per part dels astrònoms de l'època. Fabricius, per exemple, després de llegir *Astronomia Nova*, escriu a Kepler: «Amb la vostra el·lipse abolíu la circularitat i uniformitat dels moviments, cosa que em sembla cada vegada més absurda a mesura que la medito... Si poguéssiu conservar l'òrbita circular perfecta i justificar la vostra òrbita el·líptica amb un nou petit epicicle estaria millor.» I així també pensaren altres. Entre ells el contemporani de Kepler que més celebritat obtingué pel fort impuls que donà a l'astronomia gràcies al telescopi, l'italià Galileu. No es pot negar que aquest fet causa estranyesa. Galileu era d'un caràcter molt diferent al del Kepler, però es distingí també per basar la ciència que feia en l'observació meticulosa. Més encara, és considerat el gran impulsor, o iniciador, del mètode experimental, que aportà a la mecànica, gràcies a l'experimentació, la part més important de la seva obra científica. Per això sorprèn que encara mantingués, com Copèrnic, el moviment circular i uniforme dels planetes sense fer cas de les troballes de Kepler. Però no cal dir que és innegable que el seu telescopi va fer un gran pas endavant a la ciència dels astres. N'inaugurà una nova època.

Tenia vocació de matemàtic

Galileo Galilei (en català diem Galileu) va néixer a Pisa. De jove net s'educà al monestir de Vallombrosa. Als disset anys entrà a la universitat per estudiar medicina com volia el seu pare. Però un dia anà a sentir una conferència de geometria i s'hi entusiasmà. Demanà al seu progenitor que li deixés estudiar matemàtiques i ciències. I així es féu. Però no va poder acabar els estudis perquè arribà

22 Galileo Galilei (1564-1642)

un moment que li negaren la beca i hagué de tornar a casa.

Però això no l'impedí d'estudiar pel seu compte. El 1583 publicava la troballa que havia fet de l'isocronisme del pèndol fixant-se en el balanceig d'unes làmpades de la catedral. Amb pèndols que ell es construï comprovà a casa que el temps de cada vaivé és sempre el mateix sigui quina sigui l'amplitud. Tres anys més tard donà a conèixer l'invent d'una balança hidrostàtica. Això li valgué que el duc de Toscana s'interessés per ell. Va fer-lo entrar de professor a la universitat de Pisa, la mateixa que li havia negat la pensió d'estudiant. Hi va exercir només tres cursos. El nou mètode que aplicava de fer experiments de càtedra i el que deia contra principis aristotèlics, amb un caràcter més aviat altiu i arrogant, fent ús de la ironia i el sarcasme contra els adversaris, provocà l'antipatia d'alguns dels seus col·legues professors. I, havent-hi una càtedra de matemàtiques vacant a la universitat de Pàdua, se'n hi anà. Obtingué el lloc i hi exercí durant divuit anys.

El 1604 va formular la llei de la caiguda dels cossos. Com que era difícil mesurar el temps en caigudes verticals va fer servir plans inclinats i com a rellotge el propi pols (com havia fet també per trobar la durada de l'oscil·lació del pèndol; no sabia que Huygens un dia inventaria una manera més exacta de mesurar el temps: el mateix pèndol). I trobà que l'espai recorregut era proporcional al quadrat del temps emprat per recorre'l. El mètode de Galileu no era tan sols experimental. Era també hipotètic-deductiu: formulava una

hipòtesi a partir d'uns fets i comprovava si eren vàlides les conclusions que se'n deduïen.

La seva aportació a l'astronomia

El 1608 llegeix un informe portat a Itàlia per un tal Giovanni della Porta sobre la troballa que s'havia fet a Holanda d'un joc de dues lents que multiplicaven l'augment de la visió. S'hi interessa i se'n fa un. En diu *occhiale*. Era un telescopi molt senzill de 32 augments. I comença a mirar el cel per veure com són els astres. Per senzill que fos aquell instrument li aportà moltes novetats:

1a Que la Lluna no és perfectament rodona i té muntanyes semblants a les de la Terra i formacions circulars (circs). I dibuixà un primer esbós de mapa lunar.

2a Que hi ha «taques» al Sol. No era el primer a adonar-se'n (el P. Scheiner ja les havia vistes) però sí el primer a publicar-ho. I en deduí, a més, que el Sol gira sobre ell mateix cada 25 dies aproximadament i que el seu eix de rotació és lleugerament inclinat, no vertical del tot, respecte de l'eclíptica.

3a La troballa més important: el planeta Júpiter té quatre «estrelletes» que giren al seu voltant. O sigui, satèl·lits. No tot gira al voltant de la Terra! Els volia dedicar als Medici, però van prevaldre, com vam dir, els noms mitològics ideats per Marius: Ió, Europa, Ganimedes i Calixto.

4a Que el planeta Venus presenta fases com la Lluna. Això vol dir que no té llum pròpia, cosa que també ha de passar amb els altres planetes, que amb el telescopi es veuen com boletes, mentre que

les estrelles apareixen com puntets lluminosos i és que són molt més lluny i amb llum pròpia. Es confirma això també pel fet que veiem la Lluna nova lleugerament il·luminada per la Terra, o sigui, que la Terra de lluny s'hauria de veure com un planeta més il·luminat pel Sol.

5a Que hi ha al cel moltes més estrelles que les que es veuen a simple vista. La Via Làctia no és un núvol, sinó una gran concentració d'estels més llunyans. L'univers és més gran que el que hom creia.

6a Que el planeta Saturn no és una esfera com els altres sinó «triple» [No va copsar els seus anells i li va semblar que era com una esfera amb dues esferetes als costats, cosa que el deixà molt intrigat].

Tot això ho publica el 1610 en un opuscle de 60 pàgines, *Sidereus Nuncius magna longeque mirabilia spectacula pandens* («Missatger astral que mostra grans i admirables espectacles»). I esclata la fama de Galileu. El duc de Toscana el fa el seu *Primario matematico e filosofo*. Des d'ara residirà a Florència. El 1611 entra a l'*Accademia dei Lincei*, i rep felicitacions dels papes, primer de Pius V i després d'Urbà VIII.

Però ja sabem què passà quan es posà a defensar l'heliocentrisme. El 1616 el cardenal Bellarmino li féu prometre que no ho faria més. I ell obeí, però només per un temps. El 1632 publicava el seu famós *Dialogo sopra i due massimi sistemi del mondo*, que li causà la condemna que el va recloure a la seva vida d'Arcetri els últims anys de la seva vida. No cal que en parlem (ho vam explicar amb detall a *Església i ciència al llarg dels segles*, Barcelona 20) Però el seu heliocentrisme no era el correcte. Ja hem dit que va rebutjar les lleis de Kepler. Creia en les òrbites circulars de Copèrnic. A més, es basava en un argument invàlid per demostrar la rotació de la Terra: les marees. Es deuen a la Lluna. Newton ho explicarà amb detall.

Novetats cinematogràfiques

Qualificacions: * Dolenta ** Regular *** Bona **** Molt bona

Trece entre mil ****

Director: Iñaki Arteta. Guionistes: Iñaki Arteta i Alfonso Galletero.
Gènere cinematogràfic: documental. Espanya, color, 2005. 90 minuts.
Públic: joves.

El film ofereix testimonis esfereïdors.

La pel·lícula recull els testimonis de diferents persones que han viscut la mort d'algun familiar a mans de la banda terrorista ETA. El film, d'Iñaki Arteta —com ja va fer en la seva anterior pel·lícula *Voces sin libertad*—, vol retre un homenatge a les víctimes abandonades per la societat i l'administració pública. Tretze casos —del 1974 al 1997, dels més de mil— són els escollits per un equip que ha hagut de treballar amb molta discreció i prudència, i evitar durant el rodatge la promoció mediàtica sempre

desitjada. Alguns dels participants han demanat que no aparegui el seu nom als títols de crèdit, alhora que s'han trobat amb rebuigs directes a participar en un projecte d'aquest calibre.

La pel·lícula ofereix un testimoni magnífic de l'absurditat i la crueltat de la violència a través de les vides de tretze famílies de condició molt diferent, però totes marcades per un assassinat. Així mateix, esdevé un retrat del dolor, de l'amor —els lligams del qual traspassen la mort—, de l'odi i de la desesperació. L'equip d'Iñaki, però, no es rabeja en allò macabre i violent, tot i que forma part de la narració d'una mort d'aquest tipus. Potser les persones que suporten amb més pau aquesta ruptura i separació són les que tenen alguna creença.

Aquesta producció juga, cinematogràficament, amb dos estils visuals per evocar el passat i per retratar el present. Aquest darrer està filmat en DVcam (vídeo digital), tot i que la projecció està passada als 35 mm cinematogràfics. Per al passat es fan servir imatges d'arxiu, rescatades en diferents formats (des de fotografies o imatges televisives del moment, passant per pel·lícules familiars en super 8 mm i vídeo). També es filmen en format 8 mm escenes que pretenen parlar del moment del crim. El resultat és una peça molt real, tractada amb la subtilesa i el respecte que es mereix la temàtica.

• Humor: 0; acció: 0; violència: 1; sexe: 0; llenguatge: col·loquial (qualificacions de 0 a 3).

Plan de vuelo: desaparecida ***

Director: Robert Schwentke.
Guionistes: Billy Ray i Peter A. Dowling.
Intèrprets: Jodie Foster, Peter Sarsgaard, Sean Bean, Erika Christensen.
Gènere cinematogràfic: thriller. Estats Units, color, 2005.
93 minuts. Públic: joves.

Jodie Foster interpreta a Kyle Pratt.

A 12.000 metres del terra, a bord d'un E-474, Kyle Pratt s'enfrontarà al pitjor malson de qualsevol mare: la seva filla Julia, de sis anys, desapareix sense deixar cap rastre enmig d'un vol Berlín-Nova York. Kyle, que encara no s'ha

recuperat de la mort inesperada del seu marit, intentarà desesperadament demostrar a la incrèdula tripulació i als passatgers que no és boja i haurà de fer front a la possibilitat que realment hagi perdut el seny.

Ray (*Sospechoso cero*, *El precio de la verdad*) i Dowling han elaborat un guió molt ben portat fins als dos primers terços del metratge. Fins aquest moment, la història enganxa per les petites dosis d'informació que ofereix a l'espectador, cosa que provoca que es faci moltes preguntes i elabori diferents hipòtesis. També enganxa per l'atmosfera que Schwentke sap crear: des del Berlín gris i fred —que envaeix de tristesa Kyle i Julia— fins a l'avió— gran protagonista i veritable laberint, en el qual cada racó esdevé una font de perills i secrets.

L'última part, però, es rendeix a la comercialitat més simple. *Plan de vuelo: desaparecida* es queda en una peça una mica superior a la mitjana del seu gènere, però entreté i compta amb un disseny fantàstic de títols de crèdit.

• Humor: 0; acció: 2; violència: 1 i 1/2; sexe: 0; llenguatge: col·loquial (qualificacions de 0 a 3).

Estrena en vídeo i DVD

Valiant ****

Director: Gary Chapman.
Guionistes: George Webster, Jay Dubin, Matt Manfredi, Paul Zaloom i Phil Hay.
Gènere cinematogràfic: aventures.
Estats Units, color, 2005. 109 minuts.
Tots els públics.

Aquesta comèdia familiar d'animació en 3D explica la història de Valiant, un petit colom amb grans somnis. El protagonista, juntament amb els seus amics, s'uneix a l'elit del Servei Reial de Coloms Missatgers i, contra tot pronòstic, triomfa on d'altres han fracassat. És la determinació de Valiant la que, juntament amb un coratge desenfrenat, converteix aquest petit colom de camp en un aventurer i un heroi.

Es tracta d'una nova aposta cinematogràfica, adreçada als més petits de la casa, que ofereix entreteniment i diversió. És un film completament infantil que no cerca complicitats amb adults ni segones lectures. La trama es basa en el coratge, els somnis aconseguits amb esforç, el valor, l'amistat i el companyerisme. Amb un guió ben traçat, uns personatges atractius i una trama que no pateix alts i baixos, aquesta nova aposta animada dels creadors de *Shrek* resulta molt adient per als nens.

• Extres DVD: pretes falses, joc interactiu, *tràiler*, document sobre el doblatge, etc.

• Humor: 1; acció: 1,5; violència: 0; sexe: 0; llenguatge: col·loquial (qualificacions de 0 a 3).

Uns personatges inoblidables.

La guerra de las galaxias: La venganza de los Sith ***

Director i guionista: George Lucas.
Intèrprets: Ewan McGregor, Hayden Christensen, Ian McDiarmid, Natalie Portman, Samuel L. Jackson.
Gènere cinematogràfic: ciència-ficció.
Estats Units, color, 2005. 145 minuts.
Públic: joves.

La guerra entre la República i l'Aliança Separatista continua. Els cavallers Jedi Obi Wan Kenobi i Anakin Skywalker han de rescatar el canceller Palpatine, que es troba segrestat a la nau de combat del cap separatista Grievous (líder de l'exèrcit droide que s'enfronta a les tropes clon de la malmesa República). Allà els espera el malvat comte Dooku per impedir-ho. A més, Anakin tem que es descobreixi que s'ha casat en secret amb la senadora Padmé Amidala i que esperen el primer fill. Però el sinistre Darth Sidious té uns altres plans per a tots.

La raó de ser d'aquesta tercera part és aquell pas al costat fosc del protagonista i veure com el malvat Darth Sidious acaba amb la república i amb els cavallers Jedi. L'actuació de Hayden Christensen és encertada. La seva mirada desafiant i el seu caràcter rebel i impulsiu fan que el seu pas cap al costat fosc sigui inevitable. La relació de l'amor amb Padmé tindrà molt a veure. Per altra banda, les escenes d'acció són excel·lents i la coreografia de les lluites amb espases làser estan molt treballades. Tot és una premonició que convida el públic a entrar en l'univers *Star Wars*, concretament en els episodis del IV al VI.

• Extres DVD: idiomes i subtítols (anglès, castellà i català); sis escenes inèdites, amb introduccions de George Lucas; el documental titulat «En menys d'un minut»; el vídeo musical *A hero falls*; galeria de fotos, etc.

• Humor: 1; acció: 3; violència: 2; sexe: 0; llenguatge: col·loquial (qualificacions de 0 a 3).

RADIO

GRAELLA DE PROGRAMES

De dilluns a divendres

07.00-08.00 *El tren de les set* (reflexió)
Evangeli
Sant Rosari
Espurna d'Alba
Santorat
08.00-09.00 *El Primer Cafè* (informatiu i tertúlia)
09.00-22.00 *Radiofórmula*
22.00-23.00 *Finestra oberta* (l'actualitat de l'Església)

Dilluns

19.00-20.00 *Coneixes Jesús*
23.00-00.00 *Planeta Blau* (medi ambient)
00.00-01.00 *Pregària de Completes*
La gran diferència (selecció musical)
01.00-02.00 *Ressons* (música en català)
02.00-02.30 *Dietaris*
Evangeli
Espurna d'Alba
02.30-07.00 *Música instrumental*-
Radiofórmula

Dimarts

19.00-20.00 *Sense embuts*
23.00-00.00 *Radiofórmula*
00.00-01.00 *Pregària de Completes*
La gran diferència
01.00-02.00 *Ressons*
02.00-02.30 *Dietaris*
Evangeli
Espurna d'Alba
02.30-07.00 *Música instrumental*-
Radiofórmula

Dimecres

19.00-20.00 *Parlem clar*
23.00-00.00 *Radiofórmula*
00.00-01.00 *Pregària de Completes*

01.00-02.00 *La gran diferència*
Ressons
02.00-02.30 *Dietaris*
Evangeli
Espurna d'Alba
02.30-07.00 *Música instrumental*-
Radiofórmula

Dijous

19.00-20.00 *Temps d'oci*
23.00-00.00 *Radiofórmula*
00.00-01.00 *Pregària de Completes*
La gran diferència
01.00-02.00 *Ressons*
02.00-02.30 *Dietaris*
Evangeli
Espurna d'Alba
02.30-07.00 *Música instrumental*-
Radiofórmula

Divendres

23.00-00.00 *Amb llum pròpia* (personatges famosos)
00.00-01.00 *Pregària de Completes*
La gran diferència
01.00-02.00 *Ressons*
02.00-02.30 *Dietaris*
Evangeli
Espurna d'Alba
02.30-07.00 *Música instrumental*-
Radiofórmula

Dissabte

07.00-08.00 *El tren de les set*
Evangeli
Sant Rosari
Espurna d'Alba
Santorat
08.00-10.00 *Radiofórmula*
10.00-11.00 *A tota costa* (submarinisme)
11.00-14.00 *Trotamundos* (turisme rural)

14.00-00.00 *Radiofórmula*

00.00-01.00 *Pregària de Completes*

La gran diferència

01.00-02.00 *Ressons*

02.00-02.30 *Dietaris*

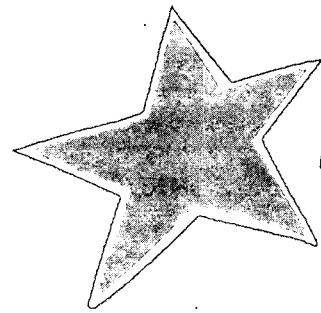
Evangeli

Espurna d'Alba

Música instrumental-
Radiofórmula

Diumenge

07.00-08.00 *El tren de les set*
Evangeli
Sant Rosari
Espurna d'Alba
Santorat
08.00-09.00 *Radiofórmula*
09.00-10.00 *Tot sardàna*
10.00-12.00 *Rutes per Catalunya* (excursions)
12.00-18.00 *Radiofórmula*
18.00-18.30 *La taula de l'Evangeli* (comentari de les lectures dominicals)
18.30-20.00 *Avui és el dia del Senyor* (prèvia i Eucaristia des de la catedral de Barcelona)
20.00-21.00 *La cantata del diumenge* (música de Bach)
21.00-23.00 *Melodies de fe* (música cristiana)
23.45-00.00 *Moments a mitjanit* (reflexió cristiana)
00.00-00.30 *Pregària de Completes*
00.30-01.00 *Cova de Country*
Jazz
01.00-02.00 *Ressons*
02.00-02.30 *Dietaris, Evangeli, Espurna d'Alba*
02.30-07.00 *Música instrumental*-
Radiofórmula

ràdio estel

Desconnexions de Ràdio Estel

De dilluns a divendres:

09.00 *Informatiu matí + el temps + agenda*
10.30 *Agenda*
12.00 *Butlletí informatiu*
14.00 *Informatiu migdia + el temps + agenda*
16.00 i 18.00 *Butlletí informatiu*
18.30 *Agenda*
20.00 *Informatiu vespre + el temps + agenda*
20.30 *Música Principat* (Dl., Dm., Dc.)
La Taula de l'Evangeli (Dj.)
Església d'Urgell (Dv.)

Dissabte

08.00 *Agenda*
14.00 *Agenda*
16.00 *Agenda*
17.30 *Agenda*

Diumenge

08.00 *Agenda*
14.00 *Agenda*
16.00 *Agenda*
17.30 *Agenda*

RÀDIO BARCELONA (OM 666)
Diumenge - De 22.00 a 23.00h,
Objectiu, l'home
Programa de valors humans: fets, el cas de la setmana; un espai per a la solidaritat; entrevista; suggeriments per viure millor la vida i la «Carta Dominical» de l'arquebisbe de Barcelona, Lluís Martínez Sistach. (Edita i presenta: J.M. Alimbau.)

Música i missatge

TELEVISIÓ

Diumenge 27

08.45 *Islam hoy*
Programa de la comunitat islàmica.
Director: Mohamed Chakor.
09.00 *Buenas noticias TV*
Programa de la comunitat evangèlica.
Director: José Pablo Sánchez Núñez.
09.15 *Shalom*
Programa de la comunitat jueva.
Director: Benito Garzón.
09.30 *Con todos los acentos*
Revista setmanal de servei públic dedicada a facilitar als immigrants la seva integració laboral, social i cultural en la societat espanyola.
Directora: Delfina Simón.
10.00 *Últimas preguntas*
«Derecho a no emigrar.»
Ens preguntem per què fugen del seu país les persones que emigren? Sabem com viuen els familiars que es queden als països d'origen?
Directora: M. Ángeles Fernández.
10.25 *Testimonio*
«Pastoral de la Salud: enfermos que sanan.»
Enrique Hueso és metge. Una malaltia a la vista, en els últims anys, li ha fet sentir la mà de la Providència.
Director: Isidro Catela.
10.30 *Santa Missa*
Retransmissió de la santa missa amb la participació d'una coral convidada.
(Director i celebrant habitual: Mn. Manuel Valls i Serra; coordinador: Víctor Subirana.)
11.20 *Els camins de la calma*
Programa de documentals que proposa itineraris per indrets de Catalunya que tenen les esglésies com a eix central.

Director: Ferran González.

Dilluns 28

17.00 *Pueblo de Dios*
«Ancianos, la dignidad de vivir.»
A Espanya hi ha molta gent gran que pateix soledat, manca de recursos, impediments físics i psíquics greus que plantegen interrogants a la societat. L'Església a Jerez, a través de Càritas i altres institucions, afronta la realitat de les persones grans donant respostes.
Director: Julián del Olmo.

Diumenge 27

10.15 *Signes dels Temps*
Magazín sobre temes d'Església que inclou diferents seccions com ara reportatges, entrevistes, comentaris de llibres, comentari de l'Evangeli, secció de cinema, etc.
Director: Francesc Rosaura.

Divendres 25

20.00 *Creure avui*
Programa de notícies, reportatges culturals i entrevistes des del vessant religiós. Cada setmana ofereix també l'agenda d'activitats de l'arxiprestat de Mataró i l'espai *Temps de reflexió*.
El programa es repeteix el dissabte a les 12.30 h.

Cada diumenge

Als quatre vents
Espai escrit i dirigit per Mons. Jaume Pujol que s'emet a les 10.00, 12.00 i 14.00 hores.
El programa també s'emet pel Canal Reus TV a les 8.30 i es repeteix cada quatre hores.

- Barcelona 106.6
- Tarragona 100.6
- Catalunya Central 93.7
- Girona 103.4
- Lleida 91.5
- Tortosa 90.1
- Garraf 96.8
- Vic 91.3
- Cerdanya 104.4
- La Seu d'Urgell 105.0
- Andorra 107.5

NOVEMBRE ÉS EL MES CONSAGRAT A LES ÀNIMES DEL PURGATORI

Altres bisbats

• **PARRÒQUIA DES'ARENAL.**— El 29 de novembre, a les 20.30, dins del V cicle de conferències-col·loqui sobre Fe i Cultura, xerrada sobre *La fe en el progrés*, amb fra Jordi Llompart (professor de Filosofia i Teologia). Més informació: tel. 971 440 143.

• **HOMENATGE A FRA ABELARDO LOBATO.**— El 30 de novembre, a les 16.30, acte d'homenatge de la SITA al seu fundador i president, a la Universitat de Sant Tomàs a Roma, Angelicum. Presideix el cardenal López Trujillo; modera el professor Edward Kaczyski, o.p. Intervenen: Battista Mondin, Lorella Congiunti i Gerardo Rocha. A les 18.30, missa. Amb la col·laboració de l'Institut Sant Tomàs de Balmesiana.

• **IMMACULADA.**— La Fundació Universitària Espanyola organitza del 2 al 4 de desembre un simposi internacional sobre *La Immaculada Concepció: actualidad de una verdad de fe (150 años de la declaración del dogma)*. Més informació: tel. 914 311 193, fax 915 767 352, web: www.nova.es/fue

Barcelona

• «NUESTROS PEQUEÑOS HERMA-

NOS».— El 25 de novembre, a les 21.30, nova edició de TRA, en benefici de la Fundació Nuestros Pequeños Hermanos per a l'ajuda de nens i nenes orfes d'Haití i Guatemala. C/ Cardenal Vives i Tutor, 16 - Barcelona.

• **TROBADA AMB EL PERÚ.**— El grup Amics de les Missions de la parròquia de Sant Joan d'Horta i els Laics Missioners Combonians organitzen unes jornades sobre el Perú. El 25 de novembre, a les 17.00, inauguració de l'exposició de fotografia, pintures, tapissos, ceràmica i artesanía del Perú; el 26, a les 17.00, projecció de la pel·lícula *Los ronderos*; a les 18.30, presentació dels Laics Missioners Combonians i de l'ONG AMANI, a càrrec de Nacho Ortiz, l.m.c., i president d'AMANI; el 27, a les 10.30, visita a l'exposició; a les 12.00, conferència *La Iglesia en Perú*, pel P. Conrado Franco, missioner combonià (exprovincial de la província comboniana Perú-Xile); a les 14.00, dinar solidari promens de Huarín (Perú); a les 15.30, danses peruanes pel grup Takillaqta; a les 16.30, xerrada-col·loqui sobre *De la vela al ordenador*, a càrrec d'Antonia i Félix, laics missioners combonians, a Huarín. Més informació: parròquia de Sant Joan d'Horta, c/ Rectoria, 3 - Barcelona, tel. 934 276 996 o Félix Layunta, tel. 934 279 982.

• **PARRÒQUIA DE SANTA TERESA DE L'INFANT JESÚS.**— X Subhasta Pro Cambri de Santa Teresina: exposició del 25 al 30 de novembre, a la sala de Mn. Jaume Oliveras, de 18.00 a 20.00. L'1 de desembre, a les 20.00, subhasta. Més in-

formació: tel. 659 411 802, 932 185 815 i 932 379 574.

• **FESTA DE LA MARE DE DÉU DE LA MEDALLA MIRACULOSA.**— El 26 de novembre, a les 12.00, missa solemne concelebrada presidida per Mn. Joan Galtés, vicari episcopal. Parròquia Mare de Déu de la Medalla Miraculosa, c/ Consell de Cent, 110-118 - Barcelona, tel. 934 234 676.

• **AMICS DELS CLÀSSICS.**— El 26 de novembre, a les 12.30, missa de la festivitat de Santa Cecília i en record de tots els socis difunts. Presideix fra Feliciano Paredes, o.p., prior del convent de Santa Catalina, a l'església Ntra. Sra. del Roser dels pares dominics (c/ Ausiàs Marc, 54 - Barcelona).

• **PARRÒQUIA DE LA CONCEPCIÓ.**— El 26 de novembre, a les 18.00, Pere Calbó (doctor enginyer industrial i coordinador d'activitats del FERT) parlarà sobre *La importància de la formació contínua en el matrimoni i en la família*; el 28, a les 18.15, trobada dels Amics del Pare Pius de Pietrelcina (pregària i reunió) dirigida per fra Valentí Serra, caputxí. C/ Aragó, 299 - Barcelona, tel. 934 576 552.

• **CRISTIANISME I JUSTÍCIA.**— El 28 de novembre, a les 20.00, conferència *Joves i d'Església: joves periodistes*. Coordina: Eugènia Alsina. Més informació: c/ Roger de Llúria, 13 - Barcelona, tel. 933 172 338, fax 933 171 094, a/e: info@fespinal.com, web: www.fespinal.com

• **SEMINARI CONCILIAR.**— Ofereix un temps per pregar per les vocacions els dies corresponents als tres bisbats de la província eclesiàstica de Barcelona. El 28, 29 i 30 de novembre, de 20.00 a 23.00, eucaristia i vetlla de pregària amb el Santíssim exposat a la capella del Seminari. El

dia 28 la missa serà en sufragi dels benefactors i familiars difunts del Seminari Conciliar de Barcelona.

• **MUSEU GEOLÒGIC DEL SEMINARI.**— El Museu Geològic del Seminari de Barcelona i els Amics del Museu Geològic del Seminari organitzen un cicle de conferències sobre «Paleontologia actual. La geologia avui (II)», que pronunciarà Mn. Francesc Nicolau (sotsdirector del Museu Geològic i professor emèrit de Filosofia de la Natura a la Facultat de Filosofia de la URL). El 29 de novembre, a les 18.30, conferència sobre *La vida al Mesozoic: els grans rèptils*. C/ Diputació, 231 - Barcelona, tel. 934 541 600.

• **CERCLE LA SALLE.**— El 29 de novembre, a les 19.00, Ramón Menal proposa el tema *Tú puedes ser más feliz*. Més informació: c/ Marquès de Santa Anna, 7 - Barcelona, tel. 932 181 077 i 690 378 450, a/e: mariano.magaz@terra.es

• **TORNAR A CREURE.**— La parròquia de Sant Ramon de Penyafor organitza una trobada per a aquelles persones que volen recuperar la fe. La propera sessió serà el 29 de novembre, de 20.30 a 21.45. Rambla de Catalunya, 115 - Barcelona, tel. 932 150 237, a/e: penyafor@teletel.es

• **UNIVERSITAT.**— El 29 de novembre, a les 20.00, eucaristia a la capella del Seminari de Barcelona (c/ Diputació, 231 - Barcelona); el 30, a les 13.30, trobada de cristians universitaris sobre *La fe, un tabú a la universitat?*, a la Facultat de Dret de la UB (av. Diagonal, 684 - Barcelona).

• **COMUNITAT DE SANTEGIDI.**— El 30 de novembre, a les 19.30, «Ciutats per la vida. Aturem la pena de mort», a la plaça del Rei de Barcelona. Més informació: pl. Pedró, 1, baixos - Barcelona, tel. 934 418 123, a/e: info@santegidio.es, web: ww.santegidio.org

• **FUNDACIÓ JOAN MARAGALL.**— El 30 de novembre, a les 19.30, conferència *Kierkegaard, cent-cinquanta anys després. La diàspora hermenèutica*, a càrrec de Francesc Torralba, doctor en Teologia i en Filosofia, i patró de la Fundació. Serà al carrer València, 244, 1r - Barcelona; l'1 de desembre, a les 19.30, presentació dels quaderns de Josep M. Jaumà, José M. Valverde, lector de Joan Maragall, i lectura de poemes de motiu nadalenc. Coorga-

NOVENA DE LA IMMACULADA 2005

EN L'ACABAMENT DE L'ANY DE LA
IMMACULADA CONCEPCIÓ
Parròquia de la Puríssima Concepció
Aragó, 299 - Barcelona

A les 18.30 h, Rosari meditat.

A les 19 h, Eucaristia cantada amb predicació (del dilluns dia 28 de novembre al dimarts dia 6 de desembre; el dissabte, dia 3 de desembre, i el dimecres dia 7 de desembre la missa serà a les 18 h).

Al final, pregària a Maria Immaculada.

PREDICADORS

— **Dimarts, dia 29 de novembre**

A les 18 h, benedicció de la imatge de la Puríssima i instal·lació al Mercat de la Concepció en l'Any de la Immaculada.

A la missa predicarà Mn. José Rodríguez, capellà de l'Hospital de la Vall d'Hebron.

Hi són convidades de manera especial les associacions marianes i les *Damas y Caballeros* del Pilar de la Concepció. Cor Regional Aragonès.

— **Dijous, dia 1 de desembre**

Rvd. Mn. Jaume Serrano, consiliari general de Vida Creixent.

Hi són convidats: Vida Creixent, Pastoral de la Salut, Apostolat de l'Oració, etc.

Coral Mediterrània.

— **Dissabte, dia 3 de desembre, a les 18 h.**

Rvd. P. Joaquim Petit, LC, director del DIF.

Hi són convidades les famílies.

Coral Mil·lènim.

— **Dilluns, dia 5 de desembre**

Rvd. P. Francesc Romà, s.j., de la Capella del Sagrat Cor del carrer Llúria.

Hi són convidats els religiosos i les religioses.

Animació musical: religioses i alumnes de les MM. Escolàpies del carrer Aragó.

Predicarà la missa del dia de la Puríssima (11 h)

Mons. Agustí Cortès, bisbe de Sant Feliu.

Presidirà les segones vespres solemnes (19 h)

Mons. Lluís Martínez Sistach, arquebisbe metropolità de Barcelona.

Alba residència d'àvies ofereix serveis nous!

- Permanència nocturna
- Centre de dia
- Caps de setmana
- També dies o nits esporàdiques
- Segons les necessitats de cada família

Tel. 932 039 740, Isabel

取天下常以無事及其
有事不足以取天下

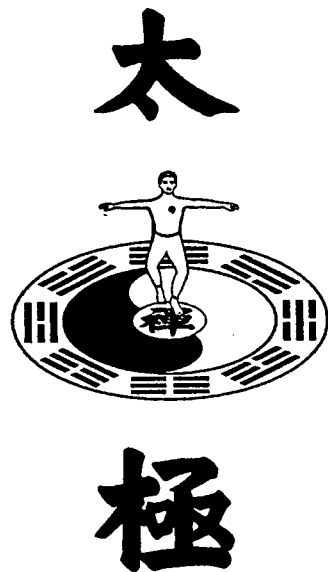
Per conquerir el món
has de practicar la renúncia.
Qui persegueix l'acció
mai no conquerirà el món.

CONVIVÈNCIA AMB PETER YANG

Del 2 al 8 de desembre
als germans maristes
de Valladolid.

TAI - TXI ZEN CRISTIÀ

«Rincón del Silencio»
c/ Floridablanca, 133, baixos - 08011 Barcelona
Informació, Tels. 690 194 051 - 934 562 444

Per increïble que sembli, aquestes dues germanetes de Jesús treballen des de fa 25 anys en un parc d'atraccions de Roma. La seva presència entre els firaires no té precedents en la vida consagrada. Seguint les petjades del seu pare espiritual, Carles de Foucauld, les germanetes Anna-Amélia i Geneviève es van sentir un dia cridades a viure la fe enmig d'una realitat aparentment tan inhòspita com el parc romà d'atraccions Luneur. Allí han estat capaces de descobrir Déu en les coses més senzilles. Fa poc van ser a Barcelona, on van participar en el VI Congrés Internacional del Fòrum de les organitzacions cristianes per a la Pastoral de Circs i Fires.

Germanetes Anna-Amélia i Geneviève, firaires al parc d'atraccions Luneur a Roma

«Al parc d'atraccions Déu es manifesta en la senzillesa de les persones»

—Realment treballen en un parc d'atraccions?

—Sí, des de fa més de vint anys treballem al parc d'atraccions Luneur, a Roma. Vivim del nostre treball, com Jesús, en contacte amb el món de les fires i els circs.

—En què consisteix la seva feina al parc?

—Tenim un estand que consisteix en una gran pesca. L'escenari és molt particular: al fons apareix l'arca de Noè amb tots els personatges i a dalt un gran arc de sant Martí amb un colom. També hi ha una inscripció amb la frase de la Bíblia que diu: «Faré aliança amb tu.» Es refereix a l'aliança de pau entre Déu i l'home. Enmig d'aquest escenari hi ha els elements que cal pescar: persones, flors, animals... i tothom hi guanya. Entreguem petits regals molt simples i diversos, de fang o de fusta. L'estand es diu «Nit de llum» i vol expressar com, fins i tot de nit, brilla la llum de Déu.

—Certament és curiós!

—La nostra missió consisteix a viure del nostre treball i a viure enmig dels firaires, com un més. El parc d'atraccions Luneur, a Roma, és com una gran família, en la qual s'estableixen relacions entranyables d'amistat. Com que

és un parc fix, no vivim en caravanes, sinó en un petit apartament llogat als afores de la ciutat.

—Fan cap tasca evangelitzadora?

—Ens preocupem que els infants dels firaires puguin rebre una mica de catequesi, preparam eucaristies i organitzem pregàries a les quals tots els firaires són convidats. També impulssem peregrinacions. De totes maneres, més que una evangelització explícita, intentem sobretot transmetre a través del nostre testimoni i de la nostra presència l'amor de Déu que habita en nosaltres.

—Per què fan fet una opció de vida religiosa tan poc habitual?

—A Itàlia som les primeres religioses firaires. Realment és una cosa insòlita. La nostra fraternitat de Germanetes de Jesús va néixer al Sàhara entre els nòmades, seguint el solc del nostre pare espiritual, Carles de Foucauld, ara beat. El nostre carisma ens cridava a viure en fraternitat enmig del món de l'islam. Amb el temps ens hem estès també per altres realitats «nòmades» com el món dels obrers, dels pobres, dels immigrants... Nosaltres ens sentim cridades a viure enmig dels firaires i dels treballadors del circ. Hem cone-

gut altres realitats, però ens sentim empeses a viure la fe en Jesús al parc d'atraccions. En aquest indret intentem transmetre la joia de la fe. Enmig dels infants i dels joves volem ser porta oberta a la transcendència. Pel parc passa gent de tots els països, de totes les races, religions, edats... hi ha rics i pobres. La nostra «atracció» i la nostra vida està oberta a tothom.

—Què és el que més les atrau d'aquesta experiència?

—Descobrir com Déu es manifesta en la senzillesa de les persones. Els qui semblen més llunyans de vegades són els que estan més a prop de Déu. Nosaltres obrim les orelles i el cor per veure Déu en l'altre. Per a nosaltres és molt important l'acollida. Al parc escoltem molt, acollim o simplement somriem... La nostra vocació és estimar cada persona com Déu ens estima. Volem ser contemplatives enmig del món.

—De tota manera no deu ser fàcil viure la fe en un parc d'atraccions...

—Al parc la pràctica religiosa es fa difícil. Això no obstant, la fe en Déu i l'amor al pròxim, que és l'essencial, sí que hi és molt present.

Samuel Gutiérrez

Els valors de l'Església

Diversos col·lectius cristians reclamen amb assiduïtat a l'Església que, per tal d'adaptar-se als temps actuals, es regeixi per principis democràtics. Aquesta demanda és ben intencionada, però s'oblida que la democràcia és un concepte exclusivament polític i que, per tant, no es pot aplicar més enllà de l'àmbit que li és propi: la política. Hi ha moltes realitats al voltant nostre que no funcionen mitjançant criteris democràtics —i ningú no els reclama pas que ho facin—, com ara la ciència, l'art, els hospitals públics, els bancs o el budisme, per posar exemples ben diversos. Per què, en canvi, s'exigeix a l'Església que s'organitzi democràticament, com si fos un partit polític més?

És clar que els cristians hem de fer reclamacions valentes, però han de ser en uns termes molt diferents: els que són propis de la religió. Així, com a fidels, no només podem sinó que tenim l'obligació d'exigir amb sinceritat a l'Església que sigui més humil, caritativa, pobra, autèntica, propera, ecumènica, dialogant... En definitiva, li hem d'exigir, com també a nosaltres mateixos, aquests i qualsevol altre valor evangèlic, però mai cap de polític, encara que es tracti d'un de tan apreciat com és el democràtic.

Eduard Brufau

Joan Carrera Planas
Bisbe auxiliar de Barcelona

Els fets de París... Chirac... i nosaltres

És possible que els aldarulls dels barris de París i d'altres ciutats franceses saltin al nostre país? En qualsevol hipòtesi el més raonable serà sempre descobrir-ne i analitzar-ne les causes, tot mirant d'identificar-ne les possibles pistes entre nosaltres. Les causes, no cal dir-ho, precedeixen sempre els seus efectes però, en general, ens passen desapercebudes, o no ens mobilitzen prou... fins que afloren els problemes. Ara, a pilota passada, el president de la República Francesa n'ha assenyalades tres: una crisi de sentit, una crisi de punts de referència, una crisi d'identitat. Parlem-ne una mica.

La crisi de sentit, no es dona també en alguns aspectes del que aquí n'hem dit incivisme? Potser aquest nom peca de massa suau... En realitat, quan un segment de la població no se sent compromès amb la ciutat, és indiferent a les incomoditats que pot causar als altres, i tant se li'n donen els perjudicis de tot ordre que ocasionalment no demostra també, manca de sentit? En tot cas, no resulta gens fàcil, ni entre els

joves dels barris francesos ni entre nosaltres, donar sentit a la vida, ni que sigui en un nivell elemental. Ara bé, la manca col·lectiva de sentit no s'arregla amb accions voluntaristes, sinó amb la superació dels factors que l'han generada.

Quan Chirac parla de crisi de punts de referència al·ludeix, evidentment, als valors. També aquest és un problema que compartim nosaltres. Aquí s'imposa una reflexió autocrítica d'alguns aspectes de la cultura dominant. La permissivitat sense límits, ajuda a tenir valors? I l'apologia sistemàtica de la disbauxa, amb la contrapartida, encara,

de la ridiculització dels models de vida sobris, amb capacitat de domini de si mateix, amb gust per l'esforç i el treball? No es pot incitar un poltre a desbocar-se... i després aturar-lo en sec. La repressió no ve de comportar-se d'acord amb unes conviccions, sinó de difondre, per tots els mitjans, un determinat estil de vida, i pretendre frenar-lo, en un moment donat, per conveniències socials.

El punt que m'inspira més reserves és el de la crisi d'identitat. De quina identitat parla, Chirac? De la dels immigrants, les quals, evidentment, caldrà que s'agermanin en un projecte de convivència o de l'establerta oficialment? Què vol l'Estat: imposar un model únic al qual s'han de sotmetre els ciutadans o bé servir els ciutadans reals, en la seva diversitat? És a dir, una nena musulmana ha de prescindir del vel, i un alumne rossellonès ha de deixar de parlar català, quan entren tots dos a l'escola pública, o hi han de ser acollits tal com són, per convida amb els altres?

A banda d'aquestes tres crisis apuntades per Chirac i que ens cal, certament, valorar, hi ha dues condicions imprescindibles per afrontar els fenòmens que França ha viscut i viu, i que poden estendre's: un canvi social en profunditat i una acceptació més generosa de la diversitat. Continuarem parlant-ne.